

THÁNG 1, THÁNG 2, THÁNG 3, NĂM 2018

BÀI HỌC SA-BÁT

QUẢN GIA

TẬN HIẾN TỪ TẤM LÒNG

STEWARDSHIP

MOTIVES OF THE HEART

In tại nhà in Tiếng Nói Hy Vọng ©2017
El Monte, California, USA

MỤC LỤC

1. QUYỀN LỰC CỦA TIỀN BẠC	5
2. TÔI THẤY, TÔI MUỐN, TÔI CHIẾM	12
3. ĐỨC CHÚA TRỜI HAY TIỀN BẠC	19
4. THOÁT KHỎI NHỮNG SỰ XẤU XA CỦA ĐỜI NÀY	26
5. NHỮNG NGƯỜI QUẢN GIA SAU Ê-ĐEN.....	33
6. DẤU HIỆU CỦA MỘT NGƯỜI QUẢN GIA TỐT	40
7. THÀNH THẬT VỚI ĐỨC CHÚA TRỜI.....	47
8. QUYỀN LỰC CỦA SỰ DÂNG HIẾN.....	54
9. NHỮNG CỬA LỄ BÀY TỎ LÒNG BIẾT ON.....	61
10. VAI TRÒ CỦA NGƯỜI QUẢN GIA	68
11. MẮC NỢ.....	75
12. CÁC THÓI QUEN CỦA NGƯỜI QUẢN GIA	82
13. NHỮNG KẾT QUẢ CỦA CHỨC QUẢN GIA.....	89

Tác giả:

John H. H. Mathews

Dịch giả:

Bà Phạm Thanh Minh

Ban hiệu đính:

Mục sư Nguyễn Khắc Vinh

Kezia Tuyết Nguyễn

Nguyễn Đăng Hưng

Trình bày:

Nguyễn Đăng Hưng

Website Trường Sa-bát:

giaohocodoc.org/truong-sabat

Mọi liên lạc, thư từ xin gửi về:

Mục sư Nguyễn Khắc Vinh

Tiếng Nói Hy Vọng

P.O. Box 5704, El Monte, CA 91734

Tel. (626) 422-6841

www.TiengNoiHyVong.org

Những Người Quản Gia Khôn Ngoan

Là Cơ Đốc nhân, chúng ta cần phải nhận ra tình trạng tội lỗi của mình trước khi chúng ta thấy cần phải thay đổi. Sự thay đổi đó chỉ có thể xảy ra khi Đức Chúa Giê-su làm việc trong chúng ta. Một cách mà Ngài có thể thay đổi đời sống là làm cho chúng ta trở nên những người quản gia tốt. “Chức vụ quản gia” có nghĩa là quản lý những tài sản hữu hình và vô hình vì sự vinh hiển của Đức Chúa Trời, và công việc này bao gồm nhiều phần khác nhau trong đời sống Cơ Đốc nhân.

Như được dạy trong Kinh Thánh, chức vụ quản gia trở thành một công cụ mạnh mẽ chống lại những nguy hiểm của chủ nghĩa duy vật (lòng yêu mến sở hữu mọi thứ), hay yêu thế gian nói chung – một trong những cái bẫy thiêng liêng lớn nhất mà Sa-tan đang đặt trước mắt chúng ta. Nhiều người rơi vào cái bẫy đó. Tại sao? Họ không hiểu rằng sự giàu có và các vật sở hữu thì rẻ mạt. Nhiều linh hồn sẽ không được cứu bởi vì họ yêu mến sở hữu nhiều thứ hơn là yêu mến Đức Chúa Trời. Những thứ này là gì? Sứ đồ Giăng nói, “Vì mọi sự trong thế gian, như sự mê tham của xác thịt, mê tham của mắt, và sự kiêu ngạo của đời, đều chẳng từ Cha mà đến, nhưng từ thế gian mà ra” (1 Giăng 2:16). Đây là những con đường tội lỗi. Nhưng chúng ta có thể tránh được bằng cách làm theo các nguyên tắc của một người quản gia tốt cho Đức Chúa Trời. Vì vậy, chúng ta phải sống theo các nguyên tắc này.

Đó là lý do tại sao trong ba tháng này chúng ta sẽ nghiên cứu về chức vụ quản gia và điều đó có thể dạy chúng ta sống theo ý muốn Đức Chúa Trời, bao gồm sự tự do không yêu những thứ trên thế gian hơn là yêu mến Ngài. Một cách để bày tỏ lòng kính mến và đức tin nơi Đức Chúa Trời là làm việc như một người quản gia tốt đối với những ơn phước Ngài ban cho chúng ta. Sau đó chúng ta sẽ học để biết cách nào và tại sao chúng ta đi theo Đức Chúa Giê-su. Việc này bày tỏ tình yêu của chúng ta đối với Đức Chúa Trời. Là những người quản gia tốt, chúng ta sống theo lẽ thật mà Ngài ban cho chúng ta trong Đức Chúa Giê-su. Chúng ta là những người quản gia cho Đức Chúa Trời vì Ngài yêu thương chúng ta trước.

Vì vậy, là những người quản gia tốt của Đức Chúa Trời nghĩa là gì? Nghĩa là chúng ta cần thay đổi hoàn toàn sự suy nghĩ, cảm xúc, sự tự chủ của chúng ta, và dâng hiến trọn vẹn cho Đức Chúa Trời và nhiều hơn nữa. Chúng ta phải là những tôi tớ trung thành và đáng tin cậy của Ngài. Chúng ta sống một cuộc đời không ích kỷ trong tất cả những gì chúng ta nói và làm. Để được như thế, trước hết chúng ta phải liên kết với Đức Chúa Giê-su. Ngài dạy rằng làm những người quản gia tốt cho Ngài dẫn chúng ta đến hạnh phúc và đời sống thánh thiện. Chúng ta phải học cách quản lý những gì Đức Chúa Trời ban cho chúng ta để đem lại sự ngợi khen và vinh hiển cho danh của Ngài. Một cách mà chúng ta đem lại sự vinh hiển cho Ngài là dâng hiến tiền bạc, tài sản của chúng ta để hỗ trợ công việc của Ngài trên đất và để sớm kết thúc công việc này.

Nhưng “Ngày nay chúng ta xem như trong một cái gương, cách mặt mờ” (1 Cô-rinh-tô 13:12). Câu này có nghĩa là không phải lúc nào chúng ta cũng có thể hiểu tất cả mọi thứ xảy ra trong cuộc đời này. Nhưng Đức Chúa Giê-su nhìn thấy rõ ràng điều chúng ta không thấy. Cuộc đời của chúng ta không phải lúc nào cũng có ý nghĩa đối với chúng ta. Dù vậy, Ngài tin chúng ta để giao phó công việc của Ngài. Vì thế, chúng ta phải hoàn toàn tin cậy là Ngài sẽ dẫn dắt chúng ta làm những người quản gia của Ngài. Sự mong ước sở hữu càng nhiều càng tốt của cái thế gian sẽ ngăn cản chúng ta trung thành với Ngài. Nhưng chúng ta phải trung thành với Ngài. Và chúng ta phải chăm sóc thân thể mình và dùng một cách khôn ngoan những tài năng mà Đức Chúa Trời ban cho. Ngoài ra, là những người quản gia khôn ngoan, chúng ta có trách nhiệm chăm sóc nhà mình, đến thánh, sở làm và lối xóm của chúng ta. Các bài học trong ba tháng này sẽ dạy cho chúng ta để trở thành những người quản gia khôn ngoan. Chúng cũng sẽ dạy chúng ta về tình yêu thương của Đức Chúa Trời sẽ cho chúng ta quyền lực để làm tất cả những gì Ngài muốn. Nhưng cũng phải nhớ rằng làm những gì Ngài đòi hỏi không phải là cách để được sự sống vĩnh cửu nhưng vì chúng ta đã được sự sống vĩnh cửu rồi.

Đời sống của chúng ta như những người quản gia của Đức Chúa Trời phản ánh bản tính của Ngài. Chúng ta thấy Ngài là tốt lành và thánh thiện. Có nét đẹp, hạnh phúc, và thánh thiện trong đời sống của những người dám sống theo chân lý của Kinh Thánh. Rất khó đứng vững khi chúng ta phải chống lại những gì mà mọi người chung quanh chúng ta đang làm. Mọi người đều bị cám dỗ để sống không có Chúa và đặt mình lên hàng đầu. Mong muốn những thứ mình không nên có và muốn sở hữu nhiều hơn những gì mình cần thì hầu như tất cả mọi người đều như vậy. Một số những ham muốn không lành mạnh này thì rất dễ thấy, nhưng một số thì khó thấy. Vì vậy, là những quản gia Cơ Đốc, chúng ta phải nhớ rằng không những Đức Chúa Trời sẽ chỉ cho chúng ta cách tránh những cạm bẫy này, nhưng Ngài cũng hứa sẽ ban cho chúng ta quyền lực để làm điều đó.

Đức Chúa Giê-su sắp trở lại. Khi đó, Ngài sẽ phán với chúng ta một trong hai câu, “Hỡi kẻ làm gian ác, ta chẳng biết các ngươi bao giờ, hãy lui ra khỏi ta” (Ma-thi-ơ 7:23). Hoặc, Ngài sẽ phán, “Hỡi đầy tớ ngay lành trung tín kia, được lắm; ngươi đã trung tín trong việc nhỏ, ta sẽ lập ngươi coi sóc nhiều; hãy đến hưởng sự vui mừng của chúa ngươi” (Ma-thi-ơ 25:23).

Đó là niềm hy vọng và lời cầu nguyện của chúng tôi trong những bài học của ba tháng này về việc những quản gia giỏi sẽ giúp chúng ta đi đúng hướng. Một ngày nào đó, chúng ta cũng sẽ nghe Đức Chúa Giê-su phán với chúng ta, “Hãy đến hưởng sự vui mừng của Chúa ngươi!”

John H. H. Mathews, D.Min., tốt nghiệp Đại học Andrews, là mục sư được phong chức đã từng phục vụ tại Florida, Alabama, Iowa, Missouri, Tennessee và Nebraska. Ngày nay ông là Bộ trưởng Bộ Quản Gia của Tổng Hội Bắc Mỹ.

BÀI HỌC 1

QUYÊN LỰC CỦA TIỀN BẠC

CÂU GỐC: “*Đừng làm theo đời này, nhưng hãy biến hóa bởi sự đổi mới của tâm thần mình, để thử cho biết ý muốn tốt lành, đẹp lòng và trọn vẹn của Đức Chúa Trời là thể nào*” (Rô-ma 12:2).

ĐỌC KINH THÁNH TUẦN NÀY: 1 Giăng 2:16, 17; Lu-ca 14:26-33; Lu-ca 12:15-21; Phục truyền 8:10-14; 1 Ti-mô-thê 6:10.

Kinh Thánh cảnh cáo dân sự Đức Chúa Trời “đừng làm theo đời này” (Rô-ma 12:2). Nhưng sự mong ước để được giàu có thì rất mạnh. Tất cả sự khao khát tiền bạc thường khiến chúng ta làm sai. Chúng ta bị lừa bởi những thứ chúng ta nghĩ rằng tiền bạc sẽ đem lại. Sau đó chúng ta càng mong muốn nhiều hơn. Sự mong muốn này thì không hợp lý. Nhưng rất ít người, giàu hay nghèo, dám nói *không* với lòng mong ước giàu có của họ. Đáng buồn thay, nhóm này bao gồm cả Cơ Đốc nhân nữa.

Không có gì là sai với sự giàu có, hoặc làm việc chăm chỉ để cung cấp cho bản thân và cho những người thân yêu. Nhưng những gì xảy ra khi sự theo đuổi tiền bạc trở thành lý do lớn nhất để sống? Sau đó, bạn rơi vào cái bẫy của ma quỷ, và bạn đã trở nên “làm theo đời này” (Rô-ma 12:2).

Sa-tan khiến chúng ta nghĩ rằng chỉ có tiền bạc mới đem lại cuộc đời tốt đẹp. Nhưng tiền là cái mặt nạ mà Sa-tan đeo để lừa chúng ta trở nên trung thành với nó. Lòng yêu mến tiền bạc và chạy theo sự giàu có là hai trong số những khí giới Sa-tan dùng để cám dỗ Cơ Đốc nhân. Suy cho cùng, ai không thích tiền? Ai không thích những gì tiền bạc có thể mua trong đời sống này? Tiền có khả năng khiến chúng ta cảm thấy khoan khoái ngay bây giờ, nhưng cuối cùng, nó không thể trả lời hoặc đáp lại những nhu cầu sâu xa nhất của chúng ta. Chỉ có Đức Chúa Giê-su có thể làm được điều đó.

VUA CHÚA CỦA THẾ GIAN

Tiền đã trở thành chúa của thế gian này. Và tên của tôn giáo tôn thờ thần tài là gì? Đó là chủ nghĩa duy vật. Chủ nghĩa duy vật là lòng yêu mến sự giàu sang và muốn có mọi thứ. Sự giàu có và của cải trở nên quan trọng và có giá trị đối với người ta hơn là những lẽ thật thiêng liêng. Của cải có giá trị, nhưng giá trị của chúng không nên điều khiển chúng ta hoặc các quyết định của chúng ta. Kinh Thánh cảnh báo chúng ta, “Kẻ tham tiền bạc chẳng hề chán lắc tiền bạc; kẻ ham của cải chẳng hề chán về huê lợi” (Truyền đạo 5:10). Và đó là vấn đề với sự mong muốn những thứ của đời này. Dù chúng ta có bao nhiêu cũng không đủ. Chúng ta làm việc chăm chỉ hơn và sở hữu nhiều hơn những thứ không bao giờ có thể đem lại hạnh phúc cho chúng ta. Thật là một cái bẫy!

Đọc 1 Giăng 2:16, 17. Hai câu này cho chúng ta biết điều gì thật sự quan trọng?

Hãy đọc Lu-ca 14:26-33. Những câu này cho thấy chúng ta phải trả bao nhiêu để đi theo Chúa?

Lời của Đức Chúa Giê-su là sự cảnh báo cho chúng ta. Những người yêu tiền bạc và của cải vật chất hơn bất cứ điều gì khác nên tính xem họ phải trả bao nhiêu trong đời này và đời sau. “Người nào nếu được cả thiên hạ mà mất linh hồn mình, thì có ích gì?” (Mác 8:36).

“Đấng Christ đã đến thế gian vào một thời điểm khi con người dường như đang trở thành xấu xa nhất. Nền tảng của xã hội đã bị suy yếu. Đức tin và giáo lý mà một thời đã dẫn dắt con người và làm cho gia đình mạnh, đã trở nên yếu ớt. Đời sống thật giả tạo... Khắp nơi, tất cả các tôn giáo trên trái đất đều mất hết quyền lực đối với con người. Người ta tức giận với những câu chuyện giả tạo và lừa dối mà các tôn giáo này đã dạy. Vì vậy, để thay thế vào đó, họ đã chạy theo sự giàu có. Họ không nghĩ về sự sống tương lai ở trên thiên đàng. Thay vào đó, họ chỉ sống cho hiện tại.” – Phỏng trích Ellen G. White, *Education*, trang 74, 75.

Người ta đã quay lưng lại tôn giáo và chạy theo sự giàu có? Những lời này dường như đang nói về đời sống trên trái đất hiện nay, phải không?

Mọi người thích sở hữu mọi thứ. Nhưng làm thế nào chúng ta có thể biết chắc rằng những thứ chúng ta có không điều khiển chúng ta? Chỉ một mình AI nên sở hữu chúng ta? Và làm thế nào chúng ta có thể chắc chắn rằng Ngài làm điều đó?

THÂU TRỮ ĐẦY KHO

Đọc Lu-ca 12:15-21. Những câu này dạy chúng ta điều gì? Làm thế nào lẽ thật quan trọng ở đây là một nguyên tắc hữu ích cho cả những người không giàu để làm theo?

Giàu hay nghèo, chúng ta cần phải cẩn thận về sự mong muốn sở hữu nhiều thứ. Lòng mong ước sở hữu nhiều thứ có thể khiến chúng ta không nghĩ đến điều thật sự quan trọng. Thay vào đó, sự ham muốn sở hữu mọi thứ có thể khiến chúng ta quan tâm đến những thứ không tồn tại lâu dài. Chúng ta không được để cho những thứ chỉ tạm thời và thoáng qua, và chắc chắn không đáng để mất sự sống đời đời.

Phải, có thể chúng ta sẽ không bao giờ cúi lạy những tượng chạm bằng vàng hay bạc và thờ phượng chúng. Nhưng chúng ta có thể gặp nguy hiểm khi thờ lạy vàng và bạc dưới một hình thức khác.

Câu chuyện về kẻ ngu dại giàu có trong Lu-ca 12:15-21 có thể áp dụng cho rất nhiều người ngày nay. Họ dường như chỉ quan tâm đến việc có được càng nhiều của cải càng tốt. Đó là lý do tại sao các doanh nghiệp đã tạo ra nghệ thuật để bán hàng trên toàn thế giới. Toàn bộ kế hoạch bán hàng của họ được xây dựng trên việc làm cho chúng ta nghĩ rằng mình không thể có hạnh phúc hoặc thỏa lòng cho đến khi chúng ta sở hữu những thứ họ bán. Đây là điều nhiều doanh nghiệp làm và thành công lớn. Thứ nhất, họ chế tạo một thứ gì đó, rồi họ làm cho chúng ta nghĩ rằng mình cần thứ họ làm và chúng ta không thể sống thiếu nó. Sau đó họ bán nó cho chúng ta. Và kế hoạch của họ đã *thành công!* Ngay cả các Cơ Đốc nhân cũng không an toàn với mưu mô mà các doanh nghiệp dùng để khiến chúng ta mua những thứ của họ. Là Cơ Đốc nhân, chúng ta không đặt hy vọng vào đời này. Nhưng chúng ta có thể bị lừa một cách dễ dàng cũng như những người khác để nghĩ hoặc cảm thấy chúng ta phải mua những thứ họ bán.

Hãy đọc Phục truyền 8:10-14. Như được thấy trong các câu này, làm thế nào các thành viên hội thánh bị nguy hiểm về mối đe dọa cảnh báo ở đây?

Bạn có thể tìm thấy những thí dụ nào trong Kinh Thánh hay trong đời sống cho thấy sự giàu có làm cho người ta thánh thiện hơn? Hoặc có câu nào hay câu chuyện nào giải thích sự giàu có làm cho người ta yêu mến Đức Chúa Trời hơn và ham muốn những điều thiêng liêng hơn? Không có, phải không? Nhưng nếu bạn tìm thấy một thí dụ, xin chia sẻ với lớp học!

NHỮNG NGUY HIỂM KHI MUỐN QUÁ NHIỀU

Quảng cáo có thể rất mạnh. Các doanh nghiệp trả hàng tỷ đô-la để tạo ra những hình ảnh đẹp đẽ và hầu như luôn luôn thuê những người mẫu hấp dẫn để giúp bán các sản phẩm do họ sản xuất. Chúng ta xem quảng cáo và thấy mình sở hữu các thứ họ bán. Chúng ta cũng thấy mình đang sống giống như những người trong quảng cáo.

Những quảng cáo này rất mạnh vì các công ty đưa vào quảng cáo nhiều hình ảnh đẹp để cố gắng đánh vào năm giác quan của chúng ta. Năm giác quan đó là: xúc giác (rờ), vị giác (nếm), khứu giác (ngửi), thị giác (thấy) và thính giác (nghe). Đôi khi những quảng cáo trình bày những người đẹp và hình ảnh một cách rất thông minh và khôn khéo. Những quảng cáo này làm bạn muốn nếm hoặc rờ những thứ họ bán. Nhưng bạn đâu có biết rằng các doanh nghiệp đã tốn bao nhiêu công sức để tạo sự hấp dẫn cho những thứ mà họ muốn bán. Những lần khác, các quảng cáo không giấu diếm trong việc dùng những thứ đẹp đẽ để khiến bạn muốn những thứ họ bán. Kế hoạch để điều khiển năm giác quan của chúng ta là bí quyết mạnh mẽ nhất được dùng trong quảng cáo. Nhưng sự mong muốn của họ để điều khiển cảm giác của chúng ta hành động như một chất độc cho các Cơ Đốc nhân, những người đang chiến đấu chống lại sự nguy hiểm của việc muốn quá nhiều. Đáng buồn thay, nhóm Cơ Đốc nhân này bao gồm hầu hết chúng ta.

Như được trình bày trong Ma-thi-ơ 6:22-24, “mắt” là một chữ hình ảnh. “Mắt” nghĩa là gì? Chúng ta, những Cơ Đốc nhân, nên làm gì về những quảng cáo khôn khéo khiến chúng ta phí tiền vào những thứ không cần?

Như chúng tôi đã nói, quảng cáo thường liên kết những thứ mà một doanh nghiệp bán với năm giác quan của cơ thể, và kế hoạch này là một công cụ rất mạnh. Các doanh nghiệp bán hàng của họ bằng cách làm cho người mua muốn những gì họ bán. Cái kinh nghiệm mà họ bán chỉ là tưởng tượng, nhưng họ thành công. Kinh nghiệm dường như có một sức mạnh tinh thần kỳ lạ, đưa người ta đến “một nơi đặc biệt” bên ngoài cuộc đời này. Nhưng kinh nghiệm đó là một thứ tôn giáo giả. Tại sao? Bởi vì nó không thật, không đem lại kiến thức và lẽ thật thiêng liêng. Nó có vẻ rất hấp dẫn đến nỗi nhiều người tin nó. Chúng ta muốn có kinh nghiệm này, và cảm thấy mình cần nó. Vậy tại sao không hưởng? Chỉ có một mình Đức Chúa Trời biết được số tiền lớn đã tiêu, và số tiền đó vẫn tiếp tục được tiêu, vào những thứ mà các doanh nghiệp làm cho chúng ta nghĩ rằng chúng ta cần.

Chúng ta có nguy cơ thế nào khi “những điều ưa muốn của xác thịt” (Ga-la-ti 5:16) muốn chúng ta làm?

SỰ TỰ TÔN

“Vậy, nhờ ơn đã ban cho tôi, tôi nói với mỗi người trong anh em chớ có tư tưởng cao quá lẽ, nhưng phải có tâm tình tấm thường, y theo lượng đức tin mà Đức Chúa Trời đã phú cho từng người” (Rô-ma 12:3).

Đức Chúa Trời phán với Lu-xi-phe, “Lòng ngươi đã kiêu ngạo vì sự đẹp ngươi, và sự vinh hiển của ngươi làm cho ngươi làm hư khôn ngoan mình. Ta đã xô ngươi xuống đất” (Ê-xê-chi-ên 28:17). Lu-xi-phe tự lừa dối bản thân khi nghĩ mình rất lớn. Nó khoe khoang, “Ta sẽ... làm ra mình bằng Đấng Rất Cao” (Ê-sai 14:14). Sự khoe khoang của nó cho thấy nó muốn có sự vinh hiển thuộc về một mình Đức Chúa Trời. Hai tội của Lu-xi-phe là những lời nói dối của nó và lòng khao khát mong muốn có quyền lực và sự vinh hiển.

Những câu về Lu-xi-phe nên cho chúng ta biết rằng, bằng nhiều cách, tội lỗi đầu tiên có tên là sự tự kiêu quá đáng (narcissism). Sự tự tôn nghĩa là “yêu thương và ngưỡng mộ chính mình và đặc biệt chú ý đến ngoại hình của mình quá nhiều.” Tin vào những lời dối trá của chính mình cho thấy rằng chúng ta ngưỡng mộ mình quá nhiều.

Đáng buồn thay là nhiều người tự cảm thấy ngưỡng mộ mình quá nhiều. Nê-bu-cát-nết-xa là một thí dụ. Ông nghĩ mình rất lớn (Đa-ni-ên 4:30). Một thí dụ khác là những người Pha-ri-si (Lu-ca 18:11, 12). Họ là thành viên của một nhóm tôn giáo nghiêm ngặt trong thời Tàn Ước. Họ theo luật pháp và giáo lý của người Do Thái rất cẩn thận. Những người Pha-ri-si bị lừa dối để tin rằng họ tốt hơn những người khác. Sự giàu có cũng có thể đánh lừa chúng ta để tin vào lời nói dối này. Vì vậy, chúng ta phải cẩn thận.

Phao-lô cảnh báo chúng ta về sự nguy hiểm gì trong 1 Ti-mô-thê 6:10?

Sứ đồ Phao-lô nhắc nhở Ti-mô-thê để coi chừng một nhóm người xấu (2 Ti-mô-thê 3:1-5). Nhóm này bao gồm những người “yêu tiền bạc” (2 Ti-mô-thê 3:2). Lòng ham muốn tiền bạc có thể khiến người ta cảm thấy quá tự tin về mình, và có thể dẫn đến cảm giác tự tôn. Hầu hết mọi người muốn giàu có, nhưng ít người trở nên giàu. Vì vậy, thật dễ dàng cho một số ít người giàu cảm thấy tự hào.

Hãy đọc Phi-líp 2:3. Câu này giúp chúng ta hiểu tại sao lòng yêu tiền bạc và của cải không phù hợp với hành vi của Cơ Đốc nhân thế nào?

TẠI SAO LÒNG YÊU TIỀN KHIẾN CHÚNG TA THẤT VỌNG VÀO LÚC CUỐI

Có nhiều người yêu mến Đức Chúa Trời. Những gì họ nói, cảm nhận, và hành động phản ánh bản tính Đức Chúa Trời. Và không có sự giàu có hay tài sản nào có thể chiếm vị trí của Ngài trong đời sống của họ.

Đọc Phục truyền 7:6; 1 Phi-e-rơ 2:9; Giăng 15:5; Ga-la-ti 2:20. Như được thấy trong những câu này, thuộc về Đức Chúa Trời hoặc làm kho báu đặc biệt của Ngài nghĩa là gì? Và chúng ta tìm thấy ở đâu ý nghĩa thật sự chúng ta là ai?

Đức Chúa Giê-su phán, “Ta là gốc nho, các người là nhánh. Ai cứ ở trong ta và ta trong họ thì sinh ra lắm trái; vì ngoài ta, các người chẳng làm chi được” (Giăng 15:5). Chúng ta có thể tin cậy Ngài. “Tất cả sự vâng phục thật đến từ trong lòng. Đấng Cứu Thế đã hết lòng vâng phục Đức Chúa Cha. Chúng ta phải cho phép Ngài liên kết chặt chẽ những ý nghĩ và chương trình của chúng ta với Ngài. Bằng cách này, Ngài sẽ đưa tâm trí của chúng ta hòa hợp với chương trình của Ngài cho đời sống chúng ta, và Ngài sẽ giúp chúng ta làm theo ý muốn của Ngài. Vì vậy, việc vâng theo Ngài thì sẽ giống như làm theo những ước muốn của chúng ta.” – Phòng trích Ellen G. White, *The Desire of Ages*, tr. 668.

Sự vâng lời là sự giàu có thật mà Đức Chúa Giê-su ban cho chúng ta. Nhưng sự yêu mến tiền bạc đem lại gì cho chúng ta? Tiền bạc nói rằng giá trị của chúng ta bắt nguồn từ những gì chúng ta sở hữu. Vì vậy, cảm giác chúng ta có giá trị là dựa vào những gì chúng ta có và những gì chúng ta có thể mua. Sứ đồ Gia-cơ cảnh báo chúng ta về sự nguy hiểm của sự suy nghĩ như vậy, “Vàng bạc anh em bị ten rét, ten rét đó sẽ làm chúng nghịch cùng anh em, nó cũng như lửa vậy, sẽ ăn thịt anh em. Anh em đã thâu trữ tiền của trong những ngày sau rốt” (Gia-cơ 5:3). Trong câu này, “thâu trữ tiền của” có nghĩa là thu thập và tích trữ nhiều thứ. Những người cảm thấy hãnh diện về bản thân mình vì những cái họ có. Những gì họ tin về bản thân và giá trị của họ đến từ những gì họ sở hữu (Lu-ca 12:19-21).

Lòng yêu mến tiền bạc khiến chúng ta lẫn lộn không biết mình là ai. Đối với nhiều người, chúng ta trở nên hòa hợp với những gì chúng ta sở hữu. Của cải trở thành thần tượng của chúng ta (Ma-thi-ơ 6:19-21). Như một người đã nói, “Tôi không có giá trị gì nếu không có những của cải tôi sở hữu.” Thật đáng buồn khi cảm thấy rằng chúng ta chỉ biết mình là ai bởi những gì chúng ta sở hữu. Thật là ngu xuẩn! Chúng ta thuộc về Đức Chúa Trời hay thuộc về vật sở hữu của mình? Chúng ta không thể thuộc về cả hai. Chúng ta phải lựa chọn.

Bạn hiểu biết thế nào về bạn là ai khi nói về những gì bạn sở hữu?

NGHIÊN CỨU BỔ TÚC:

“Ngày nay, kẻ thù [Sa-tan] đang mua linh hồn rất rẻ. ‘Các người đã bị bán nhưng không’ (Ê-sai 52:3) là những chữ được dùng trong Kinh Thánh. Thật vậy, một người bán linh hồn mình cho những tiếng vỗ tay. Người khác bán cho tiền bạc. Người nọ bán để thỏa mãn những ham muốn xấu xa. Và người kia bán linh hồn cho những lạc thú trong đời này. Các sự mua bán này được thực hiện hằng ngày. Sa-tan đang đấu giá những linh hồn mà Đấng Christ đã mua bằng huyết của Ngài. Đức Chúa Trời đã trả một giá rất lớn để giải phóng họ khỏi ách nô lệ tội lỗi, nhưng Sa-tan đang mua họ với giá rẻ mạt.” – Phỏng trích Ellen G. White, *Testimonies for the Church*, quyển 5, tr. 133.

“Mua linh hồn” là chương trình số một của Sa-tan. Nó lừa người ta để bán linh hồn cho nó. Nó hứa cho họ sự giàu có, của cải, và quyền lực mà những vật sở hữu của họ đem lại. Sa-tan hứa những kho báu này để đổi lấy linh hồn họ. Sự mong muốn được giàu có đem lại niềm vui cho người giàu và người nghèo. Nó làm họ thỏa mãn và khiến họ nói: “Bây giờ tôi có tất cả những gì tôi cần trong đời này. Tại sao phải lo lắng cho đời sau?” Bằng cách này, sự ước muốn giàu có làm bại hoại tâm trí. Nó khiến người ta tin tưởng vào những gì họ sở hữu thay vì tin vào Đức Chúa Trời. Xa-cha-ri 4:6 nói với chúng ta cách chữa lành khỏi bệnh ham muốn quá nhiều, “Ấy chẳng phải là bởi quyền thế, cũng chẳng phải là bởi năng lực, bèn là bởi Thần ta, Đức Giê-hô-va vạn quân phán vậy.” Quyền lực của Đức Thánh Linh thì mạnh hơn lòng yêu mến sự giàu có. Vì vậy, chúng ta phải dâng hiến mình cho Đức Chúa Trời, và phải nắm lấy quyền lực của Ngài để giúp chúng ta không để lòng yêu mến sự giàu có cai trị cuộc đời mình.

ĐỀ TÀI THẢO LUẬN:

1. Làm thế nào chúng ta, dù giàu hay nghèo, có thể bị mắc kẹt bởi một số nguy hiểm là muốn giàu có?
2. Tiền bạc và của cải rất quan trọng. Chúng có một vị trí quan trọng trong đời sống chúng ta. Những người nói khác đi thì không hoàn toàn trung thực. Vì vậy, làm thế nào có thể chắc chắn rằng chúng ta hiểu và theo đúng quan điểm về tiền bạc được dạy trong Kinh Thánh?
3. Đọc kỹ những gì Đức Chúa Giê-su nói về sự giàu có trong Ma-thi-ơ 6:19-21. Những lời của Ngài mạnh thế nào để giúp bảo vệ chúng ta khỏi những nguy hiểm của lòng yêu mến tiền bạc và ước muốn quá nhiều?

BÀI HỌC 2

TÔI THẤY, TÔI MUỐN, TÔI CHIẾM

CÂU GỐC: “Kẻ nào chịu lấy hột giống nơi bụi gai, tức là kẻ nghe đạo; mà sự lo lắng về đời này, và sự mê đắm về của cải, làm cho nghẹt ngòi đạo và thành ra không kết quả” (Ma-thi-ơ 13:22).

ĐỌC KINH THÁNH TUẦN NÀY: 2 Cô-rinh-tô 8:1-7; Ma-thi-ơ 13:3-7, 22; Sáng thế Ký 3:1-6; Ê-sai 56:11; Ma-thi-ơ 26:14-16; 2 Phi-e-rơ 1:5-9.

Lòng yêu tiền bạc và những thú trên trái đất này sẽ cố gắng điều khiển chúng ta bằng mọi cách. Ellen G. White miêu tả cách mà Sa-tan ra lệnh cho các ác thần của nó điều khiển chúng ta, “Đi. Làm cho các chủ đất và những người giàu cảm thấy những lo lắng của đời này. Làm cho đời sống này có vẻ rất hấp dẫn đối với họ để họ sẽ đầu tư kho báu của họ ở đây. Rồi họ sẽ dành tình yêu của họ cho những thú trên trái đất này. Chúng ta phải cố gắng hết sức để ngăn chặn những người làm công việc Chúa không nhận được tiền để dùng chống lại chúng ta. Hãy chắc chắn rằng tiền vẫn ở về phía chúng ta. Phía khác không được giàu có hơn, bởi vì họ sẽ có nhiều quyền lực hơn để làm tổn thương nước của chúng ta. Rồi họ sẽ dụ dỗ những kẻ hầu việc chúng ta. Vì vậy, chúng ta hãy làm cho những người chống lại chúng ta quan tâm nhiều về tiền bạc hơn việc xây dựng nước của Đấng Christ và truyền bá những lẽ thật mà chúng ta ghét. Sau đó chúng ta sẽ không cần phải sợ quyền lực của họ. Chúng ta biết rằng mỗi người ích kỷ sẽ ở dưới quyền lực của chúng ta và cuối cùng bị phân rẽ ra khỏi dân sự Đức Chúa Trời.” – Phòng trích Ellen G. White, *Counsels on Stewardship*, tr. 154, 155.

Thật đáng buồn là sự lừa gạt khéo léo của quỷ đường như rất hữu hiệu. Chúng ta đã hiểu Kinh Thánh nói về những sự nguy hiểm này, rồi chúng ta sẽ có thể tránh được cái bẫy thiêng liêng này.

CHO ĐI ĐỂ LẤY LẠI

Một nhà truyền giáo nổi tiếng truyền bá sứ điệp đơn giản này: Đức Chúa Trời muốn ban phước cho chúng ta. Và sự chứng minh ơn phước của Ngài có thể được thấy qua số lượng những thứ chúng ta sở hữu. Nói cách khác, nếu bạn trung tín, Đức Chúa Trời sẽ làm cho bạn giàu có.

Ý tưởng này được gọi là “phúc âm thịnh vượng”: *Đi theo Chúa, và Ngài sẽ làm cho bạn giàu có của cái đời này.* Nhưng phúc âm này là sai. Đó là một cách dùng tôn giáo như một cái cớ để theo đuổi sự giàu có. Phúc âm thịnh vượng thật sự nói rằng: *Này, bạn có muốn giàu có và tài sản đời này và cảm thấy tuyệt vời về điều đó không? Vậy, chúng tôi có “phúc âm” cho bạn!*

Chúng ta không được liên kết Phúc âm với hy vọng làm giàu. Ý tưởng này là vấn đề đàng sau tất cả tội lỗi. Và vấn đề đó là làm vừa lòng bản ngã và sự mong muốn của mình trước rồi sau đó mới làm cho Đức Chúa Trời và những người khác.

Phúc âm thịnh vượng dạy rằng chúng ta dâng hiến để được một cái gì đó. Nhưng ý tưởng này làm cho Đức Chúa Trời giống như một máy bán hàng tự động. Một máy bán hàng tự động là một máy có chứa thức ăn, đồ uống, và những thứ khác. Bạn bỏ tiền vào máy này để mua. Điều tồi tệ hơn, giáo lý này làm cho mối liên hệ của chúng ta với Đức Chúa Trời như là một giao dịch kinh doanh. Cũng giống như nói với Ngài: *Tôi làm điều gì đó cho Ngài, và Ngài hứa sẽ làm điều gì đó cho tôi.* Người theo phúc âm thịnh vượng không dâng hiến vì đó là điều đúng để làm. Họ dâng hiến vì những gì họ mong đợi nhận được từ Đức Chúa Trời.

Chúng ta thấy những quy tắc quan trọng nào trong 2 Cô-rinh-tô 8:1-7 chống lại ý tưởng ban cho để nhận lãnh? Phao-lô nói gì về “việc nhân đức này” (2 Cô-rinh-tô 8:7)?

Những người mà Phao-lô nói ở đây thì “rất nghèo khổ” (2 Cô-rinh-tô 8:2), nhưng họ không ích kỷ. Họ cho nhiều hơn họ có. Những câu này giúp chúng minh các lời dạy của phúc âm thịnh vượng là sai. Phúc âm giả này dạy một tư tưởng sai lầm vì cho rằng những người sống đúng với Đức Chúa Trời sẽ rất giàu và có nhiều của cải.

Có những thí dụ nào trong Kinh Thánh hoặc từ lịch sử cho thấy những người trung thành với Đức Chúa Trời mà vẫn nghèo? Và bạn có thể tìm thấy các thí dụ nào về những người không trung thành với Đức Chúa Trời mà vẫn giàu có? Các thí dụ này nói gì với chúng ta về việc tiền bạc không phải là bằng chứng Đức Chúa Trời ban phước cho chúng ta?

CON MẮT THIÊNG LIÊNG MỜ ẢO

Những lo lắng về đời này và sự giàu có của chúng ta chỉ tồn tại một thời gian ngắn. Cơ Đốc nhân trở nên cận thị khi họ lo lắng về những vấn đề của đời này. Thay vào đó, họ nên suy nghĩ về con đường lên trời. Nhưng sự mong muốn giàu sang có thể làm mù con mắt thiêng liêng của họ để không thấy con đường đó. Helen Keller nói, “Một người có thể nhìn nhưng không hiểu biết là những người chúng ta nên cảm thấy buồn cho họ hơn bất cứ ai khác trên trái đất.” – Helen Keller điếc và mù. Nhưng tâm trí cô có thể “nhìn thấy” rõ hơn so với hầu hết những người không bị mù. Kinh Thánh có đầy những câu chuyện của những người có thể nhìn bằng đôi mắt nhưng không bằng tâm trí của họ.

“Một số người yêu đời sống này rất nhiều đến nỗi nó phá hủy tình yêu của họ đối với lẽ thật. Kho báu của họ ở đây phát triển lớn hơn, nhưng đồng thời, sự quan tâm của họ về thiên đàng trở nên ít hơn. Càng ngày họ càng thấm thía nhiều hơn những thú của thế gian, và càng có nhiều thì họ càng bám víu vào đời sống này. Họ muốn những của cải này quá chừng, và sợ rằng những thú họ có sẽ bị lấy mất. Họ muốn có nhiều hơn và nhiều hơn nữa, nhưng họ có rất ít để cho người khác. Ôi! Sự giàu có và lời hứa giả dối của nó: những người yêu mến sự giàu có sẽ không thấy và không cảm nhận được nhu cầu của những người làm công việc của Đức Chúa Trời.” – Ellen G. White, *Spiritual Gifts*, quyển 2, tr. 267.

Có “con mắt thiêng liêng” mờ mờ đặt sự sống vĩnh cửu của chúng ta vào tình trạng nguy hiểm. Nhìn Đức Chúa Giê-su thì chưa đủ, chúng ta phải tập trung vào Ngài.

Đọc Ma-thi-ơ 13:3-7 và 22. Đức Chúa Giê-su cảnh báo chúng ta về điều gì ở đây? Tại sao dễ rơi vào cái bẫy này?

Đức Chúa Giê-su cảnh báo chống lại “sự lo lắng về đời này và sự mê đắm về của cải” (Ma-thi-ơ 13:22). Ngài biết tất cả chúng ta đều lo lắng. Chúng ta lo lắng về tiền bạc. Người nghèo lo lắng rằng họ không có đủ. Người giàu lo lắng về việc họ có thể thêm được bao nhiêu. Chúng ta cần biết chắc chắn không để những sự lo lắng này đẩy chân lý của Đức Chúa Trời ra khỏi đời sống của chúng ta (Ma-thi-ơ 13:22).

Đức Chúa Giê-su cũng cảnh báo chúng ta chống lại những lời hứa giả dối của sự giàu có vì sẽ “làm nghẹt ngòi đạo” (Ma-thi-ơ 13:22). Giàu có không phải là tội ác, nhưng chúng có quyền lực dẫn dắt chúng ta đến sự hủy hoại hoàn toàn.

Những lo lắng về đời này và lòng yêu mến tiền bạc đã dẫn đến những vấn đề nào trong đời sống của bạn? Bạn có thể lựa chọn những gì mỗi ngày để bảo vệ mình khỏi những cái bẫy này?

MUỐN NHỮNG THỨ MÌNH KHÔNG CÓ

Mọi tội lỗi bắt đầu ở trong lòng. Điều này cũng đúng với tội tham lam và thèm muốn. Tham lam là tội của sự muốn quá nhiều. Sự thèm thuồng là tội muốn những thứ bạn không có hoặc thuộc về người khác. A-đam và Ê-va đã muốn quá nhiều trong Vườn Ê-đen. Sự thèm muốn ăn trái cấm đã dẫn đến sự sa ngã vào tội lỗi.

Đọc Sáng thế Ký 3:1-6. Sa-tan đã làm gì để cám dỗ Ê-va phạm tội? Và nó cũng dùng cách này để cám dỗ chúng ta phạm tội như thế nào?

“Người nữ thấy trái của cây đó bộ ăn ngon, lại đẹp mắt và quý vì để mở trí khôn, bèn hái ăn, rồi trao cho chồng đứng gần mình, chồng cũng ăn nữa” (Sáng thế Ký 3:6).

Thật dễ dàng để tin rằng các doanh nghiệp dùng câu chuyện của Ê-đen như một thí dụ để bán hàng của họ! Trước tiên, Sa-tan đã chỉ cho thấy trái cây bị cấm cho Ê-va. Sau đó nó nói thật hấp dẫn khiến Ê-va muốn nhiều hơn thứ bà đã có. Sa-tan đã làm cho bà nghĩ rằng bà cần một thứ mà bà không cần. Thật là một trò lừa đảo! Sự sa ngã của Ê-va cho thấy bà đã có ba sự lựa chọn sai lầm. Mỗi người chúng ta muốn quá nhiều cũng làm những sự lựa chọn sai lầm: (1) Chúng ta thấy thứ gì đó chúng ta không nên có. (2) Chúng ta ao ước thứ đó quá chừng. (3) Chúng ta đưa tay bắt lấy nó.

Muốn những thứ không thuộc về chúng ta là một tội rất thầm kín. Sự tham lam thường làm cho chúng ta cư xử giống như tội về tình dục. Thế nào? Cả hai tội đều có thể được giữ bí mật. Nhưng cả hai tội đều hủy hoại chúng ta vào lúc cuối cùng. Chúng làm tổn thương mối quan hệ của chúng ta với người khác, và làm tổn thương những người thân yêu của chúng ta. Và giấu giếm những tội này cũng “đánh bại chúng ta” với mặc cảm tội lỗi.

Tội muốn những thứ không thuộc về mình có thể khiến chúng ta bỏ qua các nguyên tắc quan trọng. Chỉ cần nhìn vào những gì đã xảy ra khi vua A-háp thấy vườn nho của Na-bốt. A-háp khát khao chiếm được vườn nho đó, nhưng bị từ chối. Vua buồn và giận, nằm trên giường, xây mặt đi và không chịu ăn. Vì vậy, hoàng hậu Giê-sa-bên độc ác đã ra lệnh giết Na-bốt để A-háp có thể lấy vườn nho đó (1 Các Vua 21). Một thí dụ khác là câu chuyện về A-can. Anh này cũng muốn những thứ không phải của mình. Anh ta thấy một số quần áo tốt đẹp và một số tiền, động lòng tham muốn và lấy giấu đi (Giô-suê 7:20-22). Vì vậy, muốn những gì không thuộc về chúng ta là một tội. Đó là tội ích kỷ.

Tại sao rất quan trọng để tự xét xem có sự ích kỷ nào trong lòng của chúng ta không? Chúng ta nên làm gì nếu thấy tội này?

MUỐN NHỮNG THỨ THEO CÁCH CỦA BẠN

Ê-sai 56:11 cảnh báo về tội gì?

Hôm qua, chúng ta đã học biết rằng sự tham lam là một mong muốn ích kỷ để có nhiều thứ hơn chúng ta cần. Tham lam là điều dễ phạm bởi vì chúng ta là những con người tội lỗi. Tham lam khiến chúng ta không bày tỏ tình yêu của Đức Chúa Trời. “Vì anh em biết ơn của Đức Chúa Jêsu Christ chúng ta, Ngài vốn giàu, vì anh em mà tự làm nên nghèo, hầu cho bởi sự nghèo của Ngài, anh em được nên giàu” (2 Cô-rinh-tô 8:9).

Chỉ một mình Đức Chúa Trời biết được sự tham lam đã gây ra bao nhiêu đau khổ trong quá khứ. Tham lam đã dẫn đến các cuộc chiến tranh. Tham lam đã khiến người ta phạm luật pháp của Đức Chúa Trời. Sau đó, tội này đã hủy hoại họ và gia đình họ. Tham lam thường hành động như một căn bệnh gây tử vong. Loại bệnh này “ăn mòn” hết cả cơ thể cho đến khi chỉ còn lại bệnh tật. Cũng vậy, lòng tham lam ăn hết những gì tốt lành và thánh thiện trong con người cho đến khi chỉ còn lại sự tham lam. Tham lam là một bệnh khiến cho một người muốn mọi thứ từ quyền lực cho đến sự giàu có.

Hãy đọc câu chuyện trong Ma-thi-ơ 26:14-16. Chúng ta học được gì từ câu chuyện này về quyền lực của sự tham lam?

Hãy lưu ý những gì Giu-đa nói, “Các thầy bằng lòng trả cho tôi bao nhiêu đặng tôi sẽ nộp người cho.” Câu này cho chúng ta thấy một thí dụ mạnh về lòng tham lam điều khiển đời sống của một người. Đức Chúa Giê-su đã cho Giu-đa thấy rõ ràng tình yêu thương của Ngài. Giu-đa đã sống với Đức Chúa Giê-su trong một thời gian. Giu-đa đã thấy những phép lạ Ngài làm, đã nghe Ngài giảng những lời của sự sống. Nhưng Giu-đa đã làm gì? Giu-đa đã yêu tiền bạc quá nhiều. Vì vậy, Giu-đa đã bán Đức Chúa Giê-su cho những người ghét Ngài và họ đã giết Ngài.

“Hãy xem Đấng Cứu Thế đã yêu thương và nhân từ như thế nào đối với Giu-đa! Ngài đã cho Giu-đa thấy rằng điều ác là muốn nhiều hơn bạn cần. Ngài đã dạy rằng điều quan trọng là đối xử tử tế và chăm sóc người khác. Điều đó giúp chúng ta không ích kỷ. Nhiều lần, Giu-đa hiểu Đức Chúa Giê-su đã bày tỏ cho mình thấy điều ác trong lòng. Nhưng Giu-đa đã không ăn năn hay từ bỏ những gì mình dự định làm.” – Phỏng trích Ellen G. White, *The Desire of Ages*, tr. 295.

Làm thế nào tình yêu thương của Đức Chúa Trời có thể ngăn cản sự tham lam điều khiển cuộc đời chúng ta?

PHẢI BIẾT TỰ CHỦ

Cơ Đốc nhân phải canh chừng chống lại lòng yêu tiền bạc và muốn sở hữu những thứ của thế gian này. Họ cũng phải bảo vệ tâm trí mình để không muốn những thứ không thuộc về mình, và họ phải từ chối tội muốn quá nhiều. Các câu dưới đây giúp chúng ta hiểu làm thế nào chúng ta có thể bảo vệ mình khỏi những nguy hiểm muốn quá nhiều?

Công vụ 24:24-26

Ga-la-ti 5:22-25

2 Phi-e-rơ 1:5-9

Những câu Kinh Thánh này có các ý nghĩa sâu xa. Chúng cho thấy các mạng lệnh của Đức Chúa Trời về cách chúng ta sống. Nhưng một ý tưởng quan trọng liên kết tất cả các câu này với nhau: sự tự chủ. Sự tự chủ có thể khó khi nói về lòng tham lam và ham muốn quá nhiều. Chỉ qua sự tự chủ, trước hết là tư tưởng rồi đến hành động, mà chúng ta sẽ được bảo vệ khỏi những nguy hiểm vì ham muốn quá nhiều và muốn những thứ không thuộc về chúng ta.

Nhưng chúng ta phải dâng mình cho Chúa và quyền lực của Ngài. Ngài sẽ cho chúng ta quyền lực để điều khiển những gì chúng ta nghĩ và làm. Chúng ta cần sự giúp đỡ của Ngài để chiến thắng chống lại tội muốn quá nhiều và sự ham mê tiền bạc. Nhiều người ham tiền và phạm tội muốn quá nhiều và lấy những thứ không thuộc về mình. Từ bỏ các tội lỗi này là không dễ dàng. Đó là lý do tại sao chúng ta cần quyền lực của Đức Thánh Linh trong cuộc đời chúng ta. Chỉ một mình Ngài sẽ giải thoát chúng ta khỏi những lời dối trá mạnh mẽ của quỷ làm cho chúng ta quên Đức Chúa Trời. Kinh Thánh hứa, “Những sự cám dỗ đến cho anh em, chẳng có sự nào quá sức loài người. Đức Chúa Trời là thành tín, Ngài chẳng hề cho anh em bị cám dỗ quá sức mình đâu; nhưng trong sự cám dỗ, Ngài cũng mở đường cho ra khỏi, để anh em có thể chịu được” (1 Cô-rinh-tô 10:13).

Chúng ta phải chiến đấu lòng tham. Sự tham lam [greed] là lòng ước ao ích kỷ có càng nhiều càng tốt. Chúng ta cũng chiến đấu chống lại sự ham muốn [covetousness]. Sự ham muốn là tội muốn những thứ chúng ta không có hoặc những thứ thuộc về người khác.

Sứ đồ Phi-e-rơ nói gì trong 2 Phi-e-rơ 1:5-9 để giúp chúng ta chiến đấu chống sự tham lam và lòng ham muốn?

NGHIÊN CỨU BỔ TÚC:

Sự mong muốn lớn nhất của mọi người là được hạnh phúc và thỏa mãn. Nhưng cố gắng để được thỏa lòng về tiền bạc và quyền lực sẽ không mang lại hạnh phúc. Tự trong lòng, người ta biết sự thật này là đúng. Nhưng họ đã làm gì? Họ vẫn tiếp tục muốn càng nhiều càng tốt.

Các tín đồ Cơ Đốc Phục Lâm cũng phải chiến đấu chống lại sự mong muốn có càng nhiều càng tốt. Sa-tan cố gắng dẫn chúng ta đến sự yêu tiền bạc và quyền lực hơn là yêu mến Đức Chúa Trời. Nhưng sở hữu nhiều thứ sẽ không làm cho chúng ta hạnh phúc hay thỏa lòng. Thay vào đó, lòng yêu mến sự giàu có và quyền lực gây ra vấn đề. Chỉ cần nhìn vào vị quan trẻ tuổi giàu có. Anh ta đã xây lưng lại với Đức Chúa Giê-su, và anh ta không vui vì nghĩ rằng cuộc đời của mình tốt rồi. Nhưng Đức Chúa Giê-su không nói với chàng trẻ tuổi những điều anh ta muốn nghe hoặc cho những gì anh ta muốn. “Muốn quá nhiều và ham muốn sự giàu có hơn là những điều thiêng liêng gây ra bệnh tật. Thật ra, sự ước muốn ích kỷ có thể khiến người ta cảm thấy rất buồn và lo lắng. Nó có thể làm tổn thương đến sức khỏe, nhức đầu là một thí dụ. Lòng ham mê sự giàu sang có thể khiến người ta không muốn giao tiếp với người khác. Nó có thể làm cho họ tin rằng họ vĩ đại hơn những người khác.” – Phỏng trích Tim Kasser, *The High Price of Materialism* (Cambridge, MA: MIT Press, 2002), tr. 22.

Các Cơ Đốc nhân yêu mến tiền bạc hơn là yêu mến những điều thiêng liêng là đang uống từ “giếng giàu có.” Lòng của họ vẫn “khát”. Nhưng chúng ta sẽ không bao giờ khát khao để được nhiều hơn nữa khi chúng ta uống nước mà Đấng Christ ban cho (Giăng 4:14).

ĐỀ TÀI THẢO LUẬN:

1. Trong bài học ngày thứ nhất, chúng ta đã học về những người ban cho để nhận lãnh. Câu nào trong Kinh Thánh có thể được dùng bởi những người tin vào ý tưởng này? Bạn có thể tìm thấy câu chuyện nào trong Kinh Thánh cho thấy giáo lý này sai như thế nào?
2. Cha của một đứa trẻ nói, “Tôi đã học được hai lẽ thật quan trọng của Kinh Thánh từ con tôi. Trước hết, chúng ta sinh ra là những kẻ có tội. Thứ hai, chúng ta sinh ra đã muốn nhiều hơn chúng ta nên có.” Điều này cho thấy nhu cầu của chúng ta là cần quyền năng của Đức Chúa Trời để bảo vệ chúng ta chống lại sự ham muốn ích kỷ?
3. Tại sao sự ích kỷ ham muốn nhiều hơn chúng ta cần có hại cho chúng ta và những người chung quanh? Có những câu chuyện nào cho thấy sự mong muốn ích kỷ của một người làm tổn thương và làm hại người khác?

BÀI HỌC 3

ĐỨC CHÚA TRỜI HAY TIỀN BẠC

CÂU GỐC: “Cũng vì đó nên Đức Chúa Trời đã đem Ngài lên rất cao, và ban cho Ngài danh trên hết mọi danh, hầu cho nghe đến danh Đức Chúa Jê-sus, mọi đầu gối trên trời, dưới đất, bên dưới đất, thảy đều quì xuống, và mọi lưỡi thảy đều xưng Jê-sus Christ là Chúa, mà tôn vinh Đức Chúa Trời, là Đức Chúa Cha” (Phi-líp 2:9-11).

ĐỌC KINH THÁNH TUẦN NÀY: Thi thiên 33:6-9; Ma-thi-ơ 19:16-22; 1 Phi-e-rơ 1:18; Hê-bơ-rơ 2:14, 15; Xuất Ê-díp-tô Ký 9:14; Thi thiên 50:10.

Đức Chúa Trời cảm thấy thế nào về việc chúng ta muốn có quá nhiều tiền? Đức Chúa Trời cho thấy cảm nghĩ của Ngài rất rõ ràng. Những lời của Đức Chúa Giê-su trong Lu-ca 12:16-21 nói về người giàu khiến tất cả chúng ta sợ không muốn quá nhiều. Ngài đã cho ông ta có nhiều sản vật, nhưng ông giữ hết, không dùng để làm công việc của Đức Chúa Trời trên đất. Vì vậy, Ngài phán cùng ông rằng, “Hỡi kẻ dại! Chính đêm nay linh hồn người sẽ bị đòi lại; vậy những của cải người đã sắm sẵn sẽ thuộc về ai? Hễ ai thâu trữ của cho mình mà không giàu có nơi Đức Chúa Trời thì cũng như vậy” (Lu-ca 12:20, 21).

Chúng ta không thể phục vụ Đức Chúa Trời và tiền bạc. Chúng ta phải chọn thứ này hay thứ kia. Chúng ta không thể phục vụ cả hai. Những người cố gắng phục vụ cả Chúa và tiền bạc sẽ gặp rắc rối. Chúng ta có thể đánh lừa người khác, hoặc có thể lừa dối chính mình, để tin rằng chúng ta cố gắng sống cho cả Đức Chúa Trời và tiền bạc. Nhưng chúng ta không thể lừa gạt Đức Chúa Trời. Và một ngày nào đó chúng ta sẽ phải đứng trước mặt Ngài và trả lời cho những sự lựa chọn chúng ta đã làm trong đời này.

Chúng ta phải lựa chọn: Đức Chúa Trời hay tiền bạc. Nhưng việc gì sẽ xảy ra nếu chúng ta không lựa chọn? Chúng ta càng do dự, bào chữa, trì hoãn, thì sự ham tiền càng phát triển mạnh hơn trong lòng chúng ta. Đức tin đòi hỏi sự lựa chọn.

Có ba điều khiến cho sự lựa chọn của chúng ta dễ dàng hơn. Đó là (1) biết Đức Chúa Trời là ai, (2) biết những gì Ngài đã làm cho chúng ta, và (3) biết chúng ta nợ Ngài những gì.

ĐỨC CHÚA GIÊ-SU ĐÃ TẠO NÊN CHÚNG TA

Hãy đọc Sáng thế Ký 1:1; Thi thiên 33:6-9; Ê-sai 45:11, 12; Giê-rê-mi 51:15; và Giăng 1:3. Những câu này cho chúng ta biết gì về trái đất mà Đức Chúa Trời đã tạo nên tốt đẹp thế nào?

“Đức Chúa Giê-su là Đấng đã tạo nên trời và đất. Bàn tay của Ngài đặt các hành tinh trong không gian. Ngài đã tạo nên những bông hoa ngoài đồng. ‘Chúa dùng quyền năng mình lập các núi vững chắc, vì Chúa được thất lưng bằng sức lực’ (Thi thiên 65:6). ‘Biển thuộc về Ngài, vì chính Ngài đã làm nó, còn đất khô, tay Ngài cũng đã nắn nên nó’ (Thi thiên 95:5). Đức Chúa Giê-su làm cho trái đất đầy đầy những thứ đẹp đẽ, và không khí đầy âm nhạc. Và Ngài đã viết sứ điệp tình yêu của Cha Ngài trên tất cả những gì Ngài đã tạo ra trên trái đất, trong không khí và trong bầu trời.” – Phỏng trích Ellen G. White, *The Desire of Ages*, tr. 20.

Những thứ mà Đức Chúa Trời đã tạo ra trên trái đất không phải là điều ác. Một số tôn giáo dạy rằng thế giới vật chất là xấu và ác, và chỉ có những điều thiêng liêng là tốt. Nhưng Kinh Thánh đặt giá trị lớn trên những thứ đẹp đẽ của thiên nhiên.

Suy cho cùng, chính Đức Chúa Giê-su đã tạo ra chúng. Vậy, làm thế nào thiên nhiên hay trái đất này có thể là ác? Đúng, chúng ta có thể dùng chúng để làm điều ác. Nhưng điều đó không làm cho những thứ Ngài tạo ra là điều ác. Kinh Thánh cảnh cáo chúng ta chống lại việc làm hại những thứ Đức Chúa Trời tạo nên và dùng chúng để làm điều gian ác. Nhưng lời cảnh báo này không có nghĩa là những thứ Đức Chúa Trời đã tạo ra là xấu xa.

Đĩ nhiên là không! Chúa đã tạo nên trái đất cho dân sự Ngài để hưởng. Kinh Thánh nói, “Rồi người, người Lê-vi, và kẻ khách lạ ở giữa người, luôn với nhà của người sẽ vui vẻ về các phước lành mà Giê-hô-và Đức Chúa Trời người đã ban cho người” (Phục truyền 26:11; Phục truyền 14:26).

Đức Chúa Giê-su là Đấng đã tạo nên chúng ta (Giăng 1:1-3). Trái đất chỉ là một phần nhỏ của tất cả những gì Ngài đã làm. Quyền năng của Chúa Giê-su để tạo nên mọi thứ từ con số không cho Ngài một quan điểm đặc biệt về sự sống và những người trên trái đất. Ngài biết giá trị thật sự của những gì Ngài đã tạo nên, và Ngài ban cho chúng ta vì lợi ích và niềm vui của chúng ta. Ngài cũng biết điều gì sẽ xảy ra khi người ta dùng những thứ đó một cách sai lầm hoặc để chúng chiếm địa vị của Ngài trong đời sống của họ.

Chúng ta đang sống trên một trái đất thật phong phú! Nhìn vào tất cả những thứ trong thiên nhiên mà Chúa đã tạo nên. Tội lỗi đã hủy hoại rất nhiều thứ. Nhưng ngay cả bây giờ, chúng ta thấy sự tốt lành của Đức Chúa Trời rất nhiều trong thiên nhiên. Bản chất và sự tốt lành tuyệt vời của thiên nhiên cho chúng ta biết về sự tốt lành của Đấng đã tạo nên chúng ta?

ĐỨC CHÚA GIÊ-SU LÀ CON ĐỨC CHÚA TRỜI VÀ LÀ CON NGƯỜI

Là Cơ Đốc nhân, chúng ta tin rằng Đức Chúa Giê-su hoàn toàn là Đức Chúa Trời và hoàn toàn là con người. Trong Đức Chúa Giê-su, cả Đức Chúa Trời và con người được kết hợp với nhau như là một. Sự kết hợp giữa Đức Chúa Trời và con người ở trong Đức Chúa Giê-su làm cho quan điểm của Ngài về các sự việc rất đặc biệt. Ngài vừa là Đức Chúa Trời và vừa là Con Người; vì vậy, Ngài có thể hiểu những điều quan trọng trên trời và dưới đất. Chúng ta không thể hiểu làm thế nào Đức Chúa Giê-su có thể vừa là Đức Chúa Trời và vừa là con người cùng một lúc. Nhưng sự thật này vẫn đúng ngay cả khi chúng ta không thể hiểu. Chỉ vì chúng ta không hiểu về khí động học (aerodynamics) là một chiếc phi cơ hoạt động thế nào không làm cho máy bay ngừng bay!

“Đây là hai điều mâu thuẫn: (1) Một Đức Chúa Trời duy nhất của chúng ta gồm Ba Đấng. Và (2) Một Đức Chúa Trời đã kết hợp với loài người trong Con Người của Đức Chúa Giê-su... Không có câu chuyện nào trên trái đất tuyệt vời như lẽ thật là Đức Chúa Trời đã trở thành Con Người và sống với loài người.” – Phỏng trích J. I. Packer, *Knowing God* (Downers Grove, Illinois: InterVarsity Press, 1973), tr. 53.

Tại sao Đức Chúa Giê-su đến thế gian này? Ngài đến để bày tỏ cho chúng ta thấy Đức Chúa Trời yêu thương và quan tâm đến mỗi người. Một số người nghĩ sai về Đức Chúa Trời là Ngài lạnh lùng và xa vời. Vì vậy, Đức Chúa Giê-su đã đến để chứng tỏ sự thật về Cha của chúng ta ở trên trời.

Nhưng Sa-tan cố gắng phân rẽ chúng ta ra khỏi Đức Chúa Trời. Nó cố gắng làm cho chúng ta nghĩ rằng Ngài không quan tâm đến chúng ta. Sa-tan dùng nhiều mưu mô để ngăn cản chúng ta nhận ra ân điển tốt lành của Đức Chúa Trời. Nó đã dùng sự lừa gạt nào? Nó dùng lòng yêu mến vô độ những thú trên thế gian này, và kế hoạch của Sa-tan đã thành công.

Đọc Ma-thi-ơ 19:16-22. Câu chuyện này nói gì về việc Sa-tan có thể dùng lòng yêu mến những thú trên thế gian để khiến chúng ta đi xa Chúa?

Hãy tưởng tượng về câu chuyện này. Chính Đức Chúa Giê-su, Đức Chúa Trời trong hình thể con người, nói chuyện với người trẻ tuổi. Chàng biết Đức Chúa Giê-su là người rất đặc biệt. Nhưng điều gì đã xảy ra? Chàng cho phép sự giàu có và lòng yêu mến vật chất phân rẽ chàng và Đức Chúa Trời. Những điều đó làm mù mắt chàng. Người thanh niên buồn. Tại sao? Vì anh ta đã làm mất linh hồn mình qua sự giàu có. Nhưng nỗi buồn không đủ để anh ta lựa chọn đúng.

Dù giàu hay nghèo, làm thế nào chúng ta có thể chắc chắn rằng mình có những suy nghĩ và cảm xúc đúng đối với những thú trên thế gian này?

ĐỨC CHÚA GIÊ-SU, ĐÁNG CỨU CHUỘC CHÚNG TA

Đức Chúa Trời không bao giờ muốn chúng ta chết. Nhưng A-đam và Ê-va đã phạm tội. Họ đã vi phạm luật của Ngài, vì thế, nhân loại đã bị hủy hoại. Chúng ta nợ sự công bằng của Đức Chúa Trời mà chúng ta không bao giờ trả được. Cái giá của sự vi phạm luật là sự chết. Và chúng ta “đã bị phá sản thiêng liêng” vì món nợ với Đức Chúa Trời mà chúng ta không thể trả.

Nhưng Ngài đã có chương trình để cứu chúng ta vì Ngài yêu chúng ta. Chương trình đó là gì? Đó là Đức Chúa Giê-su đồng ý trả nợ cho chúng ta (Ê-bơ-rơ 7:22). Ngài trở thành Cứu Chúa. Quyết định của Ngài để cứu chúng ta là sự “thỏa thuận” quan trọng nhất chưa từng có. Ngài đồng ý trả nợ cho tội lỗi của chúng ta bằng sự sống của Ngài. Chỉ có sự chết của Ngài mới có thể trả được những gì chúng ta nợ luật pháp. Sự thương xót và sự công bằng kết hợp lại trong sự chết của Ngài. Thật là một giá rất lớn đã được dùng để trả món nợ tội lỗi chúng ta trên cây thập tự! Vũ trụ chưa bao giờ thấy một sự trả nợ nào cao hơn cái giá mà Đức Chúa Trời phải trả trên thập tự giá (Ê-phê-sô 5:2).

“Bằng cách trút đổ tất cả kho tàng của thiên đàng vào thế giới này, bằng cách ban cho chúng ta tất cả thiên đàng trong Đấng Christ, Đức Chúa Trời đã mua ý chí, tình cảm, tâm trí, linh hồn, của mỗi con người.” – Phỏng trích Ellen G. White, *Christ's Object Lessons*, tr. 326.

Đọc Cô-lô-se 1:13; 1 Tê-sa-lô-ni-ca 1:10; 1 Phi-e-rơ 1:18; Ê-bơ-rơ 2:14, 15; Ga-la-ti 3:13; và Khải huyền 1:5. Như được trình bày trong mỗi câu này, Đức Chúa Giê-su đã cứu chúng ta khỏi những gì?

Trong Giăng 19:30, chữ Hy Lạp *tetelestai*, có nghĩa là “Mọi việc đã được trọn”. Những chữ này được coi là những chữ quan trọng nhất. Đó là những lời cuối cùng Đức Chúa Giê-su đã phán trên thập tự giá. “Mọi việc đã được trọn” có nghĩa là công việc của Ngài trên thế gian đã làm xong, những gì chúng ta nợ luật pháp đã được trả hết. Ngài phán, “Mọi việc đã được trọn” với hy vọng như là Đấng đã thành công trong việc cứu những tội nhân khỏi sự chết. Điều đã xảy ra trên thập tự giá cho chúng ta hy vọng bây giờ và trong tương lai. Chúa Giê-su đã hiến sự sống để tiêu diệt mãi mãi tội lỗi, sự chết, và công việc của ma quỷ. Và như vậy, chúng ta được cứu (Ê-phê-sô 1:7).

Đức Chúa Giê-su là Cứu Chúa của chúng ta. Công việc của Ngài cho chúng ta thấy vinh quang thật của Đức Chúa Trời. Điều Chúa Giê-su muốn làm hơn hết là cứu chúng ta. Mong muốn này cho chúng ta biết Ngài yêu thương chúng ta biết chừng nào, và chúng ta đáng giá như thế nào.

Hãy suy nghĩ về điều này: Đức Chúa Giê-su đã trả trọn vẹn giá cho tất cả những điều ác mà bạn đã làm. Câu trả lời của bạn cho món quà này là gì? (Đọc Gióp 42:5, 6).

ĐỨC CHÚA TRỜI KỶ TÀ

Trong Xuất Ê-díp-tô 9, Đức Chúa Trời đã tranh đấu trong cuộc chiến thuộc linh với vua xứ Ê-díp-tô. Pha-ra-ôn từ chối tôn vinh Đức Chúa Trời là để cho dân của Ngài được tự do. Vì vậy, Ngài cảnh báo Pha-ra-ôn, “Ta sẽ giáng các tai nạn cho lòng người, quần thần, và dân sự người, hầu cho người biết rằng khắp thế gian chẳng có ai bằng ta” (Xuất Ê-díp-tô Ký 9:14).

Chúa có ý gì khi Ngài phán, “khắp thế gian chẳng có ai bằng ta”?

“Chúng ta bị giới hạn trong sự hiểu biết của mình. Vì vậy, chúng ta không thể biết đầy đủ Đức Chúa Trời là ai hay Ngài làm gì. Những đầu óc trí thức nhất và học thức nhất trên thế gian cũng không thể hiểu được tất cả những điều cần biết về Ngài. Đức Chúa Trời là Đấng Thánh. Ngài luôn luôn được bao phủ trong sự mầu nhiệm.” – Phông trích Ellen G. White, *Testimonies for the Church*, quyển 5, tr. 698, 699.

Đức Chúa Trời có một không hai (1 Các Vua 8:60). Ngài nghĩ và hành động theo những cách chúng ta không thể hiểu. Chúng ta có thể cố gắng làm cho Ngài giống như chúng ta. Nhưng Ngài sẽ luôn luôn là Đức Chúa Trời. Ngài làm mọi hột tuyết, ngôi sao và trí não. Ngài đã làm mọi thứ đặc biệt về chúng ta khiến cho mỗi người chúng ta đều khác nhau. “Giê-hô-va là Đức Chúa Trời, chớ chẳng có ai khác” (1 Các Vua 8:60).

Đọc 1 Sa-mu-ên 2:2, Thi thiên 86:8; Ê-sai 55:8, 9; Giê-rê-mi 10:10; và Tít 1:2. Những câu này nói gì về sự Đức Chúa Trời khác biệt với những gì Ngài đã tạo ra?

Hãy suy nghĩ về Đức Chúa Trời, tất cả những gì thuộc về Ngài, và tất cả những gì Ngài làm. Thật khó tưởng tượng có ai dám thách thức Đức Chúa Trời. Nhưng nhiều thứ “thách thức” Ngài để được sự chú ý của chúng ta. Những thứ này cố gắng thu hút chúng ta để chúng ta không chú ý đến Ngài. Vì vậy, Ngài phải “tranh đấu” để dành tình yêu của chúng ta. Có lẽ đó là lý do Ngài phán Ngài là Đức Chúa Trời kỷ tà [ghen tương] (Xuất Ê-díp-tô Ký 34:14). Đức Chúa Trời đã tạo nên chúng ta tự do. Ngài cho chúng ta quyền lựa chọn người mà chúng ta muốn phục vụ. Chúng ta thường chọn phục vụ các thần khác hơn là chọn Ngài, đó là nan đề lớn nhất của chúng ta. Ngài là Đức Chúa Trời duy nhất đáng phục vụ. Suy cho cùng, Ngài đã tạo nên mọi thứ. Mọi thứ thuộc về Ngài. Vì vậy, đó là lý do tại sao Ngài thật sự là Đức Chúa Trời ghen tương.

Điều gì trong đời sống thách thức Đức Chúa Trời để được lòng trung thành và tình yêu của bạn?

QUYỀN SỞ HỮU THẬT

Chúng ta thuộc về Đức Chúa Trời. Ngài tạo nên chúng ta và Ngài chết để cứu chúng ta. Chúng ta thuộc về Ngài vì Ngài đã làm hai điều đó. Mọi thứ chúng ta sở hữu cũng thuộc về Ngài. Điều duy nhất chúng ta sở hữu là những sự lựa chọn chúng ta làm.

Những người không yêu mến Đức Chúa Trời có một quan điểm khác. Họ tin rằng chúng ta là sở hữu chủ thật sự tất cả những thứ chúng ta có. Tư tưởng này là sai. Các Cơ Đốc nhân nghĩ rằng họ là sở hữu chủ thật của các tài sản họ là đi ngược lại những gì Kinh Thánh dạy.

Đức Chúa Trời sở hữu mọi thứ (Gióp 38:4-11). Chúng ta không có gì cả. Chúng ta không khác những người khách lạ mặt trên trái đất này và là những người quản gia của tất cả những gì Đức Chúa Trời ban cho chúng ta. Cũng vậy, người Do Thái là các quản gia của tất cả những gì Đức Chúa Trời ban cho họ trong Đất Hứa. Chúng ta phải phụ thuộc vào Đức Chúa Trời cho mỗi hơi thở của mình (Công vụ 17:25). Vì vậy, bất cứ điều gì chúng ta nghĩ rằng mình sở hữu, thì thật ra Chúa sở hữu. Chúng ta chỉ là những quản gia của Ngài. Người quản gia là những người chăm sóc tài sản và những thứ thuộc về người khác. Chúng ta muốn mang lại sự vinh hiển cho Đức Chúa Trời bằng cách chăm sóc kỹ lưỡng tài sản của Ngài. Đức Chúa Trời không những đặt sự giàu có của Ngài để chúng ta chăm sóc, mà Ngài cũng đặt dưới sự chăm sóc của chúng ta những thứ mà chúng ta không thể rời được. Những thứ này có thể ở trong tâm hồn chúng ta. Thí dụ như tình yêu, kiến thức và tài năng.

Đọc Phục truyền 10:14; Thi thiên 50:10; Thi thiên 104:16; Ê-xê-chi-ên 18:4; A-ghê 2:8; và 1 Cô-rinh-tô 6:19, 20. Những câu này nói gì về cách chúng ta nên coi những thứ chúng ta sở hữu thế nào?

“Mọi thứ thuộc về Đức Chúa Trời. Con người có thể chọn không để ý đến họ nợ Ngài bao nhiêu. Họ có thể dùng tất cả những gì Ngài ban cho họ để thỏa mãn những ước muốn ích kỷ của họ. Nhưng họ sẽ bị đòi hỏi đưa ra lý do tại sao họ lại chọn dùng các ân huệ của Chúa như họ đã làm.” – Phỏng trích Ellen G. White, *Testimonies for the Church*, quyển 9, tr. 246.

Đức Chúa Trời ban những ơn phước trong đời sống này để giúp chúng ta chuẩn bị cho thiên đàng và giúp đỡ người khác. Nhưng các quản gia xấu có thể giới hạn việc Chủ dùng những thứ mà Ngài sở hữu. Như chúng ta đã học, Đức Chúa Trời không bắt buộc chúng ta hầu việc Ngài. Ngài đã ban cho chúng ta những thứ để chăm sóc cho đến khi Ngài trở lại. Cách chúng ta chăm sóc chúng cho thấy sự liên quan chúng ta có với Ngài.

Tất cả những gì bạn có thật sự thuộc về Đức Chúa Trời nghĩa là gì? Điều đó nên nói gì về cách bạn suy nghĩ và cảm nhận về mọi thứ bạn có?

NGHIÊN CỨU BỔ TÚC:

Ở đâu trong Kinh thánh chúng ta tìm ra thí dụ đầu tiên về sự quản gia? Quản gia là công việc quản lý cẩn thận tài sản, và sự giàu có thuộc về người khác. Sự quản gia bắt đầu với A-đam và Ê-va. Đức Chúa Trời đã đặt A-đam và Ê-va trong một khu vườn đẹp đẽ. Họ sống ở Ê-đen và chăm sóc khu vườn (Sáng thế Ký 2:15). Ở nơi hoàn hảo này, họ đã học biết về công việc Đức Chúa Trời giao cho họ. Công việc họ làm trong Vườn Ê-đen đã đem lại ý nghĩa cho đời sống, và hạnh phúc cho gia đình mới.

Tiếng Hê-bơ-rơ dùng cho “quản trị” (Sáng thế Ký 1:26, 28) có nghĩa là “điều khiển và cai trị.” Sự điều khiển này không có nghĩa là dùng quyền lực để ép buộc người khác làm việc. Nhưng đó là một quyền nhẹ nhàng để chăm sóc tất cả những gì Đức Chúa Trời đã tạo nên.

Nhiệm vụ chăm sóc tất cả những gì Ngài tạo nên đã không chấm dứt. Chúng ta phải tiếp tục công việc chăm sóc. A-đam và Ê-va biết rằng Đức Chúa Trời là Sở hữu Chủ. Họ là những người quản gia hay quản lý của Ngài. Là những người quản gia, A-đam và Ê-va được giao cho nhiệm vụ chăm sóc tài sản của Chúa. Nhưng họ không phải là sở hữu chủ. Họ phải bày tỏ cho Ngài thấy rằng họ trung thành với công việc mà Ngài đã giao cho họ.

“Đức Chúa Trời đã giao cho A-đam và Ê-va vườn Ê-đen để chăm sóc. Họ phải “trồng và giữ vườn” (Sáng thế Ký 2:15). Công việc của họ đem lại cho họ hạnh phúc... Không có gì làm họ mệt mỏi. Công việc của họ không khó. Thì giờ của họ có đầy các nhiệm vụ hữu ích. Họ cảm thấy rất gần gũi với nhau. Công việc của họ thật thoải mái. Đức Chúa Trời và Đấng Christ đến thăm họ và nói chuyện với họ. Đức Chúa Trời đã tạo nên A-đam và Ê-va được tự do... Ngài là chủ của vườn Ê-đen, họ là quản gia cho Ngài.” – Phỏng trích Ellen G. White, *Manuscript Releases*, quyển 10, tr. 327.

ĐỀ TÀI THẢO LUẬN:

1. Đức Chúa Trời sở hữu cả trái đất. Sự kiện này dạy chúng ta gì về trách nhiệm phải chăm sóc tất cả những gì Ngài đã tạo nên?
2. Hãy suy nghĩ thêm về Đức Chúa Trời như Đấng ký tà “ghen tuông” [một người cẩn thận canh giữ những gì của Ngài]. (Xuất Ê-díp-tô Ký, 34:14). Thông thường, chúng ta nghĩ rằng ghen tuông là xấu. Vì vậy, có thể khó hiểu được sự ghen tị của Đức Chúa Trời. Làm thế nào chúng ta có thể hiểu sự ghen tuông này khi nó rất khác so với sự ghen tuông của loài người?
3. Đức Chúa Trời tạo nên nhiều thứ để cho chúng ta hưởng. Nhưng chúng ta phải cẩn thận không dùng chúng một cách sai lầm. Làm thế nào chúng ta có thể thưởng thức và dùng đúng?

BÀI HỌC 4

THOÁT KHỎI NHỮNG SỰ XẤU XA CỦA ĐỜI NÀY

CÂU GỐC: *“Trong ngày thịnh nộ, tài sản chẳng ích chi cả; duy công bình giải cứu khỏi sự chết... Kẻ nào tin cậy nơi của cải mình sẽ bị xiêu ngã; còn người công bình được xanh tươi như lá cây” (Châm ngôn 11:4, 28).*

ĐỌC KINH THÁNH TUẦN NÀY: *Thi thiên 119:11; Ê-phê-sô 6:18; Rô-ma 8:5, 6; Hê-bơ-rơ 11:1-6; 1 Các Vua 3:14; Ê-xê-chi-ên 36:27.*

Sa-tan đã thất bại trong sự cám dỗ Đức Chúa Giê-su. Nhưng nó đã thành công với những người khác. Nó sẽ tiếp tục hủy hoại chúng ta nếu chúng ta không chống lại những lời nói dối của nó. Chúng ta chống lại nó thế nào? Chúng ta phải “mang lấy mọi khí giới của Đức Chúa Trời” (Ê-phê-sô 6:13) và chiến đấu với quyền lực của Ngài. Thật vậy, chỉ có Đức Chúa Trời có thể giải thoát chúng ta khỏi lòng yêu mến những thứ trên trái đất này.

Vì vậy, Đức Chúa Trời phải là trung tâm của những suy nghĩ của chúng ta. Ngài là Đấng đã cung cấp cho chúng ta. Ngài sẽ giúp chúng ta hiểu giá trị thật của sự sống. Vua Đa-vít học được về giá trị thật của sự sống khi ông viết trong Thi thiên, “Su tử tở bị thiếu kém, và đói; nhưng người nào tìm cầu Đức Giê-hô-va sẽ chẳng thiếu của tốt gì” (Thi thiên 34:10). Sa-lô-môn cũng thấy rằng sự khôn ngoan và hiểu biết có giá trị hơn tiền bạc và vàng ròng (Châm ngôn 3:13, 14). Sa-lô-môn biết được rằng hạnh phúc thật và sự sống đúng đến từ việc xây con mắt của chúng ta khỏi những gì chúng ta sở hữu và tìm kiếm Đấng Christ đang sống. Ngài là Đấng sở hữu chúng ta.

Lòng yêu mến những thứ của đời này sẽ kéo chúng ta vào tội lỗi. Niềm hy vọng duy nhất của chúng ta để thoát khỏi quyền lực này là sống liên kết với Đức Chúa Giê-su. Tuần này, chúng ta sẽ nghiên cứu những gì cần thiết để thành công trong sự liên kết với Đức Chúa Giê-su. Chúng ta phải nhận thức rằng quyền lực đang cai trị trái đất thì rất nguy hiểm, và điều quan trọng là chúng ta phải thấy rằng Đức Chúa Giê-su là lý do thật cho sự sống của chúng ta.

MỐI TƯƠNG GIAO VỚI Đấng CHRIST

Yêu những gì chúng ta sở hữu có thể “cột chặt” chúng ta với những thứ trên thế gian này. Nhưng nếu chúng ta không có nhiều thứ thì sao? Mong muốn giàu sang có thể là cái bẫy ngay cả đối với những người không sở hữu nhiều. Muốn giàu sang và có nhiều thứ có thể trở thành sự rủa sả khủng khiếp. Vì vậy, chúng ta phải điều khiển sự mong ước của mình, nếu không nó sẽ dẫn chúng ta đi xa Đức Chúa Giê-su. Sa-tan biết rằng tiền bạc có thể khiến chúng ta rời xa Chúa, vì vậy, nó dùng lòng ham muốn những thứ trên thế gian này để gài bẫy chúng ta.

Sự bảo vệ duy nhất của chúng ta là gì?

Chúng ta làm theo thể nào những điều sứ đồ Phao-lô dạy trong Cô-lô-se 3:2? (Cũng hãy đọc Thi thiên 119:11 và Ê-phê-sô 6:18).

Hãy đọc Phi-líp 4:8. Chúng ta nên suy nghĩ về gì?

Chỉ có một cách để không yêu những thứ trên trái đất này hơn là yêu mến Đức Chúa Trời. Đó là hết lòng yêu mến và phục vụ Đức Chúa Giê-su mỗi giây phút trong ngày (Thi thiên 34:1). Đời sống sẽ có những lúc tốt và xấu, nhưng chúng ta phải tiếp tục phụng sự Đức Chúa Trời ngay cả sau khi chúng ta không làm điều đúng. Và chúng ta không được quên Ngài khi thành công. Môi-se đã hiểu lẽ thật này (Đọc Ê-xê-chi-ên 11:26). Đức Chúa Giê-su phải là số một trong đời sống chúng ta. Chúng ta phải phục vụ Ngài vì Ngài là Đức Chúa Trời và Ngài đã chết cho chúng ta. Nhưng chúng ta không được nghĩ rằng phục vụ Ngài sẽ làm cho chúng ta giàu có.

Chúng ta phải dâng hiến đời sống cho Đức Chúa Giê-su. Chương trình của Ngài trở thành của chúng ta. Sự trung thành chân thật đối với Đức Chúa Trời là xây dựng lại với bất cứ điều gì đang cản trở chúng ta phục vụ Ngài. Như Đức Chúa Giê-su đã phán, “Ai đã tra tay cầm cày, còn ngoái lại đằng sau, thì không xứng đáng với nước Đức Chúa Trời” (Lu-ca 9:62). Vì vậy, chúng ta phải bỏ mọi thứ vì Đức Chúa Giê-su, rồi Ngài sẽ bẻ gãy xiềng xích mà sự giàu có cột chặt linh hồn chúng ta. Chúng ta phải đặt Đức Chúa Giê-su vào trung tâm của đời sống mình, chứ không phải cái tôi. Ngài sẽ lấp đầy cảm giác trống rỗng trong tâm hồn chúng ta tốt hơn bất cứ thứ gì trên thế gian này có thể làm.

Hãy suy nghĩ về lúc bạn được thứ mà bạn rất muốn. Niềm vui bạn cảm thấy trong việc sở hữu thứ đó kéo dài bao lâu cho đến khi bạn cảm thấy lại trống rỗng? Điều đó giúp chúng ta thể nào để biết rằng những thứ trên thế gian này không bao giờ có thể đem lại hạnh phúc cho chúng ta?

NGHIÊN CỨU KINH THÁNH

Hơn sáu tỷ quyển Kinh Thánh đã được phân phát ra trên khắp trái đất, nhưng có bao nhiêu người tin rằng Kinh Thánh là Lời của Đức Chúa Trời hằng sống? Và có bao nhiêu người đọc Kinh Thánh với tấm lòng chân thành cởi mở để biết lẽ thật?

Chúng ta học được lẽ thật cách nào? Chúng ta học được bằng cách nghiên cứu Kinh Thánh đúng cách; điều đó sẽ giúp chúng ta tránh những ý tưởng sai lầm và không rõ ràng. Kinh Thánh là Sách Sống, đến từ Đức Chúa Trời (Hê-bơ-rơ 4:12), và chỉ cho chúng ta những lẽ thật mà chúng ta không thể tìm thấy ở nơi nào khác. Kinh Thánh là bản đồ của Đấng Christ cho đời sống hằng ngày của chúng ta. Kinh Thánh dạy chúng ta, làm cho tâm trí chúng ta phát triển mạnh mẽ và lớn lên. Nghiên cứu Kinh Thánh mỗi ngày sẽ thay đổi chúng ta. Chúng ta bắt đầu suy nghĩ, cảm nhận, nói chuyện và hành động giống như Đức Chúa Giê-su.

Những điều rõ ràng và chính xác nhất về Đức Chúa Giê-su được tìm thấy trong Phúc Âm. Phúc Âm là bốn quyển sách đầu tiên của Tân Ước, gồm các sách của Ma-thi-ơ, Mác, Lu-ca và Giăng. Hãy đọc Giăng 5:39; Giăng 14: 6; và Giăng 20:31. Những câu trong Giăng nói gì về Đức Chúa Giê-su, và tại sao Ngài rất quan trọng đối với chúng ta và với tất cả những gì chúng ta tin?

Chúng ta học Kinh Thánh vì Kinh Thánh cho chúng ta thấy Lẽ thật. Đức Chúa Giê-su là Lẽ Thật, và chúng ta tìm thấy Ngài trong Kinh Thánh. Trong Cựu Ước và Tân Ước, chúng ta đọc về Đức Chúa Giê-su và những gì Ngài đã làm cho chúng ta. Chúng ta yêu mến Ngài, dâng hiến đời sống và linh hồn cho Ngài, và Ngài bảo vệ che chở chúng ta mãi mãi. Vì vậy, chúng ta phải theo Đức Chúa Giê-su và vâng theo những lời của Ngài như được bày tỏ cho chúng ta trong Kinh Thánh. Rồi chúng ta sẽ được giải phóng khỏi sự nô lệ của tội lỗi, và chúng ta sẽ không yêu quá nhiều những thứ trên thế gian này (Giăng 3:36).

Rô-ma 8:5, 6 cảnh báo về điều gì? Sự nghiên cứu Kinh Thánh giúp chúng ta thế nào trong cuộc chiến để điều khiển tâm trí chúng ta?

Lòng yêu mến những thứ của đời này có thể lôi kéo chúng ta đi xa Đức Chúa Trời. Vì vậy, chúng ta cần phải cẩn thận. Đó là lý do tại sao chúng ta phải tiếp tục nghiên cứu Kinh Thánh. Kinh Thánh chỉ cho chúng ta sự sống đời đời và những lẽ thật thiêng liêng mà chúng ta cần cho sự thành công trong đời sống Cơ Đốc nhân.

ĐỜI SỐNG CẦU NGUYỆN

Giăng 17:3 cho thấy tại sao các Cơ Đốc nhân thường nói đức tin là việc biết Đức Chúa Trời. Biết Đức Chúa Trời có nghĩa là có “sự sống đời đời” (Giăng 17:3). Chúng ta có thể thấy sự sống đó khi chúng ta liên kết với Đức Chúa Trời. Dĩ nhiên, phần chính trong sự liên kết của chúng ta với Ngài là sự giao thông tốt. Hôm qua, chúng ta đã học rằng một trong những cách Chúa nói với chúng ta là qua Kinh Thánh, và cầu nguyện là cách chúng ta nói chuyện với Ngài.

Lời cầu nguyện hướng tâm trí chúng ta lên trời thay vì xuống thế gian. Nhưng chúng ta phải cẩn thận. Thật dễ dàng để cầu nguyện một cách ích kỷ. Vì vậy, trước hết chúng ta cần phải dâng mình cho Đức Chúa Trời. Chúng ta phải cầu xin những gì Ngài muốn, không phải chỉ những gì chúng ta muốn. Sau đó những lời cầu nguyện của chúng ta sẽ tôn vinh chương trình thánh của Ngài cho đời sống chúng ta.

Đọc Hê-bơ-rơ 11:1-6. Chúng ta phải thêm gì vào tất cả những lời cầu nguyện của chúng ta? Đến gần Đức Chúa Trời trong đức tin và cầu nguyện trong đức tin nghĩa là gì?

Chúng ta phải thêm đức tin vào lời cầu nguyện của chúng ta. Điều gì xảy ra khi chúng ta cầu nguyện mà không có đức tin? Lúc đó, chúng ta mong đợi Chúa làm những điều Ngài không bao giờ hứa sẽ làm. Đức tin này là đức tin giả tạo. Sa-tan dùng đức tin giả tạo để thay thế cho đức tin thật. “Cầu nguyện và đức tin được liên kết chặt chẽ với nhau. Vì vậy, chúng ta phải cầu nguyện theo ý Đức Chúa Trời. Sau đó, chúng ta sẽ thành công trong những việc Ngài giao phó cho chúng ta trong cuộc đời này... Đức Chúa Giê-su nói rõ ràng rằng chúng ta phải “cầu xin những điều” hỗ trợ chương trình của của Chúa cho chúng ta [Mác 11:24]. Chúng ta phải xin những gì Đức Chúa Trời đã hứa, và chúng ta phải dùng những gì nhận được để đem lại sự vinh hiển và ngợi khen Ngài. Rồi những lời hứa của Ngài với chúng ta sẽ thành sự thật.” – Phỏng trích Ellen G. White, *Prayer*, tr. 57.

Hãy nhìn vào đời sống cầu nguyện của bạn. Bạn cầu xin điều gì? Lời cầu nguyện của bạn nói gì về điều ưu tiên đối với bạn? Bạn cần phải cầu xin những điều gì khác nữa?

ĐỜI SỐNG KHÔN NGOAN

Một trong những câu chuyện đẹp nhất trong Kinh Thánh ở trong 1 Các Vua 3. Trong câu chuyện này, Sa-lô-môn cầu xin Đức Chúa Trời ban cho sự khôn ngoan. Vua cầu nguyện, “Vậy, xin ban cho kẻ tôi tớ Chúa tấm lòng khôn sáng, để đoán xét dân sự Ngài và phân biệt điều lành điều dữ; vì ai có thể đoán xét dân rất lớn nầy của Chúa?” (1 Các Vua 3:9).

Những lời quan trọng nào Đức Chúa Trời đã phán với Sa-lô-môn trong 1 Các Vua 3:14? Sa-lô-môn đã không làm theo những lời này, nhưng nếu làm theo thì ông đã được cứu khỏi sự hủy hoại mà lòng yêu thích sự giàu có và những thú của thế gian này đã gây ra cho ông? Tại sao những lời của Đức Chúa Trời phán với Sa-lô-môn rất quan trọng đối với tất cả chúng ta? Hãy đọc thêm 1 Giăng 5:3 và 1 Phi-e-rơ 4:17.

Sa-lô-môn có rất nhiều sự khôn ngoan. Nhưng phải làm theo sự khôn ngoan, nếu không, sự khôn ngoan chỉ là những kiến thức tốt. Theo Kinh Thánh, sự khôn ngoan mà không có hành động thì không phải là sự khôn ngoan thật. Đúng vậy, nhiều người biết rất nhiều về Đức Chúa Trời, nhưng họ sẽ không có mặt ở trên thiên đàng. Tại sao? Bởi vì họ không làm theo những gì họ biết là đúng. Thật không ích lợi gì cho chúng ta để biết lẽ thật mà không làm theo. Sa-lô-môn đã không làm theo những gì ông biết là đúng, và điều đó đã khiến ông đi xa con đường tốt đẹp mà Chúa muốn ông đi. Vào cuối cuộc đời, Sa-lô-môn hiểu mình đã không hành động một cách khôn ngoan. Ông viết, “Sự khôn ngoan có giá hơn châu ngọc, và các vật mình ưa thích hơn hết chẳng sánh bằng nó đặng” (Châm ngôn 8:11).

Sự khôn ngoan có nghĩa là biết áp dụng kiến thức và sự hiểu biết đúng cách. Kiến thức là sự thu thập các sự kiện, còn sự hiểu biết là tài năng để phân biệt. Sự khôn ngoan giúp chúng ta dùng cả sự hiểu biết và kiến thức. Vì vậy, chúng ta phải là những quản gia khôn ngoan về kiến thức mà Đức Chúa Trời đã ban cho chúng ta. Một quản gia khôn ngoan không những chỉ cần kiến thức và sự hiểu biết mà còn cần kinh nghiệm đến từ việc dùng kiến thức và sự hiểu biết đó.

Thí dụ của Sa-lô-môn cho thấy chúng ta thật dễ dàng – ngay cả đối với những người khôn ngoan nhất – bị lôi cuốn vào cái bẫy của sự trống rỗng của lối sống theo vật chất. Sự an toàn duy nhất để chống lại cái bẫy này là làm theo sự hiểu biết mà Đức Chúa Trời ban cho chúng ta.

Đọc 1 Cô-rinh-tô 3:19 và Châm-ngôn 24:13, 14. Có sự khác biệt nào giữa hai loại khôn ngoan được nói đến trong những câu này? Chia sẻ câu trả lời của bạn trong lớp học.

ĐỨC THÁNH LINH

Cuộc chiến giữa thiện và ác là có thật. Hai bên đang chiến đấu cho linh hồn của chúng ta. Một bên đang cố kéo chúng ta đến với Đức Chúa Giê-su (Giăng 6:44), và một bên khác cố gắng kéo chúng ta đến với thế gian (1 Giăng 2:16). Quyền lực của Đức Thánh Linh trong đời sống chúng ta có thể và sẽ kéo chúng ta đến với Đức Chúa Giê-su, nếu chúng ta đầu phục Ngài.

“Lúc nào Thần lễ thật sẽ đến, thì Ngài dẫn các người vào mọi lễ thật” (Giăng 16:13, cũng đọc Giăng 14:16). Đức Thánh Linh ban cho chúng ta quyền lực để sống bởi đức tin và vâng giữ luật pháp Chúa. Sau đó, chúng ta sẽ không sống theo những cảm xúc hay mong ước của mình như đã làm trong quá khứ. Những người không thuộc về Đức Chúa Trời sống để thỏa mãn lòng họ, nhưng chúng ta sống để làm đẹp lòng Đức Chúa Trời. Đức Thánh Linh chuẩn bị dân sự Chúa để sống trên thiên đàng, bằng cách hướng dẫn chúng ta sống bởi đức tin và trung thành với Ngài trên trái đất này.

Sứ đồ Phao-lô nói đức tin này đến từ Đức Chúa Trời, “Hầu cho anh em chớ lập đức tin mình trên sự khôn ngoan loài người, bèn là trên quyền phép Đức Chúa Trời” (1 Cô-rinh-tô 2:5). Yêu những thú trên thế gian này kéo chúng ta đi xa Chúa. Nhưng Đức Thánh Linh làm việc để kéo chúng ta đến với Đức Chúa Giê-su.

Đọc Ê-xê-chi-ên 36:26, 27; Giăng 14:26; và Ê-phê-sô 3:16, 17. Theo các câu này, chúng ta có thể thành công trong cuộc chiến chống lại lòng yêu mến các thú đời này. Nhưng quyền lực đó chỉ đến từ Thánh Linh chứ không phải từ chúng ta. Chúng ta phải để cho Ngài hoàn toàn điều khiển chúng ta. Lúc đó, Đức Chúa Trời sẽ làm gì để chắc chắn chúng ta có sự chiến thắng?

“Đức Thánh Linh nói với tâm trí khi chúng ta đọc Kinh Thánh. Bằng cách này, Ngài trồng lễ thật trong lòng chúng ta. Ngài chỉ cho chúng ta thấy điều sai, rồi Ngài cất nó ra khỏi linh hồn chúng ta. Đức Thánh Linh là Thần Lễ thật. Đấng Christ làm việc bởi Thần Lễ thật của Ngài trong khi chúng ta đọc Kinh Thánh. Và như vậy, Ngài hướng dẫn chúng ta dâng hiến cuộc đời cho Ngài.” – Phỏng trích Ellen G. White, *The Desire of Ages*, tr. 671.

Đức Thánh Linh chỉ cho chúng ta biết điều gì là thật. Ngài là món quà tốt nhất mà Đức Chúa Giê-su đã ban cho chúng ta sau khi Ngài về trời. Đức Thánh Linh ban cho chúng ta quyền lực để thắng cuộc chiến đấu chống lại lòng yêu mến của chúng ta đối với những thú trên thế gian.

Chỉ có Đức Thánh Linh mới có thể ban cho bạn quyền lực để không yêu những thú trên trái đất này. Bạn có thể làm gì ngay bây giờ để dâng hiến đời sống của bạn cho Ngài?

NGHIÊN CỨU BỔ TÚC:

Đức Chúa Trời đòi hỏi chúng ta làm những người quản gia tốt. Các quản gia của Ngài là những người quản lý tất cả các ân tứ, sự vật, và sự giàu có mà Đức Chúa Trời ban cho họ trong cuộc đời này. Một người quản gia giỏi tuân theo các luật lệ về trách nhiệm và tình yêu. “Hãy nhớ rằng Trách nhiệm có một người chị em sinh đôi tên là Tình yêu. Chuyện gì xảy ra khi Tình yêu và Trách nhiệm gặp nhau? Hai chị em hiệp với nhau có thể làm hầu hết mọi thứ. Nhưng việc gì sẽ xảy ra nếu họ bị tách rời? Thì họ không thể làm được nhiều một mình.” – Phỏng trích Ellen G. White, *Testimonies for the Church*, quyển 4, tr. 62. Trách nhiệm là tình yêu trong hành động. Chúng ta chỉ cần suy nghĩ về sự chết của Đức Chúa Giê-su cho chúng ta trên thập tự giá. Rồi tình yêu đối với Ngài sẽ giúp chúng ta biết trách nhiệm của mình.

Những những luật đòi trên thế gian này không phải là trách nhiệm và tình yêu. Luật đòi điều khiển thế gian này là sự ganh ghét và chiến tranh. Luật chiến tranh nghĩa là tranh đấu chống lại luật pháp của Đức Chúa Trời. Chiến tranh chống lại Đức Chúa Trời là sự ganh ghét trong hành động. Lu-xi-phe đã chiến đấu chống lại Đức Chúa Trời (Ê-xê-chi-ên 28:16, 17). Và Sa-tan sẽ không bao giờ ngừng chiến đấu cho đến khi Đức Chúa Trời tiêu diệt nó. Sa-tan đã biến quyền lực của tình yêu thành tình yêu quyền lực. Các nhà lãnh đạo tôn giáo của Y-sơ-ra-ên cũng ghét quyền lực của Đức Chúa Giê-su (Ma-thi-ơ 22:29). Ngay cả khi họ chạy trốn khỏi đền thờ và tránh tia mắt của Ngài, họ vẫn không thay đổi hành vi của mình.

ĐỀ TÀI THẢO LUẬN:

1. Hãy suy nghĩ nhiều hơn về luật pháp của tình yêu và trách nhiệm. Ellen G. White muốn nói gì khi nói rằng trách nhiệm mà không có tình yêu, hay tình yêu không có trách nhiệm, thì không thể “thành công một mình được”? Điều gì xảy ra khi tình yêu không có trách nhiệm? Và trách nhiệm không có tình yêu? Tại sao cả hai phải đi đôi với nhau?
2. Câu gốc trong tuần này thật sự là hai câu trong một. Những câu này nói lên điều gì? Chúng nói gì về sự giàu có? Và *không* nói gì?
3. Tại sao Sa-lô-môn đi quá xa Đức Chúa Trời? Ông đã viết sách Truyền đạo trong Kinh Thánh. Bạn có thể tìm thấy những câu nào trong sách này cho thấy một đời sống đầy đủ vật chất thật sự là một cuộc đời trống rỗng? Chúng ta đã học được gì trong tuần này về sự cầu nguyện, học Kinh thánh, và sự liên kết của chúng ta với Đức Chúa Giê-su có thể giúp chúng ta sống gần với Ngài?
4. Một số người có thể không có nhiều thú, nhưng làm thế nào họ có thể vẫn bị mắc kẹt vào cái bẫy ham mê những thú trên thế gian?

BÀI HỌC 5

NHỮNG NGƯỜI QUẢN GIA SAU Ê-ĐEN

CÂU GỐC: “Nhưng vì Đức Chúa Trời đã xét chúng tôi là xứng đáng giao cho việc giảng Tin Lành, nên chúng tôi cứ nói, không phải để đẹp lòng loài người, nhưng để đẹp lòng Đức Chúa Trời, là Đấng dò xét lòng chúng tôi” (1 Tê-sa-lô-ni-ca 2:4).

ĐỌC KINH THÁNH TUẦN NÀY: Ê-sai 22:14-18; 1 Cô-rinh-tô 4:1, 2; Cô-lô-se 2:2, 3; Ê-phê-sô 6:13-17.

Công việc đầu tiên của A-đam và Ê-va bao gồm sự quản trị. Sự quản trị là bảo vệ và chịu trách nhiệm về tất cả những gì Đức Chúa Trời ban cho chúng ta. Ngài đã ban cho A-đam và Ê-va Vườn Ê-đen để chăm sóc, vui hưởng, và quản trị tất cả những gì Ngài đã tạo ra trên trái đất (Sáng thế Ký 2:15). A-đam và Ê-va không sở hữu những thứ này. Thay vào đó, Đức Chúa Trời ban cho họ chức quản gia để quản trị tất cả những gì Ngài giao cho họ.

Tuần này chúng ta sẽ nghiên cứu kỹ lưỡng hơn về ý nghĩa của việc trở thành người quản gia sau khi Sa ngã và sau khi A-đam và Ê-va bị đuổi ra khỏi vườn Ê-đen. Và chúng ta cũng vậy, là những người quản gia trên một hành tinh bị hư hỏng vì tội lỗi. Và trái đất hôm nay rất khác so với trái đất mà A-đam và Ê-va được hưởng khi mới được tạo nên.

Kinh Thánh nói gì về việc làm người quản gia tốt? Một số người trong Kinh Thánh cho thấy họ là những người quản gia tốt bằng lối sống của họ. Chúng ta có thể học được gì từ họ về việc trở thành những người quản gia giỏi? Thứ nhất, sự hiểu biết của chúng ta sẽ thay đổi về những gì quan trọng trong cuộc đời. Chúng ta không tập trung vào những thứ trên trái đất này nhưng tập trung vào Đức Chúa Trời và công việc của Ngài. Đức Chúa Trời giao phó cho A-đam và Ê-va một công việc đặc biệt. Ngài cũng giao phó cho chúng ta công việc đặc biệt. Nhưng công việc đó đã thay đổi sau sự Sa ngã ở vườn Ê-đen. Ngoài việc tiếp tục chịu trách nhiệm về thể giới vật chất, chúng ta cũng được giao phó những lễ thật thiêng liêng, và chúng ta phải chia sẻ những lễ thật của Ngài với những người khác.

NHỮNG NGƯỜI QUẢN GIA TRONG CỤU ƯỚC

Chữ “người quản gia” chỉ được dùng một vài lần trong Cựu Ước. Trong hầu hết các trường hợp, chữ này đến từ câu “quản trị nhà”, nghĩa là đảm nhận việc điều hành ngôi nhà; đó là người “quản gia.” (Sáng thế Ký 43:19; Sáng thế Ký 44:1, 4 và 1 Các Vua 16:9). Người quản gia có trách nhiệm chăm sóc công việc và các vật sở hữu của chủ, và làm bất cứ điều gì mà chủ yêu cầu họ làm. Ý nghĩa của chữ “quản gia” trong Cựu Ước có thể được thấy bằng cách nhìn vào hành vi của các người quản gia và công việc của họ. Người quản gia không thể tách biệt khỏi chức quản gia vì nó bày tỏ họ là ai.

Đặc tính của người quản gia được nói rõ ràng trong Cựu Ước: (1) công việc của người quản gia rất quan trọng (Sáng thế ký 39:4). Họ được lựa chọn vì tài năng của họ, và được sự tôn trọng và tin tưởng của chủ vì đã chu toàn công việc họ làm. (2) Người quản gia biết rằng những gì được giao phó cho họ là thuộc về chủ (Sáng thế Ký 24:34-38). Đó là sự khác biệt lớn giữa người quản gia và người chủ. Người quản gia hiểu rằng họ là người hầu việc. (3) Điều gì sẽ xảy ra nếu người quản gia lấy trộm của chủ? Thì sự tin tưởng giữa họ và chủ bị tan vỡ, và người quản gia sẽ bị đuổi (Sáng thế ký 3:23, Ô-sê 6:7).

Hãy đọc Ê-sai 22:14-18. Những câu này miêu tả thời gian khi vua Ê-xê-chia cai trị dân của Đức Chúa Trời. Trong thời gian đó, Sép-na được chọn làm quản gia và thủ quỹ, hai chức vụ rất quan trọng. Thủ quỹ kiểm soát tiền để dành và chi tiêu. Thủ quỹ và quản gia không được ích kỷ và không được tham lam. Điều gì đã xảy ra với Sép-na khi ông ta lạm dụng địa vị của mình?

“Công việc của người quản gia là một trong những việc được tôn trọng lớn vì chủ tin tưởng ông ta. Nhưng hãy tưởng tượng điều gì sẽ xảy ra nếu người quản gia hành động một cách ích kỷ? Hoặc nếu ông ta lấy tiền của chủ và dùng cho mục đích riêng? Lúc đó, người quản gia này đã hủy hoại sự tin cậy của chủ.” – Phỏng trích Ellen G. White, *Testimonies for the Church*, quyển 9, tr. 246.

Chúng ta có thể hiểu rõ hơn thế nào về ý tưởng quan trọng là chúng ta là những quản gia của tất cả những gì chúng ta sở hữu trong cuộc đời này? Sự thật này nên ảnh hưởng thế nào tới tất cả những gì chúng ta làm?

NGƯỜI QUẢN GIA TRONG TÂN ƯỚC

Hôm qua, chúng ta đã học về các người quản gia trong Cựu Ước. Hôm nay, chúng ta nghiên cứu những gì Tân Ước nói. Hai chữ căn bản cho “người quản gia” trong Tân Ước đến từ tiếng Hy Lạp: (1) *epitropos* và (2) *oikonomos*. *Epitropos* xuất hiện 3 lần, trong khi *oikonomos* được sử dụng 10 lần. Cả hai chữ đều có nghĩa là những công việc có trách nhiệm quan trọng mà chủ đã giao cho người quản gia.

Cả Cựu và Tân Ước nói về công việc mà các người quản gia làm. Tân Ước đặc biệt miêu tả người quản gia về hai điều là sự ngay thật khôn ngoan (Lu-ca 12:48) và trung thành (1 Cô-rinh-tô 4:2). Ý tưởng về người quản gia gần giống nhau trong cả hai sách. Nhưng ý tưởng chính từ Cựu Ước là Đức Chúa Trời là chủ mọi thứ chúng ta có. Và Tân Ước cho thấy ý tưởng về người quản gia có ý nghĩa nhiều hơn là chỉ chăm sóc những thứ của chủ.

Trong Lu-ca 16:1-15, Đức Chúa Giê-su kể câu chuyện về một người quản gia lừa dối chủ mình. Câu chuyện này không chỉ là câu chuyện về một người quản gia tránh bị phá sản. Thay vào đó, Đức Chúa Giê-su dùng câu chuyện này để giúp chúng ta trở thành người quản gia tốt, và để thoát khỏi sự phá sản thiêng liêng. Một người quản gia khôn ngoan sẽ chuẩn bị cho sự trở lại của Đức Chúa Giê-su trong tương lai (Ma-thi-ơ 25:21).

Đọc 1 Cô-rinh-tô 4:1, 2; Tít 1:7; và 1 Phi-e-rơ 4:10. Những câu này cho chúng ta biết gì về các người quản gia và chăm sóc tốt tất cả những gì Đức Chúa Trời giao phó cho chúng ta?

“Tôi có nên mở lòng mình với Đức Thánh Linh để mỗi phần trong tôi tỉnh thức không? Đúng, Đức Chúa Trời đã giao phó cho tôi tất cả những thứ này. Tôi thuộc về Đức Chúa Giê-su, và tôi được Ngài dùng trong công việc của Ngài trên đất. Tôi là người quản gia các ân điển của Ngài.” – Phòng trích Ellen G. White, *Fundamentals of Christian Education*, tr. 301.

Trong Lu-ca 12:35-48, Chúa Giê-su phán rằng những người đang chờ đợi sự trở lại của Ngài là “đầy tớ” [người quản gia]. Người đầy tớ khôn ngoan thì sẵn sàng. Nhưng người đầy tớ gian ác không làm nhiệm vụ của mình, mà còn đối xử tệ với những người chung quanh. Anh ta không làm gương tốt hay là một người quản gia tốt của ân điển.

Là tín đồ Cơ Đốc Phục Lâm giữ Ngày Thứ Bảy, chúng ta thường thấy khó có thể sống với ý niệm “trì hoãn” này. Làm thế nào chúng ta có thể tránh hành động giống như người đầy tớ không trung thành trong Lu-ca 12:45?

QUẢN GIA CỦA NHỮNG SỰ MẪU NHIỆM CỦA ĐỨC CHÚA TRỜI

Đọc Cô-lô-se 2:2, 3 và 1 Ti-mô-thê 3:16. Những câu này có ý nghĩa gì khi dùng chữ “mẫu nhiệm? Chúng ta hiểu biết bao nhiêu về sự mẫu nhiệm?

Sô-pha, người Na-a-ma nói với Gióp, “Nếu ông dò xét, có thể hiểu biết được sự sâu nhiệm của Đức Chúa Trời sao?” (Gióp 11:7). Chữ “sâu nhiệm” cũng có thể được viết là “mẫu nhiệm.” “Mẫu nhiệm” có nghĩa là “điều gì đó không biết hoặc khó giải thích, hoặc “bí ẩn.” Đúng, những mẫu nhiệm của Đức Chúa Trời được viết ra trong Kinh Thánh. Nhưng chúng ta không thể nào hoàn toàn hiểu hết được những điều này. Đó là lý do tại sao gọi là “sự mẫu nhiệm.” Chúng ta chỉ có thể hiểu được khi Đức Thánh Linh giúp chúng ta hiểu.

Phục truyền 29:29 nói gì về những điều Đức Chúa Trời bày tỏ cho chúng ta?

Chúng ta là những người quản gia của các điều chúng ta không hiểu hoàn toàn. Chúng ta chỉ biết những gì Đức Thánh Linh và Kinh Thánh bày tỏ cho chúng ta. Vì vậy, trách nhiệm lớn nhất của chúng ta là sống “như những đầy tớ của Đấng Christ, và kẻ quản trị những sự mẫu nhiệm của Đức Chúa Trời” (1 Cô-rinh-tô 4:1).

Đức Chúa Trời muốn chúng ta bảo vệ, dạy dỗ và giữ gìn những lẽ thật Ngài ban cho. Chúng ta giữ gìn các lẽ thật của Ngài bằng cách vâng theo và dạy cho những người khác cũng làm như vậy. Cách chúng ta tôn vinh lẽ thật của Ngài là hình thức cao nhất để phục vụ Ngài, nghĩa là chúng ta “phải lương tâm thanh sạch giữ lẽ mẫu nhiệm của đức tin” (1 Ti-mô-thê 3:9).

Chúng ta là con người. Vậy làm sao chúng ta có thể biết được Đức Chúa Trời? Cơ hội để biết Ngài là sự mẫu nhiệm lớn nhất. Chương trình cứu rỗi của Ngài thì chúng ta không thể hiểu được đầy đủ. Suy cho cùng, ai có thể biết đầy đủ lý do tại sao Đấng tạo nên chúng ta (Giăng 1:1-3) lại xuống thế gian này trong hình thể con người? Ai có thể hiểu tại sao Ngài lại chết vì tội lỗi của chúng ta? Những điều Đức Chúa Trời đã làm cho chúng ta là những sự mẫu nhiệm. Không bao giờ loài thọ tạo có thể hiểu được đầy đủ công việc của Ngài. Ngay cả các thiên sứ cũng học để hiểu sự mẫu nhiệm tại sao Đức Chúa Giê-su đến thế gian (1 Phi-e-rơ 1:12). Nhưng những gì chúng ta biết về sự mẫu nhiệm khiến chúng ta ngợi khen Đức Chúa Trời vì sự nhân từ của Ngài (Khải huyền 5:13). Chúng ta ngợi khen Ngài rằng Đức Chúa Giê-su là “sự trông cậy về vinh hiển” của chúng ta (Cô-lô-se 1:27).

Đức Chúa Trời đã chọn bạn làm người phục vụ Phúc âm về Đức Chúa Giê-su. Có trách nhiệm gì đi cùng với công việc đó?

BẢO VỆ LỄ THẬT THIÊN LIÊNG

Thông thường, khi nghĩ đến chức quản gia, chúng ta nghĩ đến những thứ chúng ta có thể nhìn thấy và sờ được. Điều đó đúng. Nhưng Đức Chúa Trời cũng ban cho chúng ta những ơn mà chúng ta không thể nhìn thấy hoặc sờ được (1 Phi-e-rơ 4:10). Ngài ban cho chúng ta những ơn thiêng liêng để giúp chúng ta yêu thương, không ích kỷ, trở nên người tốt hơn và giống như Đức Chúa Giê-su. Điều này là những kho tàng thiêng liêng đáng giá hơn bất kỳ món quà nào khác mà Đức Chúa Trời ban cho chúng ta. Vì vậy, chúng ta phải chăm sóc những ân tứ thiêng liêng cẩn thận hơn là chăm sóc những món quà chúng ta có thể nhìn thấy và sờ được.

Đọc Ê-phê-sô 6:13-17. Các câu này nói những món quà nào Đức Chúa Trời ban cho chúng ta? Tại sao rất quan trọng để chăm sóc các món quà này?

“Sự ban cho của Đức Chúa Trời là sự sống đời đời trong Đức Chúa Giê-su Christ, Chúa chúng ta” (Rô-ma 6:23). Tất cả những gì thế gian dâng hiến đều không thể cho chúng ta sự cứu chuộc mà chúng ta có trong Đức Chúa Giê-su. Sự cứu chuộc, món quà của Đức Chúa Trời ban cho, là sở hữu giá trị nhất của chúng ta. Chúng ta phải luôn luôn nhớ rằng món quà này là có thật. Sau đó, chúng ta sẽ trở thành những người quản gia tốt hơn cho những thứ khác mà Ngài ban cho chúng ta.

“Câu chuyện về Bết-lê-hem và thập tự giá cho thấy thật tốt để chiến thắng điều ác. Hai chuyện này dạy chúng ta rằng tất cả những ơn phước của chúng ta là quà tặng từ Đức Chúa Trời. Đó là một phần trong chương trình cứu chuộc của Ngài.” – Phỏng trích Ellen G. White, *Education*, tr. 101.

Chúng ta có sự sống đời đời chỉ vì Đức Chúa Giê-su đã phải trả một giá rất cao. Sứ đồ Phao-lô nói, “Ấy là trong Đấng Christ, chúng ta được cứu chuộc bởi huyết Ngài, được tha tội, theo sự dư dật của ân điển Ngài (Ê-phê-sô 1:7). Thật là một tin tuyệt vời! Chúng ta được tha tội! Sự cứu chuộc là của chúng ta vì Đức Chúa Trời ban cho chúng ta. Vì vậy, chúng ta phải cẩn thận canh giữ món quà này. Chúng ta phải “mang lấy mọi khí giới của Đức Chúa Trời” (Ê-phê-sô 6:11) để được đứng vững vàng mà chống lại Sa-tan. Nó có thể ăn cắp món quà này khi chúng ta không tuân theo “lời của Đức Chúa Trời” (Ê-phê-sô 6:17). Vì vậy, sự bảo vệ tốt nhất của chúng ta là tuân theo lễ thật mà Đức Chúa Trời đã ban cho chúng ta.

Làm thế nào chúng ta có thể “mang lấy mọi khí giới của Đức Chúa Trời” mà sứ đồ Phao-lô viết trong Ê-phê-sô 6:13-17? Làm thế nào để chúng ta là những người quản gia chăm sóc kỹ lưỡng khí giới này?

TRÁCH NHIỆM CỦA CHÚNG TA LÀ QUẢN GIA

Cho đến nay, chúng ta đã biết rằng các quản gia là những đầy tớ chăm sóc những gì Đức Chúa Trời ban cho họ. Và các quản gia khôn ngoan sẵn sàng chấp nhận trách nhiệm về những sự lựa chọn mà họ quyết định. Là những quản gia có trách nhiệm nghĩa là chúng ta hiểu mối liên hệ đặc biệt giữa nguyên nhân và hậu quả. Vì vậy, những người quản gia giỏi luôn suy nghĩ cẩn thận về các lựa chọn của họ và hậu quả. Và các quản gia khôn ngoan luôn luôn quyết định để đem lại sự thành công cho Chủ (Đức Chúa Trời) của mình.

“Đức Chúa Trời muốn chúng ta liên kết với Ngài. Điều quan trọng đối với Ngài là chúng ta hiểu trách nhiệm về những sự lựa chọn và chấp nhận hậu quả. Ngài muốn chúng ta lệ thuộc vào Ngài, và học biết rằng chúng ta cần phải tin cậy Ngài để hướng dẫn chúng ta. Đức Chúa Trời ban các ân tứ cho mỗi người, và làm cho họ trở thành người quản gia các món quà thánh. Ngài tin cậy mỗi người sẽ dùng những ân tứ này theo cách mà Ngài lựa chọn. Và mỗi người phải khai trình với Đức Chúa Trời về cách họ dùng những món quà đó.” – Phòng trích Ellen G. White, *Testimonies for the Church*, quyển 7, tr. 176.

Người quản gia không giao trách nhiệm hoặc công việc của họ cho người khác. Thay vào đó, họ vui lòng làm công việc mà Đức Chúa Trời giao cho họ. Là những người quản gia của Ngài, chúng ta có trách nhiệm đối với Ngài. Chúng ta cho những người khác thấy chúng ta là những người quản gia của Đức Chúa Trời khi chúng ta tử tế với họ (Sáng thế Ký 39:9 và Đa-ni-ên 3:16). Chúng ta sẽ làm hết khả năng của mình. Thành công trong mắt của Đức Chúa Trời phụ thuộc vào đức tin và lòng trong sạch hơn là vào trí óc hay tài năng của chúng ta.

Đọc 2 Cô-rinh-tô 5:10. Câu này nói là tất cả chúng ta phải ứng hầu trước tòa án của Đức Chúa Trời để bị phán xét. Sự thật đó giúp chúng ta thế nào để làm những quản gia giỏi?

Các tư tưởng gia Kinh Thánh và những người nghiên cứu về ý nghĩa của sự sống đã tranh luận hàng trăm năm về chủ đề tự do ý chí. Tự do ý chí là quyền lựa chọn cách chúng ta sống. Kinh Thánh là rõ ràng: con người có tự do ý chí và tự do lựa chọn. Suy cho cùng, làm thế nào Đức Chúa Trời có thể phán xét nếu chúng ta không có ý chí tự do và tự do lựa chọn? Thật không có ý nghĩa để bị phán xét nếu chúng ta không thể quyết định sống thế nào. Vì vậy, chúng ta có trách nhiệm làm các quyết định đúng, bao gồm làm quản gia trung thành với tất cả các thứ mà Ngài ban cho chúng ta.

NGHIÊN CỨU BỔ TÚC:

Chữ “người quản gia” trong Cựu Ước không đến từ một chữ Hê-bơ-rơ, những từ một câu: *asher al bayt*. Câu này có nghĩa là “người đang ở trong nhà, hoặc đang điều khiển nhà”. Như vậy, Sáng thế Ký 43:19 có thể được viết như sau, “Mấy anh em bèn đến gần quản gia của Giô-sép, thưa cùng người tại ngoài cửa”. Bây giờ hãy tưởng tượng chữ “nhà” cũng bao gồm “gia đình”. Vậy điều gì có giá trị cho một người hơn nhà của mình? Vì vậy, quản gia là người được giao phó những thứ có giá trị lớn, nhưng chúng không thuộc về người quản gia. Thật ra, điều này khiến cho công việc của họ trở nên quan trọng hơn. Thật vậy, chúng ta phải cẩn thận hơn với những thứ không phải của chúng ta.

Ý tưởng tương tự về các quản gia cũng được thấy trong Tân Ước. “Tân Ước lấy ý tưởng về các người quản gia trong Cựu Ước và liên kết chúng với những ý tưởng và từ ngữ được dùng để miêu tả các quản gia trong 100 năm đầu tiên sau Đức Chúa Giê-su. Bằng cách này, Tân Ước giúp chúng ta hiểu rõ hơn ý nghĩa của việc làm người quản gia tốt tài sản của Đức Chúa Trời và các món quà của Ngài cho chúng ta. Hai chữ Hy Lạp thường được dùng để nói về các quản gia là *oikos* và *oikia*, có nghĩa là ‘ngôi nhà’. Và tiếng Hy Lạp *oikonomos* có nghĩa là người điều khiển ngôi nhà. Ông ta là người quản gia. *Oikonomia* là một chữ Hy Lạp khác có nghĩa là có quyền ‘điều khiển trên căn nhà.’” – Phỏng trích *Handbook of Seventh-day Adventist Theology* (Hagerstown, MD: Review and Herald Publishing Association, 2000), tr. 653.

ĐỀ TÀI THẢO LUẬN:

1. A-đam không chấp nhận trách nhiệm về việc ăn trái cấm. Thay vào đó, A-đam đã nói gì với Đức Chúa Trời khi Ngài hỏi ông đã làm gì (Sáng thế Ký 3:12)? Câu chuyện này cho thấy rằng chúng ta thường đổ lỗi cho người khác về những lựa chọn sai lầm của chúng ta. Làm thế nào chúng ta có thể học để không đổ lỗi cho người khác?
2. Nghĩ thêm về tư tưởng là người quản gia của những điều thiêng liêng. Tư tưởng đó có ý nghĩa gì? Làm thế nào chúng ta có thể quan tâm đến những điều mà chúng ta không thể nhìn thấy hoặc sờ được?
3. Đức Chúa Trời đã lập chúng ta làm những người quản gia các lễ thật được ban ra trong Khải huyền 14:6-12. Những lễ thật đó là gì?
4. Tại sao rất quan trọng để tin vào những điều thiêng liêng mà chúng ta không hiểu đầy đủ?

BÀI HỌC 6

DẤU HIỆU CỦA MỘT NGƯỜI QUẢN GIA TỐT

CÂU GỐC: *“Vậy, ai nấy hãy coi chúng tôi như đây tớ của Đấng Christ, và kẻ quản trị những sự mâu nhiệm của Đức Chúa Trời. Và lại, cái điều người ta trông mong nơi người quản trị là phải trung thành” (1 Cô-rinh-tô 4:1, 2).*

ĐỌC KINH THÁNH TUẦN NÀY: *Hê-bơ-rơ 11:8-12; Rô-ma 4:13, 18-21; Ma-thi-ơ 6:24; Hê-bơ-rơ 9:14; 1 Giăng 5:2, 3; Lu-ca 16:10-12.*

Một số công ty nổi tiếng với những hàng hóa họ bán. Những công ty này bán những hàng của họ dưới một cái tên đặc biệt mà hầu như mọi người đều biết, và dưới một biểu tượng được gọi là “nhãn hiệu.” Những người quản gia các ơn phước của Đức Chúa Trời cũng được biết đến bởi một cái tên và nhãn hiệu đặc biệt. Tên đặc biệt của họ là Cơ Đốc nhân. Người ta biết chúng ta là Cơ Đốc nhân bởi những điều đặc biệt chúng ta làm và tình yêu mà chúng ta bày tỏ. Tình yêu này là “nhãn hiệu” của chúng ta.

Cuộc đời của người quản gia Cơ Đốc bày tỏ tình yêu của Đức Chúa Giê-su khi chúng ta có mối tương giao với Ngài. Khi chúng ta sống và thực hành những đặc tính của Đấng Christ, cuộc đời của chúng ta sẽ bày tỏ nhãn hiệu của chúng ta. Nhãn hiệu của chúng ta là nhãn hiệu của Ngài; cuộc đời của chúng ta được hòa trộn với cuộc đời của Ngài (1 Cô-rinh-tô 6:17).

Tuần này, chúng ta sẽ nghiên cứu những đặc tính của người quản gia tốt. Hiểu được những điều này sẽ giúp chúng ta chờ đợi Đức Chúa Giê-su trở lại, và làm công việc Chúa giao phó. Chúng ta phải là những người quản gia trung thành với lẽ thật của Chúa. Chúng ta phải gìn giữ, tuân theo và dạy cho người khác lẽ thật này. Sự nghiên cứu của chúng ta sẽ giúp mối tương giao của chúng ta với Đức Chúa Trời phát triển mạnh mẽ hơn, và giúp chúng ta trở nên những quản gia tốt hơn. Chúng ta phải nhớ rằng Đức Chúa Trời là tình yêu thương. Tình yêu này sẽ trở thành “nhãn hiệu” của chúng ta và sẽ có quyền lực thay đổi cuộc đời chúng ta, bây giờ và trong tương lai.

SỰ TRUNG TÍN VỚI ĐỨC CHÚA TRỜI - PHẦN 1

“Và lại, cái điều người ta trông mong nơi người quản trị là phải trung thành” (1 Cô-rinh-tô 4:2). Điều quan trọng đối với người quản gia trung thành của Đức Chúa Trời là chiến đấu và chiến thắng “Hãy vì đức tin mà đánh trận tốt lành” (1 Ti-mô-thê 6:12). Đức Chúa Trời thì trung thành. Và chúng ta trở nên trung thành khi chúng ta cho phép Ngài làm việc trong chúng ta. Trung thành có nghĩa là sống đúng với những gì chúng ta biết là đúng, ngay cả trong khi đánh những trận chiến thiêng liêng.

Trận chiến giữa đúng và sai, điều thiện và điều ác đang diễn ra mỗi ngày, và sẽ diễn ra trong tương lai. Suy cho cùng, đức tin của chúng ta là một cuộc chiến chống lại điều ác. Một người quản gia tốt ở mọi nơi và mọi lúc, và trong mỗi cuộc chiến đức tin sẽ cho thấy họ trung thành với Đức Chúa Trời. Còn nếu bạn yêu thích sự giàu sang thì sao? Thì hy vọng duy nhất của bạn là sống trung thành với Đức Chúa Trời và nhớ lời cảnh báo của Ngài về những nguy hiểm của sự yêu mến tiền bạc. Nếu bạn muốn nổi tiếng thì sao? Thì bạn phải trung thành với những gì Kinh Thánh nói về việc có một tấm lòng không tự kiêu. Còn nếu bạn phải chiến đấu chống lại những tư tưởng đầy tội lỗi? Thì bạn phải trung thành với lời hứa của Đức Chúa Trời là làm bạn thánh thiện. Còn nếu bạn muốn có quyền lực thì sao? Thì bạn phải trung thành với những gì Chúa nói về việc làm đầy tớ cho mọi người. Sự lựa chọn trung thành hoặc không trung thành thường xảy ra cách mau chóng, và có thể thay đổi cuộc đời của chúng ta mãi mãi.

Đọc Sáng thế Ký 15:6; Hê-bơ-rơ 11:8-12, 17-19; và Rô-ma 4:13, 18-21. Những câu này dạy gì về sự trung thành?

Trong tiếng Hê-bơ-rơ, trung thành có nghĩa là tin tưởng hoặc tin cậy. Chữ Hê-bơ-rơ cũng cho chúng ta chữ “amen”. “Amen” có nghĩa là “chắc chắn” hoặc “vững vàng.” Trung thành có nghĩa là Đức Chúa Trời đã thử nghiệm chúng ta, và chúng ta vẫn vững vàng trong sự trung thành với chương trình của Ngài.

Đây là một câu chuyện cho thấy sự trung thành: Đó là về một người tên Martin Luther. Luther sống vào thế kỷ thứ 16. Ông là một Nhà Cải chánh tôn giáo. Luther muốn cải thiện Giáo hội Công giáo. Ông đứng trước hoàng đế của Đế quốc La Mã để bênh vực đức tin của mình. “Với cảm xúc sâu xa, Luther đặt tay trái lên Kinh Thánh, gơ tay phải lên trời, và hứa sẽ trung thành với Đức Chúa Trời. Ông sẽ trung thành với những gì ông tin, ngay cả khi điều đó có nghĩa là ông phải chết.” – Phỏng trích J. H. Merle d'Aubigné, *History of the Reformation of the Sixteenth Century* (New York: The American Tract, 1848), Tập 2, quyển 7, tr. 260.

SỰ TRUNG TÍN VỚI ĐỨC CHÚA TRỜI – PHẦN 2

“Chẳng ai được làm tôi hai chủ; vì sẽ ghét người nầy mà yêu người kia, hoặc trọng người nầy mà khinh người kia. Các ngươi không có thể làm tôi Đức Chúa Trời lại làm tôi Ma-môn nữa” (Ma-thi-ơ 6:24). Câu này dạy chúng ta gì về sự quan trọng tối cao của việc làm tôi Đức Chúa Trời?

Tên của Đức Chúa Trời có nghĩa là “Kỵ tà” [Ghen tị] (Xuất Ê-díp-tô Ký 34:14). Nhớ bài học số 2 rằng “ghen tị” có nghĩa là Đức Chúa Trời “cần thận bảo vệ những gì thuộc về Ngài.” Và hiểu ý nghĩa của tên Đức Chúa Trời sẽ giúp chúng ta thấy cần phải trung thành với Ngài. Trung thành với một Đức Chúa Trời “ghen tuông” nghĩa là gì? Có nghĩa là chúng ta bày tỏ sự trung thành đối với Ngài bởi tình yêu của chúng ta. Sự trung tín với Đức Chúa Trời cho thấy chúng ta là ai trong cuộc chiến đức tin, và lòng trung thành khuyến khích chúng ta chiến đấu.

Sự trung thành của chúng ta rất quan trọng đối với Đức Chúa Trời (1 Các Vua 8:61). Sự trung thành không có nghĩa là tuân theo một số các nguyên tắc, nhưng là sự bày tỏ đức tin và sự tin cậy của chúng ta đối với Ngài.

Đọc 1 Sử ký 28:9. Câu này dạy chúng ta gì về việc trung thành với Đức Chúa Trời?

Chúng ta có thể chọn để trung thành, hoặc chọn để phản bội. Nhưng trung thành cũng như tình yêu, phải có sự tự do lựa chọn. Một thí dụ giúp chúng ta hiểu rõ hơn ý tưởng này. Trong chiến tranh, đôi khi binh sĩ ở tiền tuyến bắt buộc phải chiến đấu. Nếu họ bỏ đi thì sao? Thì các vị chỉ huy sẽ bắn họ; vì vậy, họ phải ở lại. Nhưng họ không ở lại vì lòng trung thành. Đó *không phải* là lòng trung thành Chúa muốn nơi chúng ta.

Bây giờ chúng ta coi Gióp. Đức Chúa Trời đã không nói trước cho ông biết về tất cả những đau đớn và sự tàn phá hủy hoại gia đình, của cải và sức khỏe của ông. Nhiều chuyện khủng khiếp đã xảy ra cho Gióp. Nhưng ông không bao giờ bỏ lòng tin cậy, yêu mến và phục vụ Đức Chúa Trời. Thay vào đó, Gióp đã chọn để làm những điều đúng. Sự trung thành của ông được bày tỏ bằng câu nói nổi tiếng này, “Dẫu Chúa giết ta, ta cũng còn nhờ cậy nơi Ngài” (Gióp 13:15). Gióp trung thành với Chúa ngay cả sau khi những điều xấu xảy ra cho ông. Ông là một tấm gương của một đầy tớ trung thành của Đức Chúa Trời.

Bạn có trung tín với Đức Chúa Trời không? Nếu có, bạn trung tín thế nào? Làm thế nào bạn bày tỏ sự trung tín nhiều hơn nữa?

MỘT LƯƠNG TÂM TRONG SẠCH

Có rất nhiều thứ quý giá chúng ta có thể sở hữu, như sức khoẻ, tình yêu, bạn hữu, và một gia đình hạnh phúc. Tất cả đều là những ơn phước đặc biệt từ Đức Chúa Trời. Nhưng có lẽ món quà quan trọng nhất từ Đức Chúa Trời là một lương tâm trong sạch.

Đọc Hê-bơ-rơ 10:19-22 và 1 Ti-mô-thê 4:1, 2. Như được thấy trong các câu này, có một “lương tâm đã li” (1 Ti-mô-thê 4:2) nghĩa là gì?

Lương tâm ý thức về đúng và sai giúp chúng ta có những lựa chọn tốt nhất trong cuộc đời. Quyển lục để có những lựa chọn tốt nhất đến từ đâu? Đến từ việc có luật pháp của Đức Chúa Trời viết trong lòng và trong trí chúng ta. Sau đó, chúng ta có thể hiểu điều đúng và điều sai, và chọn điều đúng. Đức Chúa Trời đã viết luật của Ngài trong lòng của A-đam. Nhưng tội lỗi gần như đã xóa bỏ luật pháp của Ngài. Không chỉ trong A-đam, nhưng cũng ở trong các con cái của A-đam và những thế hệ sau họ. Chỉ còn những phần nhỏ của sự hiểu biết về luật pháp của Đức Chúa Trời vẫn còn trong tâm trí họ. Nhưng ngay cả khi đó, “Họ tỏ ra rằng việc mà luật pháp dạy biểu đã ghi trong lòng họ” (Rô-ma 2:15). Đáng buồn thay, A-đam không tuân theo luật này. Nhưng Đức Chúa Giê-su đã thành công nơi mà A-đam thất bại. Ngài đã thành công vì luật pháp của Đức Chúa Trời ngay từ ban đầu “ở trong lòng” Ngài (Thi thiên 40:8).

Sứ đồ Phao-lô nói giải pháp duy nhất làm sạch lương tâm chai lì của chúng ta là gì? Điều gì làm cho tâm trí của chúng ta biết lựa chọn đúng? (Hê-bơ-rơ 9:14)

“Tâm trí phải được sáng sủa và trong sạch. Một trí tuệ rõ ràng và trong sạch sẽ có thể lựa chọn giữa điều tốt và điều xấu.” – Phỏng trích Ellen G. White, *Mind, Character, and Personality*, quyển 1, tr. 327, 328. Vì vậy, luật pháp của Đức Chúa Trời phải được viết trong lòng của người tin Chúa (Hê-bơ-rơ 8:10). Và tín đồ bởi đức tin tuân giữ luật pháp, rồi tâm trí của họ sẽ trở nên trong sạch và rõ ràng.

Nếu bạn đã từng bị giằng co hoặc bị lương tâm cắn rứt, chắc bạn cũng đã hiểu sự khổ tâm và dằn vặt như thế nào rồi, và sự khổ não ấy sẽ theo bạn, không buông tha bạn. Như vậy làm thế nào để chúng ta chỉ nhìn vào Chúa Giê-su và sự chết của Ngài trên cây thập tự vì có tội lỗi của chúng ta và giúp chúng ta thoát ra được sự nguỵên rủa của lương tâm?

VÂNG LỜI ĐỨC CHÚA TRỜI

A-bên quỳ trước bàn thờ. Trên bàn thờ là một con chiên con. Đức Chúa Trời truyền A-bên dâng con chiên này như một của lễ cho Ngài. Gần đó, Ca-in quỳ trước bàn thờ của mình. Nhưng trên bàn thờ này, Ca-in dâng trái cây thay vì con chiên mà Đức Chúa Trời đã truyền. Cả hai anh em đều dâng của lễ cho Đức Chúa Trời; nhưng chỉ có một người dâng theo lời Đức Chúa Trời dạy. Ngài chấp nhận con chiên A-bên dâng, nhưng từ chối trái cây mà Ca-in đã trồng. Cả hai người đều hiểu rất rõ điều Đức Chúa Trời muốn họ làm, nhưng chỉ có một người tuân theo lệnh của Chúa (Sáng thế Ký 4:1-5).

“A-bên chết vì Ca-in từ chối vâng lời Đức Chúa Trời hay chấp nhận chương trình của Ngài để được cứu bởi huyết của Đức Chúa Giê-su. Con chiên mà A-bên đã giết chỉ về sự chết tương lai của Đức Chúa Giê-su trên cây thập tự. Ca-in đã từ chối chấp nhận huyết này. Huyết này là tượng trưng cho huyết của Đức Chúa Giê-su một ngày nào đó sẽ đổ ra cho tất cả những người đã sống trên trái đất này.” – Phỏng trích Ellen G. White Comments, *The SDA Bible Commentary*, quyển 6, tr. 1109.

Sự vâng phục bắt đầu trong tâm trí. Điều đó có nghĩa là làm theo những gì Đức Chúa Trời truyền cho chúng ta. Quyền lực để làm theo xuất phát từ mối tương giao với Đức Chúa Trời, và chúng ta phải sẵn lòng vâng lời Ngài. Đúng, chúng ta chọn để vâng phục Đức Chúa Trời, nhưng Ngài không bao giờ bắt buộc chúng ta phải vâng lời Ngài. Thay vào đó, chúng ta chọn vâng phục Ngài vì chúng ta yêu mến Ngài. Lòng yêu mến và phục vụ Ngài khiến chúng ta muốn làm mọi điều Đức Chúa Trời chỉ dạy. Sự vâng lời có nghĩa là phải làm theo như Ngài truyền, chứ không phải những gì chúng ta nghĩ hoặc mong muốn làm. Sự lựa chọn của Ca-in là một lời cảnh báo, cho chúng ta biết điều gì xảy ra khi ai đó làm những gì họ muốn thay vì những gì Chúa đòi hỏi.

Đọc 1 Giăng 5:2, 3; Rô-ma 1:5; và Rô-ma 10:16, 17. Những câu này dạy chúng ta gì về sự vâng lời? Chúng ta chỉ được cứu bởi đức tin, chứ không phải bởi một công việc tốt nào chúng ta làm hoặc bởi việc vâng giữ luật pháp. Vậy thì việc thật lòng vâng lời có ý nghĩa gì đối với Cơ Đốc nhân?

Chúng ta không vâng lời để được cứu. Chúng ta vâng lời vì chúng ta tin cậy Đức Chúa Trời như Áp-ra-ham đã làm. Sự vâng lời bày tỏ đức tin của chúng ta. Tiên tri Sa-mu-ên nói với Sau-lơ rằng, “Đức Chúa Trời há đẹp lòng của lễ thiêu và của lễ thù ân bằng sự vâng theo lời phán của Ngài ư? Vả, sự vâng lời tốt hơn của tế lễ; sự nghe theo tốt hơn mỡ chiên đực” (1 Sa-mu-ên 15:22).

Tiên tri Sa-mu-ên có ý muốn nói gì trong câu “Sự vâng lời tốt hơn của tế lễ? Lời nói này có thể giúp chúng ta thế nào để không rơi vào cái bẫy của sự tin tưởng rằng chúng ta được cứu bởi việc làm của mình?”

ĐÁNG TIN CẬY

Lu-ca 16:10-12 dạy chúng ta gì về sự trung tín? Tại sao đức tính này rất quan trọng đối với một đầy tớ trung thành của Đức Chúa Trời?

Tâm quan trọng của sự tin cậy được thấy ở nhiều nơi trong Kinh Thánh. Thật vậy, trong một câu chuyện của Kinh Thánh, chúng ta đọc về bốn nhà lãnh đạo hàng đầu của gia đình Lê-vi được truyền bảo vệ đền thánh. Gia đình của Lê-vi canh giữ các phòng và kho tàng trong đền thờ Đức Chúa Trời vào ban đêm. Họ cũng có chìa khoá mở cửa vào mỗi buổi sáng (1 Sử ký 9:26, 27). Họ làm công việc này vì họ có thể tin cậy được.

Đáng tin cậy là đặc tính của một người quản gia tốt. Và các người quản gia giỏi cũng tin cậy Đức Chúa Trời. Họ sẽ làm tất cả những gì họ có thể để đáng được tin cậy và bày tỏ họ xứng đáng với sự tin cậy của Đức Chúa Trời (Phục truyền 32:4; 1 Các Vua 8:56). Là một người thành thật có nghĩa là bạn luôn luôn có thể tin cậy để làm những gì bạn nói bạn sẽ làm (2 Các Vua 12:15). Vì vậy, điều quan trọng là chúng ta phải trung tín và xứng đáng với sự tin cậy. Sau đó những người khác sẽ thấy Đức Chúa Trời trong đời sống của chúng ta và sẽ đến để biết Ngài.

Tiên tri Đa-ni-ên là một thí dụ khác của một người đáng tin cậy. Các vua của hai đế quốc lệ thuộc vào Đa-ni-ên để nói sự thật với họ. Danh tiếng của ông trong suốt cuộc đời như là một cố vấn đáng tin cậy, không sợ hãi dùng sự khôn ngoan và nói sự thật cho các vua, trái ngược với các đồng bóng, thuật sĩ và thầy bói. Cuộc đời của ông cho thấy tầm quan trọng của việc được mọi người tin cậy. Đó là một trong viên ngọc quý nhất của đạo đức. Đức tính này trong người quản gia không xảy ra tức thì, mà cần có thời gian bằng cách giữ lòng trung thành ngay cả những điều nhỏ nhặt.

Những người khác bắt đầu để ý rằng chúng ta có thể tin cậy. Họ nhận thấy chúng ta sẽ không thay đổi vì những lời nịnh hót hoặc ý kiến của người khác. Vì vậy, họ bắt đầu tôn trọng và tin vào chúng ta. Và chúng ta cho họ biết chúng ta là ai, và cho thấy chúng ta sẵn sàng để sống trên trời. “Chúng ta phải trung thành, công dân đáng tin cậy trong nước của Đức Chúa Giê-su. Sau đó, những người không theo Ngài sẽ thấy một thí dụ thật về sự giàu có, sự tốt lành, lòng thương xót, sự mềm mại, và lòng nhân từ của nước Đức Chúa Trời.” – Phỏng trích Ellen G. White, *Testimonies for the Church*, quyển 6, tr. 190.

NGHIÊN CỨU BỔ TÚC:

Tuần này, chúng ta đã học về người quản gia tốt. Họ vâng lời Đức Chúa Trời và có thể tin cậy. Nhưng bạn có biết rằng các quản gia giỏi cũng hiểu họ có trách nhiệm về hành vi của họ không?

“Chương trình của Sa-tan luôn luôn là hướng tâm trí người ta đi xa Đức Chúa Giê-su và khiến họ không thấy trách nhiệm về hành động và những lựa chọn của họ. Sa-tan thất bại khi cám dỗ Con Đức Chúa Trời; nhưng nó đã thành công khi cám dỗ loài người tội lỗi. Cơ đốc giáo đã trở nên suy đồi.” – Phỏng trích Ellen G. White, *Early Writings*, tr. 213.

Đấng Christ phải là trung tâm của đời sống chúng ta, sau đó chúng ta sẽ chấp nhận sự hướng dẫn của Ngài. Và kết quả là đức tin, lòng trung thành, lương tâm trong sạch, đáng tin cậy, và trách nhiệm cá nhân về những gì chúng ta làm sẽ được bày tỏ trong đời sống chúng ta. Và như vậy, là những quản gia, Đức Chúa Trời làm cho chúng ta thành những người mới trong Ngài (Thi thiên 139:23, 24).

Vì vậy, là người quản gia tốt, bạn phải chịu trách nhiệm về hành động của mình, và bạn phải chấp nhận trách nhiệm khi làm sai. Kinh Thánh dạy rằng trách nhiệm này là một nguyên tắc quan trọng trong đời sống. Cũng vậy, Đức Chúa Giê-su chịu trách nhiệm với Đức Chúa Cha về những điều Ngài đã làm (Giăng 8:28) trong khi Ngài sống trên đất. Chúng ta cũng phải chịu trách nhiệm về những điều mình làm. Chúng ta phải chấp nhận trách nhiệm về mọi “lời hứa không mà mình đã nói” (Ma-thi-ơ 12:36). “Vi ai đã được ban cho nhiều, thì sẽ bị đòi lại nhiều” (Lu-ca 12:48). Nguy cơ lớn nhất cho sự thành công về trách nhiệm cá nhân là gì? Là muốn đưa cho người khác công việc mà Đức Chúa Trời giao phó cho chúng ta. “Hãy luôn luôn nhớ rằng chúng ta đã được tin cậy để chăm sóc những thứ không thuộc về chúng ta. Nếu những thứ này là của chúng ta, thì chúng ta có thể làm bất cứ điều gì mình muốn, như giao trách nhiệm cho người khác và đưa công việc của mình cho họ. Nhưng chúng ta không thể hành động như vậy vì Chúa đã làm mỗi cá nhân chúng ta là quản gia của Ngài.” – Phỏng trích Ellen G. White, *Testimonies for the Church*, quyển 7, tr. 177.

CÂU HỎI THẢO LUẬN:

1. Các dấu hiệu khác nhau của một người quản gia: trách nhiệm cá nhân, sự tin cậy, vâng lời, lương tâm trong sạch, và lòng trung thành; những điều này liên quan với nhau thế nào? Sự yếu kém trong một phần nào dẫn đến yếu kém trong những phần khác thế nào? Hoặc tuân thủ vững chắc trong một phần dẫn đến sự tuân thủ trong các phần khác thế nào?
2. Sự trung thành có giá trị, nhưng chúng ta có thể trung thành với ai đó hoặc thứ gì đó không tốt? Nếu có, làm thế nào chúng ta có thể chắc chắn rằng chúng ta không đặt lòng trung thành không đúng người hoặc không đúng chỗ?

BÀI HỌC 7

THÀNH THẬT VỚI ĐỨC CHÚA TRỜI

CÂU GỐC: “Song phần rơi vào nơi đất tốt, là kẻ có lấy lòng thật thà tử tế nghe đạo, gìn giữ, và kết quả một cách bền lòng” (Lu-ca 8:15).

ĐỌC KINH THÁNH TUẦN NÀY: Lu-ca 16:10; Lê-vi Ký 27:30; Sáng thế Ký 22:1-12; Hê-bơ-rơ 12:2; Lu-ca 11:42; Hê-bơ-rơ 7:2-10; Nê-hê-mi 13.

Một lòng thành thật là gì, và được bày tỏ thế nào? Nhiều người ngày nay nghĩ rằng nói dối đôi khi có thể chấp nhận được, miễn là nói dối việc nhỏ và không gây nhiều thiệt hại. Một số người thậm chí còn tin rằng có những thời gian và địa điểm đặc biệt làm cho nói dối là điều đúng phải làm. Nhưng Kinh Thánh không dạy ý tưởng này.

Sự thật và sự thành thật luôn luôn đi đôi với nhau. Nhưng chúng ta không được sinh ra với xu hướng để thành thật. Chúng ta phải học để nói sự thật. Và là người quản gia tốt của Đức Chúa Trời có nghĩa là chúng ta phải thành thật.

Những điều tốt đẹp xảy ra khi chúng ta thành thật. Thí dụ, chúng ta không bao giờ phải lo lắng về việc bị bắt gặp nói dối rồi phải tìm cách che giấu. Vì vậy, sự thành thật là một phần quan trọng trong đời sống Cơ Đốc nhân. Thông thường, trong thời gian khó khăn, chúng ta cảm thấy bị cám dỗ để nói dối. Vì vậy, điều rất quan trọng là phải thành thật trong mọi nơi và mọi lúc.

Trong bài học tuần này, chúng ta sẽ nghiên cứu về đề tài thành thật với tiền của chúng ta và hoàn trả tiền phần mười. Hoàn trả tiền phần mười là trả lại cho Đức Chúa Trời 10% số tiền chúng ta nhận được. Chúng ta sẽ nghiên cứu tại sao trả mười phần trăm cho Đức Chúa Trời thì rất quan trọng đối với công việc của chúng ta là người quản gia tất cả mọi thứ mà Đức Chúa Trời giao phó cho chúng ta.

THÀNH THẬT VỚI CHÍNH MÌNH

Một điều mà hầu hết chúng ta đều cảm nhận là chúng ta không thích sự giả dối. Chúng ta không thích điều đó khi thấy ở người khác. Tuy nhiên, không dễ dàng để nhìn thấy điều đó trong chính chúng ta, và khi nhìn thấy, chúng ta có xu hướng bào chữa các hành động để biện minh cho chúng, để làm giảm ý nghĩa của chúng. Chúng ta có thể nói, *Ồ, lời nói dối của tôi không tệ lắm. Đó chỉ là một lời nói dối nhỏ, không thật sự quan trọng.* Chúng ta có thể lừa dối mình, nhưng chúng ta không thể lừa dối Đức Chúa Trời.

“Nhiều thành viên trong hội thánh nói họ tin vào lẽ thật. Nhưng họ không thành thật trong những gì họ nói và làm. Những lời nói dối của họ khiến họ hăm hăm trong đời sống thiêng liêng. Họ không liên kết với Đấng Christ. Và như vậy, họ đang lừa dối chính linh hồn của họ.” – Phòng trích Ellen G. White, *Testimonies for the Church*, quyển 4, tr. 310.

Đọc Lu-ca 16:10. Đức Chúa Giê-su nói đến nguyên tắc quan trọng nào trong câu này? Nguyên tắc đó giúp chúng ta thế nào để thấy tầm quan trọng của sự trung tín, kể cả trong “những việc rất nhỏ” (Lu-ca 16:10)?

Đức Chúa Trời biết chúng ta dễ trở nên thiếu thành thật khi nói đến những thứ chúng ta sở hữu. Vì vậy, Ngài ban cho chúng ta một “phương thuốc” mạnh mẽ để giúp chúng ta chữa bệnh giả dối và ích kỷ. Ngài truyền chúng ta làm gì để chống lại bệnh này? Ngài truyền chúng ta trả tiền phần mười, nghĩa là trả lại cho Ngài 10% tất cả những gì chúng ta nhận được.

Đọc Lê-vi Ký 27:30 và Ma-la-ti 3:8. Những câu này dạy gì? Lẽ thật này có thể giúp chúng ta giữ được lòng thành thật thế nào?

“Đức Chúa Trời không đòi hỏi chúng ta trả tiền phần mười vì chúng ta cảm thấy rộng lượng. Ngài không đòi hỏi chúng ta phải trả tiền phần mười để tỏ lòng biết ơn Ngài. Thay vào đó, chúng ta trả 10 phần trăm thu nhập của mình cho Ngài bởi vì hành động này là thành thật. Suy cho cùng, số phần mười là thuộc về Chúa, và Ngài đòi hỏi chúng ta trả lại cho Ngài số tiền của chính Ngài... Sự thành thật là một nguyên tắc quan trọng trong việc kinh doanh. Cũng vậy, sự thành thật phải là một phần của tất cả những gì chúng ta làm cho Đức Chúa Trời.” – Phòng trích Ellen G. White, *Education*, tr. 138, 139.

Trả tiền phần mười giúp bạn thế nào để nhớ ai thật sự là người sở hữu tất cả những gì bạn có? Tại sao điều quan trọng là không bao giờ quên là ai sở hữu tất cả những gì thuộc về chúng ta?

ĐỜI SỐNG ĐỨC TIN

Đọc Sáng thế Ký 22:1-12. Câu chuyện này nói cho chúng ta về đức tin của Áp-ra-ham mạnh như thế nào?

Đời sống đức tin không phải là một biến cố xảy ra chỉ một lần. Chúng ta không chứng minh rằng chúng ta trung tín bằng cách chia sẻ niềm tin một cách mạnh mẽ chỉ một lần.

Cơ Đốc nhân tiếp tục kinh ngạc trước hành động đức tin của Áp-ra-ham với Y-sác trên núi Mô-ri-a (Sáng thế Ký 22). Nhưng Áp-ra-ham đã không bày tỏ đức tin chỉ một lần trong đời. Không, ông đã sống đời đức tin và vâng lời trước khi có hành động đức tin trên Núi Mô-ri-a. Thật vậy, đức tin của Áp-ra-ham đã khiến ông làm được những gì ông đã làm trên Núi Mô-ri-a. Nhưng điều gì sẽ xảy ra nếu ông không trung thành với Đức Chúa Trời trước khi Ngài truyền ông dâng hiến con trai mình trên Núi Mô-ri-a? Thì ông không bao giờ đậu bài thi đó. Nhưng Áp-ra-ham đã đậu bài thử nghiệm vì ông là một người có đức tin. Ông cũng đã sống một đời đức tin sau khi Đức Chúa Trời thử thách sự trung thành của ông trên Núi Mô-ri-a

Câu chuyện của Áp-ra-ham dạy chúng ta như thế nào là những người quản gia của Chúa? Sự trung tín của một quản gia không phải là hành động của một lần mà thôi. Nhưng theo thời gian, đức tin của chúng ta sẽ đậm rề càng ngày càng sâu hơn và mạnh hơn, hoặc nó sẽ đậm rề cạn và yếu hơn. Tất cả mọi thứ phụ thuộc vào cách chúng ta xây dựng đức tin của mình.

Hê-bơ-rơ 12:2. Câu này nói về đức tin của chúng ta đến từ đâu và làm thế nào để có đức tin này?

Chúng ta phải là những nhà quản gia trung thành của mọi thứ mà Đức Chúa Trời ban cho chúng ta. Cách duy nhất để làm điều đó là “nhìn xem Đức Chúa Jê-sus, là cội rễ và cuối cùng của đức tin, tức là Đấng vì sự vui mừng đã đặt trước mặt mình, chịu lấy thập tự giá, khinh điều sỉ nhục, và hiện nay ngồi bên hữu ngai Đức Chúa Trời” (Hê-bơ-rơ 12:2). Câu “cuối cùng của đức tin” chỉ được dùng trong câu này trong Tân Ước. Câu này cũng có thể được viết theo cách này, “Đấng [Chúa Giê-su] làm cho đức tin chúng ta trọn lành.” Tức là Đức Chúa Giê-su muốn giúp đức tin của chúng ta lớn lên và trở nên trọn vẹn và đầy đủ (Hê-bơ-rơ 6:1, 2). Vì vậy, chúng ta phải sống cuộc đời đức tin, rồi chúng ta sẽ phát triển mạnh mẽ hơn.

Theo thời gian đức tin của bạn đã phát triển và trở nên mạnh mẽ hơn thế nào? Hoặc có thể bạn cảm thấy đức tin của mình yếu đi. Tại sao yếu?

BÀY TỎ ĐỨC TIN CỦA CHÚNG TA

Hôm qua, chúng ta đã học biết rằng đức tin là một kinh nghiệm tiếp tục phát triển. Đức Chúa Giê-su giúp đức tin của chúng ta lớn lên và trở nên trọn vẹn. Ngài làm cho chúng ta “tấn tới sự trọn lành” (Hê-bơ-rơ 6:2) bằng cách truyền chúng ta phải trả tiền phần mười. Chúng ta phải hiểu làm thế nào để trả tiền phần mười một cách đúng đắn. Trả tiền phần mười không phải là mua vé lên thiên đàng. Tuyệt đối không! Thay vào đó, trả tiền phần mười là cách chúng ta bày tỏ đức tin và những điều chúng ta tin ở trong lòng.

Bất cứ ai cũng có thể nói họ có đức tin và tin vào Đức Chúa Trời và Đức Chúa Giê-su. Như chúng ta biết “ma quỷ cũng tin như vậy!” (Gia-cơ 2:19). Nhưng đức tin phải có việc làm. Vì vậy, chúng ta bày tỏ đức tin của mình khi lấy 10 phần trăm lương của chúng ta và trả lại cho Đức Chúa Trời.

Đọc Lu-ca 11:42. Tại sao Đức Chúa Giê-su dạy trả tiền phần mười là việc phải làm? Làm thế nào trả tiền phần mười cho thấy chúng ta công bằng với những người khác và chúng ta yêu mến Đức Chúa Trời?

Trả tiền phần mười cho thấy chúng ta lệ thuộc vào Đức Chúa Trời, và tin cậy vào Đức Chúa Giê-su để cứu chúng ta. Và trả tiền phần mười bày tỏ chúng ta tin rằng “Ngài đã xuống phước cho chúng ta... đủ mọi thứ phước thiêng liêng” (Ê-phê-sô 1:3), và tin vào lời hứa của Đức Chúa Trời.

“Đức Chúa Trời đã lập kế hoạch trả tiền phần mười. Đó là một kế hoạch đẹp và giản dị. Mọi người đều có thể làm theo với đức tin và lòng can đảm, bởi vì chương trình đến từ Đức Chúa Trời. Chương trình này kết hợp những gì đơn giản với những gì hữu ích. Chúng ta không cần phải có kiến thức đặc biệt để hiểu và làm theo. Mọi người đều có thể tham gia vào công việc quý giá là cứu linh hồn. Và mọi người: đàn ông, đàn bà và thanh thiếu niên có thể trở thành người quản gia tiền bạc cho Chúa. Mỗi người có thể giúp đỡ trong việc thỏa đáp nhu cầu tài chánh của hội thánh để làm công việc của Đức Chúa Trời.” – Phòng trích Ellen G. White, *Counsels on Stewardship*, tr. 73.

Đọc Sáng thế Ký 28:14-22. Trong các câu này, Đức Chúa Trời đã ban cho Gia-cốp một lời hứa. Gia-cốp đã trả lời thế nào?

Bạn có kinh nghiệm được thưởng khi trả tiền phần mười không? Nếu có, thế nào? Trả tiền phần mười giúp đức tin của bạn phát triển thế nào?

THÁNH CHO ĐỨC GIÊ-HÔ-VA

Đức Chúa Trời truyền chúng ta phải trả lại cho Ngài phần mười. Phần mười là 10% của tất cả số tiền chúng ta nhận được. Nhưng làm thế nào chúng ta có thể dâng cho Đức Chúa Trời những gì Ngài đã sở hữu?

Đọc Lê-vi Ký 27:30. Hai ý tưởng quan trọng nào về việc trả tiền phần mười được thấy trong câu này?

“Phần mười thuộc về Chúa, vì thế, phần mười là thánh. Phần mười không trở nên thánh vì chúng ta hứa sẽ trả lại cho Chúa, và không trở nên thánh khi chúng ta trao cho Ngài. Thay vào đó, phần mười là thánh vì đã thuộc về Chúa. Không ai có thể làm cho phần mười thành thánh bằng cách dâng nó cho Chúa. Tại sao? Bởi vì phần mười không bao giờ là của chúng ta.” – Phỏng trích Ángel Manuel Rodríguez, *Stewardship Roots* (Silver Spring, MD: Stewardship Ministries Department, 1994), tr. 52.

Chúng ta không làm phần mười thành thánh. Chỉ có Đức Chúa Trời có quyền năng đó. Chúng ta chỉ là những quản gia của Ngài. Nhiệm vụ của chúng ta là trả lại cho Chúa những gì thuộc về Ngài. Chúng ta trả phần mười cho Đức Chúa Trời để làm một công việc đặc biệt. Dùng tiền phần mười vì bất kỳ lý do nào khác là không trung thực. Trả tiền phần mười là điều mà chúng ta luôn luôn phải làm.

Trong Hê-bơ-rơ 7:2-10, Phao-lô nói rằng Áp-ra-ham dâng phần mười cho Mên-chi-xê-đéc. Áp-ra-ham bày tỏ thế nào với lý do để trả tiền phần mười? Áp-ra-ham thật sự dâng phần mười cho ai?

Ngày Sa-bát và phần mười đều là thánh. Chữ “thánh” có nghĩa là “chỉ dùng cho Đức Chúa Trời.” Cả ngày Sa-bát và phần mười đều thuộc về Ngài.

“Đức Chúa Trời đã đặt ngày thứ bảy là ngày thánh. Ngài đã biệt riêng ngày Sa-bát khỏi những ngày khác. Ngày Sa-bát là thánh ngày nay cũng như ngày xưa khi Ngài nghỉ ngày thứ Bảy sau khi tạo nên trái đất.

“Một phần mười phải được biệt riêng khỏi những gì chúng ta kiếm được. Thật vậy, “thánh đối với Chúa.” Tàn Ước không giải thích tại sao chúng ta phải trả phần mười hoặc tôn vinh ngày Sa-bát. Lý do cho cả hai đều rõ ràng... Chúng ta dâng cho Đức Chúa Trời thời gian mà Ngài đã biệt riêng làm của Ngài. Và chúng ta trả lại cho Ngài một phần tiền mà chúng ta kiếm được vì phần đó thuộc về Ngài.” – Phỏng trích Ellen G. White, *Counsels on Stewardship*, tr. 66.

Làm thế nào bạn có thể luôn luôn nhớ rằng một phần mười của bạn là “thánh”?

DÂNG CHO CHÚA DẪN ĐẾN SỰ SỐNG MỚI TRONG ĐỨC CHÚA GIÊ-SU

Ê-xê-chia là vua của Giu-đa. Ông trị vì một thời gian rất dài. Đức Chúa Trời đã ban phước cho dân Ngài trong thời gian này. Thật ra, lần cuối cùng Đức Chúa Trời ban phước cho dân của Ngài là trong thời vua Đa-vít và Sa-lô-môn cai trị cả Y-sơ-ra-ên. Trong 2 Sử ký 29-31, chúng ta đọc câu chuyện về vua Ê-xê-chia. Câu chuyện kể về một thời gian đặc biệt của sự tăng trưởng thiêng liêng trong nước. “Ê-xê-chia làm điều thiện trước mặt Đức Giê-hô-va” (2 Sử ký 29:2). Ngoài ra, trong thời gian này, sự thờ phượng trong đền thờ của “Đức Giê-hô-va đã lập lại rồi (2 Sử ký 29:35; cũng đọc 2 Sử ký 30:5). “Ấy vậy, ở Giê-ru-sa-lem có sự vui mừng cả thể” (2 Sử ký 30:26). “Người Y-sơ-ra-ên đi ra các thành Giu-đa, đập bể những trụ thờ, đánh đổ các thần A-sê-ra, phá dỡ những nơi cao” (2 Sử ký 31:1). Đời sống thiêng liêng mới đã thúc dục trong tâm trí của người dân, khiến họ dâng nhiều món quà cho Đức Chúa Trời và trả tiền phần mười. Phần mười là 10% của tất cả số tiền mà một người nhận được.

Nê-hê-mi 9:2, 3 đưa ra một thí dụ khác về mối liên hệ giữa đời sống thiêng liêng mới và dâng phần mười. Như đã trình bày trong các câu này, đời sống thiêng liêng mới nghĩa là gì? Hãy đọc Nê-hê-mi 13 về cách ông thay đổi mọi thứ tốt hơn. Ông đã cải tiến đền thờ của Đức Chúa Trời (Nê-hê-mi 13:4-9). Sau đó, dân Giu-đa đã làm gì? (Đọc Nê-hê-mi 13:12).

“Đời sống mới trong Đức Chúa Giê-su và cải thiện đời sống thiêng liêng là hai điều khác nhau. Đời sống mới trong Chúa Giê-su cho thấy chúng ta có một đời sống thiêng liêng mới, nghĩa là các quyền lực của tâm trí chúng ta được ban cho sự sống mới, cũng có nghĩa là được phục sinh từ cái chết thiêng liêng. Nhưng cải thiện đời sống thiêng liêng nghĩa là thay đổi ý tưởng, niềm tin và thay đổi mọi thứ chúng ta làm và cách chúng ta hành động” – Phòng trích Ellen G. White, *Christian Service*, tr. 42.

Có một mối liên hệ giữa một đời sống thiêng liêng mới và việc trả tiền phần mười. Điều gì sẽ xảy ra nếu chúng ta không trả tiền phần mười? Thì kinh nghiệm của chúng ta về một đời sống thiêng liêng mới trở nên hâm hẩm, không có quyền lực. Nhưng Đức Chúa Trời ban cho chúng ta đời sống thiêng liêng mới và cải thiện lối sống của chúng ta. Những thay đổi này thật sự là cách Ngài đòi hỏi chúng ta hứa sẽ thay đổi. Và trả tiền phần mười là một phần của lời hứa đó. Vì vậy, chúng ta không thể giữ lại tiền phần mười của Đức Chúa Trời. Nếu làm như vậy, chúng ta không thể mong đợi Ngài ban cho những điều chúng ta cầu xin Ngài.

NGHIÊN CỨU BỔ TÚC:

Đức Chúa Trời đã khởi đầu tất cả các giao ước trong Kinh Thánh, và Ngài dẫn dân Ngài vào trong các giao ước này (Hê-bơ-rơ 8:10). Các giao ước của Chúa bao gồm nhiều lời hứa cho thấy tình thương yêu, lòng thương xót, và sự mong muốn của Ngài để cứu chúng ta.

Một giao ước với Đức Chúa Trời bao gồm nhiều thứ: (1) Đức Chúa Trời; (2) những người chấp nhận; (3) các điều kiện của giao ước; (4) chấp nhận các điều kiện giữa Chúa và dân của Ngài; (5) các hình phạt vi phạm giao ước; và (6) nhiều cách mà Đức Chúa Trời sẽ ban phước cho dân sự khi họ tôn trọng giao ước của Ngài với họ. Trong Ma-la-chi 3:9, 10, chúng ta thấy tất cả sáu phần của một giao ước trong việc giảng dạy về trả tiền phần mười. Ngoài ra, Ma-la-chi 3:9, 10 nói về những cách đặc biệt mà Đức Chúa Trời sẽ ban phước cho dân Ngài vì đã trả tiền phần mười. Trả tiền phần mười bày tỏ đức tin của chúng ta nơi Đức Chúa Trời, và cho thấy chúng ta từ chối để coi sự giàu có là điều quan trọng nhất trong đời sống của mình. Và trả tiền phần mười cho thấy điều tốt có thể đến từ tấm lòng của một tội nhân mà Đức Chúa Trời đã làm mới lại.

“Một tinh thần ích kỷ ngăn cản người ta không dâng lại cho Đức Chúa Trời những tiền bạc thuộc về Ngài. Đức Chúa Trời đã có một giao ước đặc biệt với con người, là nếu họ trả lại cho Ngài mười phần trăm tổng số tiền họ có để xây dựng nước của Ngài thì Ngài hứa sẽ ban phước cho họ đầy tràn, nhiều đến nỗi sẽ không có chỗ chứa. Nhưng nếu họ giữ lại những gì thuộc về Ngài thì sao? Thì Chúa nói rõ ràng, “Các người bị rửa sả, vì các người, thầy cả nước, đều ăn trộm ta” (Ma-la-chi 3:9). – Phỏng trích Ellen G. White, *Counsels on Stewardshi*, tr. 77.

ĐỀ TÀI THẢO LUẬN:

1. Tại sao trả tiền phần mười là một phần quan trọng của đức tin?
2. Bạn có lời khuyên nào cho người nói, “Tôi không thể trả tiền phần mười?” Bạn có thể làm gì để giúp người này?
3. Phần mười là thánh. Làm thế nào để sự kiện này thay đổi cách bạn cảm thấy và suy nghĩ về trả tiền phần mười?

BÀI HỌC 8

QUYỀN LỰC CỦA SỰ DÂNG HIẾN

CÂU GỐC: “Anh em há chẳng biết rằng ai hầu việc thánh thì ăn của dâng trong đền thờ, còn ai hầu việc nơi bàn thờ thì có phần nơi bàn thờ sao? Cũng vậy, Chúa có truyền rằng ai rao giảng Tin lành thì được nuôi mình bởi Tin lành” (1 Cô-rinh-tô 9:13, 14).

ĐỌC KINH THÁNH TUẦN NÀY: Mác 16:15; 1 Phi-e-rơ 3: 8, 9; 1 Cô-rinh-tô 9:14; Rô-ma 3:19-24.

Như chúng ta đã học trong tuần vừa qua, Kinh Thánh dạy rằng chúng ta phải trả tiền phần mười. Trả tiền phần mười cũng giống như thi đậu. Khi trả tiền phần mười là chúng ta bày tỏ đức tin của mình; vì vậy, chúng ta thi đậu khi trả tiền phần mười. “Chính anh em hãy tự xét để xem mình có đức tin chẳng. Hãy tự thử mình: Anh em há không nhận biết rằng có Đức Chúa Giê-su Christ ở trong anh em sao? Miễn là anh em không đáng bị bỏ” (2 Cô-rinh-tô 13:5).

Lần đầu tiên chúng ta đọc về phần mười trong Kinh Thánh là trong câu chuyện của Áp-ra-ham trong Sáng thế Ký 14:18-20. Trong câu chuyện này, Áp-ra-ham dâng phần mười cho Mên-chi-xê-đéc. Kinh Thánh cũng nói rằng người Lê-vi đã nhận phần mười cho công việc họ làm trong đền thờ (2 Sử ký 31:4-10). Ngày nay, tiền phần mười được dùng để hỗ trợ những người rao giảng Phúc âm.

Phần mười là chương trình của Đức Chúa Trời; vì vậy, chúng ta cần phải hiểu tầm quan trọng của việc trả tiền phần mười và cách dùng tiền trong hội thánh để làm công việc của Đức Chúa Trời. Ngài đã lập chương trình này để giúp chúng ta phát triển mạnh mẽ hơn trong đời sống thuộc linh. Thật ra, trả tiền phần mười cho thấy lòng chúng ta ở gần Đức Chúa Trời. Trả tiền phần mười là cách của Đức Chúa Trời để chúng ta hỗ trợ tài chánh cho việc rao giảng Phúc âm. Đây là chương trình của Đức Chúa Trời và được gọi là bước đầu tiên mà một người quản gia trung thành phải làm.

Tuần này chúng ta tiếp tục nghiên cứu chương trình của Đức Chúa Trời về phần mười.

TIỀN CỦA CHÚNG TA GIÚP CÔNG VIỆC CHÚA TIẾN TỚI

Đức Chúa Giê-su truyền chúng ta “giảng Tin Lành cho mọi người” (Mác 16:15). Ngài cũng phán, “Hãy đi dạy dỗ muôn dân... và dạy họ giữ hết cả mọi điều mà ta đã truyền cho các ngươi” (Ma-thi-ơ 28:19, 20). Đúng, Ngài muốn chúng ta là một phần của công việc quan trọng nhất trên trái đất, đó là đem người ta đến với Đức Chúa Giê-su. Cung cấp tiền bạc cho công việc này từ nguồn tài chánh Chúa đã giao phó cho chúng ta là trách nhiệm của người quản gia. Sự tham gia này làm sâu đậm hơn sự cam kết cá nhân trong việc làm chứng về Đấng Christ. Mỗi quản gia phải trả tiền phần mười cho công việc thiêng liêng này. Chúng ta phải cầu nguyện để có sự thống nhất trung thành trong việc tài trợ cho sứ mạng, vì một sứ mạng thành công làm cho sự hiệp một của đức tin mạnh mẽ hơn.

Mỗi người theo Đức Chúa Giê-su là quản gia của tất cả những gì Ngài ban cho họ. Sự ban cho của Đức Chúa Trời bao gồm tiền bạc. Vì vậy, chúng ta phải dâng lại cho Chúa một phần mười. Phần mười được dùng để hoàn thành công việc thánh của Ngài trên đất. Chúng ta phải cầu nguyện để trung thành với Ngài bằng tiền của mình, và tất cả chúng ta sẽ hỗ trợ công việc thánh của Ngài. Rồi đức tin của chúng ta sẽ lớn mạnh.

Đọc Ma-la-chi 3:10. Theo câu này, chương trình của Đức Chúa Trời để hỗ trợ và hoàn thành công việc của Ngài trên đất là gì? “Hết thảy phần mười” nghĩa là gì? (Ma-la-chi 3:10). Và câu “hầu cho có lương thực trong nhà ta” nghĩa là gì? (Malachi 3:10).

Người ta đã trả tiền phần mười từ thời Áp-ra-ham và Gia-cốp (Sáng thế Ký 14:20; Sáng thế Ký 28:22). Đức Chúa Trời đã thiết lập chương trình này để hỗ trợ hội thánh của Ngài. Ngày nay, nhiều Cơ Đốc nhân đã dâng rất ít để giúp công việc Chúa. Điều đó thật đáng buồn. Nhưng điều gì sẽ xảy ra nếu mỗi Cơ Đốc nhân dâng phần mười một cách trung thành? Kết quả sẽ gần như không thể tưởng tượng được, rất kinh ngạc, gần như không hiểu nổi!

Trong mỗi thời đại, Đức Chúa Trời luôn luôn có những người sẵn lòng cung cấp tiền bạc để hỗ trợ công việc của Ngài. Tất cả chúng ta có trách nhiệm để hiểu và cùng làm việc để hỗ trợ tài chánh công việc vĩ đại này. Nhưng chúng ta không được chệnh mảng, mà phải hỗ trợ công việc của Ngài một cách đúng đắn. Thật vậy, sự thách thức của chúng ta ngày nay thì lớn hơn là khi dân Y-sơ-ra-ên và người Lê-vi nói với Nê-hê-mi, “Chúng tôi sẽ chẳng lia bỏ đến của Đức Chúa Trời chúng tôi đâu” (Nê-hê-mi 10:39). Chúng ta phải cùng làm việc để hỗ trợ công việc của Đức Chúa Trời.

Chương trình của Đức Chúa Trời để cứu nhân loại trên đất này là rất lớn (xem Khải huyền 14:6, 7). Mỗi chúng ta hiểu thế nào về trách nhiệm của mình để hỗ trợ tài chánh cho công việc này?

NHỮNG ƠN PHƯỚC CỦA ĐỨC CHÚA TRỜI

Hôm qua, chúng ta đã thấy trong Ma-la-chi 3:10 rằng Đức Chúa Trời hứa sẽ “đổ phước xuống” cho những người trung tín trả tiền phần mười. Tuy nhiên, ơn phước của Đức Chúa Trời không phải chỉ có một loại. Thí dụ, việc tích lũy tài sản vật chất như là một phước lành, mà không kể mọi thứ khác, là một cái nhìn rất hạn hẹp về ơn phước thật sự của Đức Chúa Trời.

Những ơn phước mà Ma-la-chi nói đến không phải chỉ là những thứ chúng ta có thể sờ và thấy. Chúng bao gồm cả những ơn phước thiêng liêng. Những thứ này là gì? Đó là những ơn phước về hạnh phúc, sự bình an và tin rằng Đức Chúa Trời luôn luôn làm điều tốt nhất cho chúng ta. Bạn có biết rằng khi Đức Chúa Trời đổ phước xuống, chúng ta phải chia sẻ những ơn phước đó với những người có nhu cầu? Vậy, Đức Chúa Trời ban cho chúng ta để chúng ta cũng có thể ban cho những người khác.

Đọc 1 Phi-e-rơ 3:8, 9. Trong những câu này, Phi-e-rơ nói rằng có một sự liên hệ giữa nhận được những ơn phước từ Đức Chúa Trời và chia sẻ chúng với những người khác. Sự liên hệ đó là gì?

Tiền phần mười là một món quà thành hai: (1) Đức Chúa Trời ban phước cho chúng ta. (2) Chúng ta ban ơn phước đó cho người khác. Quà tặng của Đức Chúa Trời làm tràn đầy lòng chúng ta với ước muốn chia sẻ với mọi người những điều Chúa ban cho chúng ta. Kết quả là, món quà của Chúa ảnh hưởng đời sống của người đó mà chúng ta có thể nhìn thấy. “Hãy cho, người sẽ cho mình... Vì các người lưỡng mục nào, thì họ cũng lưỡng lại cho các người mục ấy” (Lu-ca 6:38).

Đọc Công vụ 20:35. Sự thật của câu này cũng được dùng thế nào để giúp chúng ta hiểu rõ hơn về phần mười nghĩa là gì?

Ơn phước tốt nhất mà chúng ta nhận được từ việc trả tiền phần mười là dạy cho chúng ta tin cậy vào Đức Chúa Trời (Giê-rê-mi 17:7). “Đức Chúa Trời đã thiết lập chương trình trả tiền phần mười trên một luật vĩnh cửu. Chương trình phần mười là một ơn phước cho người Do Thái, nếu không Chúa đã không ban cho họ. Và chương trình này sẽ là một ơn phước cho những người làm theo cho đến ngày cuối cùng. Cha của chúng ta trên trời đã không thiết lập chương trình này để làm cho Ngài giàu có. Thay vào đó, đây là món quà tuyệt vời của Chúa ban cho con người. Đức Chúa Trời thấy rằng chương trình này đúng là những gì người ta cần.” – Phỏng trích Ellen G. White, *Testimonies for the Church*, quyển 3, tr. 404, 405.

Hãy suy nghĩ về cách Đức Chúa Trời đã bày tỏ cho bạn thấy ơn phước của Ngài bằng những gì người khác đã làm cho bạn. Làm thế nào bạn cũng có thể làm tương tự cho những người khác?

MỤC ĐÍCH CỦA MỘT PHẦN MƯỜI

Sứ đồ Phao-lô viết, “Vì Kinh Thánh rằng: Người chớ khớp miệng con bò đương đập lúa; và người làm công thì đáng được tiền công mình” (1 Ti-mô-thê 5:18). Ở đây, Phao-lô nhắc lại những gì Môi-se đã nói trong Phục truyền 25:4 về con bò, và những gì Đức Chúa Giê-su đã nói trong Lu-ca 10:7 về người làm công. Câu nói về con bò nghĩa là đó là điều tốt và đúng cho bò ăn lúa trong khi làm việc. Cũng vậy, Phao-lô nói rằng những người rao giảng Tin Lành phải được trả công.

Bạn đã bao giờ nhận thấy rằng Đức Chúa Trời có những điều riêng biệt mà Ngài tạo ra và sau đó sắp xếp chúng lại theo nhóm để làm công việc đặc biệt không? Ngài đã tạo các ngôi sao để cho ánh sáng. Ngài làm tràn đầy rừng rậm với tất cả mọi thứ cần thiết để hỗ trợ sự sống: cây lớn, cây nhỏ, đất đai, đá sỏi, ánh sáng mặt trời, và nước. Ngài tạo nên bao tử của bạn để tiêu hóa thực phẩm bạn ăn. Cũng vậy, Ngài cũng đã thiết lập chương trình một phần mười để hỗ trợ công việc của người Lê-vi (Dân số Ký 18:26) trong đền thờ của Chúa. Những người Lê-vi ngày nay là các mục sư. Họ dâng cả cuộc đời họ cho công việc rao giảng Phúc âm; vì vậy, Đức Chúa Trời đã thiết lập chương trình một phần mười để hỗ trợ các mục sư trong công việc của họ.

Sứ đồ Phao-lô muốn nói gì trong 1 Cô-rinh-tô 9:14? Câu này và 2 Cô-rinh-tô 11:7-10 cho thấy chúng ta phải hỗ trợ những người rao giảng Phúc âm thế nào?

Sứ đồ Phao-lô nhận tiền từ một hội thánh nghèo ở Ma-xê-đoan trong khi ông làm việc trong một hội thánh giàu ở Cô-rinh-tô. Phao-lô nói với tín đồ Cô-rinh-tô rằng những người rao giảng Phúc âm nên được trả công cho việc làm của họ.

Tiền phần mười chỉ nên dùng cho một mục đích đặc biệt, và chúng ta luôn phải tuân theo chương trình này. “Đức Chúa Trời có một cách dùng đặc biệt cho phần mười của chúng ta. Phần mười không được dùng cho người nghèo, mà được dùng để hỗ trợ những người truyền bá Lời của Đức Chúa Trời trên toàn trái đất. Phần mười không được dùng cho mục đích nào khác.” – Phỏng trích Ellen G. White, *Counsels on Stewardship* tr. 103.

Đọc Lê-vi Ký 27:30. Luật lệ trong câu này quan trọng thế nào đối với chúng ta ngày nay?

KHO TÀNG

Bạn có biết Đức Chúa Trời có kho chứa gió (Giê-rê-mi 10:13)? Và một chỗ chứa cho nước (Thi thiên 33:7)? Một kho cho tuyết và mưa đá (Gióp 38:22)? Đức Chúa Trời có toàn quyền điều khiển tất cả. Nhưng nhà kho quý giá nhất của Đức Chúa Trời là nhà kho cho phần mười “Còn về con cháu Lê-vi, nầy ta đã ban cho làm cơ nghiệp, mọi thuế một phần mười của Y-sơ-ra-ên làm lương về công việc mình làm trong hội mạc” (Dân số Ký 18:21). Câu này là lần đầu tiên Kinh Thánh nói về nơi giữ tiền phần mười. Từ câu này, chúng ta có ý tưởng đặt tên là “Nguyên tắc Nhà Kho”. Nguyên tắc Nhà Kho giải nghĩa việc dùng phần mười. Kinh Thánh nói rằng Đức Chúa Trời đã truyền cho dân Do thái rằng họ sẽ đem phần mười đến nơi Ngài đã chọn (Phục truyền 12:5, 6). Trong thời Sa-lô-môn, một phần mười được gửi đến đền thờ tại Giê-ru-sa-lem. Do đó, người Do thái biết chính xác nhà kho ở đâu khi sứ giả đặc biệt của Chúa là Ma-la-chi nói với họ, “Hãy mang hết thảy phần mười vào kho” (Ma-la-chi 3:10). “Kho” có nghĩa là nơi thờ phượng Đức Chúa Trời.

Đọc 1 Sử ký 26:20; 2 Sử ký 31:11-13; Nê-hê-mi 10:38. Kinh Thánh có các tên nào khác cho nhà kho?

Hội Thánh Cơ Đốc Phục Lâm có các hội viên trên toàn thế giới. Họ chấp nhận và thực hành Nguyên tắc Nhà Kho. Các tín đồ Cơ Đốc Phục Lâm được khuyến khích trả tiền phần mười của họ cho hội thánh địa phương nơi họ là hội viên. Từ đó, tiền phần mười được đưa cho Thủ quỹ của hội thánh. Sau đó các mục sư được trả lương từ nhà kho này.

“Công việc của Đức Chúa Trời sẽ lan rộng. Nhiều người làm việc cho Ngài sẽ cần tiền để giúp rao truyền Phúc âm. Càng ngày càng có nhiều người làm việc ở khắp mọi nơi sẽ cần tiền để giúp họ làm công việc của Đức Chúa Trời. Vì vậy, điều quan trọng đối với các Cơ Đốc nhân là phải tuân theo lệnh truyền ở Ma-la-chi 3:10. Những người nói rằng họ là Cơ Đốc nhân phải trả cho Chúa phần mười của họ và những của dâng. Lúc đó kho tàng của Đức Chúa Trời sẽ đầy tràn.” – Phỏng trích Ellen G. White, *The Acts of the Apostles*, tr. 338.

Điều gì sẽ xảy ra nếu người ta gửi phần mười của họ bất cứ nơi nào họ muốn? Điều gì sẽ xảy ra cho công việc của Đức Chúa Trời? Tại sao điều quan trọng là phải gửi tiền phần mười của chúng ta đến kho của hội thánh?

TIỀN PHẦN MƯỜI VÀ SỰ ĐƯỢC CỨU BỞI ĐỨC TIN

Đọc Rô-ma 3:19-24. Những câu này dạy lẽ thật quan trọng nào? Tại sao sự dạy dỗ này quan trọng đối với tất cả niềm tin của chúng ta?

Ý tưởng quan trọng nhất của những câu này là không ai xứng đáng để được cứu (Rô-ma 3:23). Nhưng nếu chúng ta xứng đáng thì sao? Thì điều đó có nghĩa là chúng ta có thể được cứu bởi những công việc tốt của chúng ta. Nhưng ý tưởng đó là sai.

Hãy đọc Rô-ma 4:1-5. Những câu này dạy chúng ta gì về việc được cứu bởi ân điển của Đức Chúa Trời chứ không bởi hành vi tốt của chúng ta?

Kinh Thánh dạy rằng được cứu là nhờ ân điển của Đức Chúa Trời (Ê-phê-sô 2:8, 9). Chúng ta không thể làm gì để được ân điển này. Chúng ta được cứu vì Đức Chúa Giê-su đã chết cho chúng ta trên cây thập tự. Đức Chúa Trời ban cho chúng ta ơn của Ngài vì những gì Đức Chúa Giê-su đã làm trên thập tự giá. Điều đó có nghĩa là chúng ta không được điểm vì chúng ta trả tiền phần mười. Suy cho cùng, phần mười đã thuộc về Đức Chúa Trời. Vậy, làm thế nào chúng ta có thể được điểm của Đức Chúa Trời bằng cách trao lại cho Ngài những gì đã thuộc về Ngài?

Việc trả tiền phần mười không cứu chúng ta, cũng như chúng ta không thể được cứu bởi bất kỳ công việc tốt nào khác mà chúng ta làm. Nhưng Đức Chúa Trời đã tạo nên chúng ta vì chính lý do đó: chúng ta được tạo nên để làm việc lành. Thật vậy, Kinh Thánh nói, “Vì chúng ta là việc Ngài làm ra, đã được dựng nên trong Đức Chúa Jêsus Christ để làm việc lành mà Đức Chúa Trời đã sắm sẵn trước cho chúng ta làm theo” (Ê-phê-sô 2:10).

Vì vậy, trả tiền phần mười không cứu chúng ta, nhưng cho thấy đức tin trong lòng chúng ta. Việc trả lại tiền phần mười cũng cho thấy chúng ta không tự hào và chúng ta dâng cuộc đời mình cho Chúa để phục vụ Ngài. Trả tiền phần mười cho thấy chúng ta hiểu rằng chúng ta nợ Chúa tất cả mọi thứ. Trả lại tiền phần mười cho thấy chúng ta biết rằng mình chỉ quản lý những gì chúng ta có trong cuộc đời này. Ngày Sa-bát giúp chúng ta hiểu lẽ thật này về phần mười. Cũng giống như ngày Sa-bát là lời nhắc nhở hằng tuần của Đức Chúa Trời là Đấng Tạo Hóa và Đấng Cứu Chuộc, việc trả lại tiền phần mười có hành động tương tự: nó nhắc nhở rằng chúng ta không phải là của chính mình và sự sống và ơn cứu rỗi của chúng ta là quà tặng từ Đức Chúa Trời.

Lu-ca 21:1-4 nói gì với chúng ta về đời sống đức tin?

NGHIÊN CỨU BỔ TÚC:

Thật dễ dàng để quên rằng mỗi hơi thở và mỗi nhịp đập của trái tim và mỗi khoảnh khắc của cuộc đời chúng ta chỉ đến từ Chúa. Trong Công vụ 17, sứ đồ Phao-lô nói với dân thành A-thên, một thành phố ở Hy Lạp. Ông nói với họ về Đức Chúa Trời chân thật, “Đức Chúa Trời đã dựng nên thế giới và mọi vật trong đó” (Công vụ 17:24). Ngoài ra, Ngài là Đấng ban cho chúng ta sự sống. Quyền năng của Ngài giúp chúng ta “sống, động và có” (Công vụ 17:28). Dân A-thên không biết về Đức Chúa Trời chân thật, nhưng chúng ta biết vì chúng ta là Cơ Đốc nhân. Cách sống của chúng ta phải bày tỏ lễ thật này. Đức Chúa Trời đòi hỏi chúng ta làm nhiều điều cho Ngài. Vì vậy, đời sống của chúng ta cần bày tỏ chúng ta đang làm những điều Ngài muốn chúng ta làm.

“Đức Chúa Trời đặt kho báu của Ngài vào tay loài người. Nhưng Ngài phán rằng chúng ta để riêng một phần mười số tiền chúng ta nhận được. Phần mười này là dành cho công việc của Ngài. Đức Chúa Trời ra lệnh rằng tiền này được bỏ trong Kho của Ngài. Chúng ta trả lại số tiền này cho Chúa vì nó thuộc về Ngài. Số tiền này là thánh, và được dùng cho mục đích thánh là hỗ trợ những người rao giảng Phúc âm cho tất cả mọi nơi trên đất. Đức Chúa Trời truyền rằng một phần mười của tất cả những gì chúng ta kiếm được phải dùng cho mục đích này, và như thế là luôn luôn có tiền trong Kho của Ngài. Rồi lễ thật sẽ được rao truyền đến những người ở gần và xa. Những tín đồ trung thành của Chúa sẽ trả lại cho Ngài một phần mười số tiền họ kiếm được. Bằng cách này, họ nhìn nhận mọi thứ đều thuộc về Đức Chúa Trời.” – Phỏng trích Ellen G. White, *Testimonies for the Church*, quyển 6, tr. 386.

ĐỀ TÀI THẢO LUẬN:

1. Bà Ellen White nói, “Chúng ta không được giữ lại những gì thuộc về Đức Chúa Trời.” – Phỏng trích *The Acts of the Apostles*, tr. 566. Câu đó nghĩa là gì? Chúng ta mất gì khi không trả tiền phần mười?
2. Suy nghĩ thêm về các thuộc viên hội thánh làm bất cứ điều gì họ muốn với tiền phần mười. Một số có thể gửi tiền đó để giúp đỡ người khác thay vì gửi đến kho của Chúa. Tại sao đó là một ý tưởng xấu? Tại sao việc gửi phần mười đến bất cứ nơi nào chúng ta muốn làm cho hội thánh trở nên yếu?

BÀI HỌC 9

NHỮNG CỬA LỄ BÀY TỎ LÒNG BIẾT ƠN

CÂU GỐC: “*Vì Đức Chúa Trời yêu thương thế gian, đến nỗi đã ban Con một của Ngài, hầu cho hễ ai tin Con ấy không bị hư mất mà được sự sống đời đời*” (Giăng 3:16).

ĐỌC KINH THÁNH TUẦN NÀY: *Ma-thi-ơ 6:19-21; Ê-phê-sô 2:8; 1 Phi-e-rơ 4:10; Lu-ca 7:37-47; 2 Cô-rinh-tô 8:8-15.*

Đức Chúa Trời của chúng ta thích ban phát. Lễ thật vĩ đại này được thể hiện cách hùng hồn trong sự hy sinh của Đức Chúa Giê-su. “*Vì Đức Chúa Trời yêu thương thế gian, đến nỗi đã ban Con một của Ngài, hầu cho hễ ai tin Con ấy không bị hư mất mà được sự sống đời đời*” (Giăng 3:16). Lễ thật này cũng được thể hiện trong Lu-ca 11:13.

Chúa ban ơn và tiếp tục ban ơn. Đó là bản tính của Ngài: nhân từ và không ích kỷ. Vì vậy, chúng ta cũng cần phải ban phát. Chúng ta muốn giống như Đức Chúa Trời: nhân từ và không ích kỷ. Suy cho cùng, có ai đã từng nghe đến “*một Cơ Đốc nhân ích kỷ*”? Một Cơ Đốc nhân thật thì không ích kỷ!

Các Cơ Đốc nhân thật dâng lại cho Đức Chúa Trời những món quà Ngài ban cho họ qua những cửa dâng. Những món quà này cho chúng ta một cơ hội tuyệt vời để bày tỏ lòng biết ơn và kính yêu của chúng ta đối với Đức Chúa Trời. Hãy suy nghĩ về ngày mà Đức Chúa Giê-su chào đón tất cả chúng ta ở trên trời. Chúng ta sẽ thấy nhiều người được cứu vì những tiền bạc mà chúng ta đã dâng cho Đức Chúa Trời. Các món quà của chúng ta đã làm cho Phúc âm được chia sẻ với những linh hồn này. Và họ đã chấp nhận lễ thật và sẽ ở trên thiên đàng vì những cửa lễ mà chúng ta dâng để giúp truyền bá sứ điệp cho họ. Thật là một ý nghĩ quý báu!

Tuần này, chúng ta sẽ nghiên cứu sự quan trọng của sự dâng hiến. Chúng ta có thể dâng tiền bạc, thì giờ, và tài năng lên Đức Chúa Trời. Dâng hiến một cách rộng rãi là một cách mạnh mẽ để sống đức tin của chúng ta và bày tỏ tình yêu của Đức Chúa Trời.

“CỦA CẢI NGƯỜI Ở ĐÂU”

Đọc Ma-thi-ơ 6:19-21. Những câu này cho thấy của cải trên trái đất này cố gắng điều khiển đời sống chúng ta. Làm sao chúng ta có thể thoát khỏi sự điều khiển của chúng?

“Của cải người ở đâu, thì lòng người cũng ở đó” (Ma-thi-ơ 6:21). Trong câu này, Đức Chúa Giê-su dạy chúng ta phải khôn ngoan với tiền bạc và những gì chúng ta sở hữu. Chúng ta có thể chọn lựa để chứa của cải ở dưới đất, hoặc chúng ta có thể chứa của cải ở trên trời. Đức Chúa Giê-su dùng ba chữ để nói về điều gì có thể phá hủy kho báu của chúng ta ở trên đất này. Ba chữ này là “sâu mối,” “ten rét,” và “kẻ trộm” (Ma-thi-ơ 6:19). Ba điều này cho thấy những của cải trên đất chỉ kéo dài một thời gian ngắn. Tất cả chúng ta đã học được cách mau chóng những thứ trên trái đất này có thể được dùng hết và biến mất. “Mọi thứ trên trái đất đều có thể thay đổi. Không có gì chắc chắn hoặc an toàn. Mọi thứ có thể đổ vỡ hoặc bị phá hủy, mất cắp, hoặc bị lạc mất. Nhưng thiên đàng thì trái lại. Mọi thứ ở trên trời sẽ tồn tại mãi mãi, không phai mờ, không hư hỏng, và không mất mát.” – Phỏng trích C. Adelina Alexe, “Where Your Heart Belongs,” trong *Beyond Blessings*, được biên soạn bởi Nikolaus Satelmajer (Nampa, ID: Pacific Press® Publishing Association, 2013), tr. 22.

Hãy suy nghĩ về mọi thứ bạn sở hữu. Có lẽ bạn không sở hữu nhiều thứ. Nhưng chẳng bao lâu, hầu hết mọi thứ của bạn sẽ bị liệng đi. Vì vậy, những người quản gia khôn ngoan cho Đức Chúa Trời sẽ chứa kho báu của họ ở trên trời. Không có gì mất giá trị ở đó. Kho báu của chúng ta sẽ được an toàn. Chúng ta không cần phải lo lắng về những kẻ trộm đột nhập vào thiên đàng để ăn cắp những thứ của chúng ta.

Trong Ma-thi-ơ 6:19-21, chúng ta học được một trong những ý tưởng quan trọng nhất về chức quản gia. Kho báu của bạn muốn điều khiển lòng của bạn, và lòng của bạn đi theo kho báu của bạn. Vì vậy, nơi mà bạn chứa kho báu thì rất quan trọng. Chúng ta phải cẩn thận đừng chứa đầy tâm trí của mình với ý nghĩ về những gì chúng ta cần và muốn. Chúng ta càng tập trung vào những thứ trên thế gian thì càng khó nghĩ hơn về nước trời.

Còn nếu chúng ta nói mình tin vào Đức Chúa Trời, nhưng lại chứa của cải ở dưới đất thì sao? Thì chúng ta không thành thật. Lời nói phải đi đôi với việc làm. Vì vậy, chúng ta phải có đức tin để tin rằng những gì chúng ta dâng hiến cho Đức Chúa Trời được cất giữ trong kho báu ở trên trời (2 Cô-rinh-tô 5:7).

Như được trình bày trong Hê-bơ-rơ 10:34, sự khác biệt giữa của cải dưới đất và của cải trên trời là gì?

CHIA SẺ ÂN ĐIỂN CỦA ĐỨC CHÚA TRỜI

Như được thấy trong Ê-phê-sô 2:8, món quà vĩ đại mà Đức Chúa Trời ban cho chúng ta là gì?

Món quà vĩ đại của Đức Chúa Trời ban cho chúng ta là ân điển. Ân điển là ân huệ yêu thương của Đức Chúa Trời, và chúng ta không xứng đáng với món quà này. Nhưng Đức Chúa Trời đã tuôn đổ ân điển của Ngài trên hành tinh này. Ân điển của Ngài sẽ thay đổi đời sống chúng ta mãi mãi nếu chúng ta không từ chối món quà quý giá này. Ân điển lớn lao của Đức Chúa Trời ban cho chúng ta bao gồm tất cả sự giàu có và quyền năng của thiên đàng (2 Cô-rinh-tô 8:9). Ngay cả các thiên sứ cũng ngạc nhiên về món quà tuyệt vời này (1 Phi-e-rơ 1:12).

Đức Chúa Trời ban cho chúng ta nhiều ơn phước. Nhưng ân điển trong Đức Chúa Giê-su là món quà tốt nhất cho tất cả mọi người. Nếu không có lời hứa về ân điển của Đức Chúa Trời, chúng ta sẽ không có hy vọng cho tội lỗi của mình. Tội lỗi có sức mạnh khủng khiếp. Con người không bao giờ có thể hy vọng được giải phóng khỏi sức mạnh của tội lỗi bởi sức riêng mình. Việc tuân giữ luật pháp của Đức Chúa Trời không thể giải phóng chúng ta khỏi tội lỗi hoặc cho chúng ta sự sống. “Vậy thì luật pháp nghịch cùng lời hứa của Đức Chúa Trời hay sao? Chẳng hề như vậy; vì, nếu đã ban cho một luật pháp có thể làm cho sống, thì sự công bình chắc bởi luật pháp mà đến” (Ga-la-ti 3:21). Luật pháp của Đức Chúa Trời là hoàn hảo. Nhưng sứ đồ Phao-lô nói rằng ngay cả luật pháp hoàn hảo của Đức Chúa Trời cũng không thể cứu chúng ta. Chỉ có ân điển Đức Chúa mới có thể cứu chúng ta.

Đọc 1 Phi-e-rơ 4:10. Chúc quản gia liên quan với ân điển thế nào? Ngoài ra, làm thế nào dâng hiến cho Đức Chúa Trời và ban phát cho những người khác bày tỏ ân điển của Ngài?

Sứ đồ Phi-e-rơ nói rằng chúng ta phải chia sẻ với những người khác các ơn phước mà Đức Chúa Trời ban cho chúng ta. “Mỗi người trong anh em hãy lấy ơn mình đã được mà giúp lẫn nhau, khác nào người quản lý trung tín giữ các thứ ơn của Đức Chúa Trời” (1 Phi-e-rơ 4:10). Đúng, Đức Chúa Trời ban cho chúng ta các ơn phước. Vì vậy, chúng ta cần phải trả lại cho Ngài từ những ơn phước Ngài ban cho chúng ta. Đức Chúa Trời đã ban cho chúng ta những ơn này vì đức tin của chúng ta nơi Ngài. Chúa đã không ban ơn phước để chúng ta dùng cho sự khoái lạc và ích lợi cho riêng mình. Thay vào đó, Ngài đã ban cho chúng ta những ơn phước để giúp truyền bá Phúc âm về Đức Chúa Giê-su cho người khác. “Các người đã được lãnh không thì hãy cho không” (Ma-thi-ơ 10:8).

Hãy suy nghĩ về tất cả những ơn phước Đức Chúa Trời ban cho bạn. Làm thế nào bạn có thể là người quản gia tốt của các ơn phước mà Đức Chúa Trời ban cho bạn miễn phí?

CỦA LỄ TỐT NHẤT CỦA CHÚNG TA

Đọc Lu-ca 7:37-47. Câu chuyện trong những câu này dạy chúng ta gì về động lực đúng để dâng hiến cho Đức Chúa Trời?

Tác giả Lu-ca kể rằng có một người đàn bà xấu nét nghe nói Đức Chúa Giê-su ngồi bàn tại nhà Si-môn. Nàng đem đến một bình dầu thơm đắt tiền rồi xúc dầu lên chân Ngài. Một số người trong phòng nghĩ nàng đã làm sai. Điều tối tệ hơn, nàng là một tội nhân xấu xa.

Đức Chúa Giê-su đã giải cứu Ma-ri khỏi những quỷ dữ điều khiển đời nàng (Lu-ca 8:2). Sau đó, Đức Chúa Giê-su đã làm cho anh của nàng là La-xa-rơ sống lại. Và lòng của Ma-ri tràn đầy sự cảm tạ Chúa. Dầu thơm của Ma-ri đáng giá hơn bất cứ thứ gì khác mà nàng sở hữu. Ma-ri bày tỏ lòng biết ơn đối với Đức Chúa Giê-su khi nàng xúc dầu thơm của mình lên chân Ngài.

Câu chuyện này cho thấy lý do tại sao chúng ta nên dâng hiến cho Đức Chúa Trời. Chúng ta nên dâng hiến vì chúng ta biết ơn Ngài về tất cả những gì Ngài đã làm cho chúng ta. Và chúng ta nên biết ơn Ngài vì đã ban cho chúng ta ân điển quý báu của Ngài. Sự rộng lượng của Đức Chúa Trời khiến chúng ta muốn dâng hiến cộng thêm với lòng biết ơn làm cho của lễ có ý nghĩa trong mắt Đức Chúa Trời. Những của lễ này bao gồm không những tiền bạc, mà cũng bao gồm thời gian, tài năng, của báu, và thân thể chúng ta.

Đọc Xuất Ê-díp-tô 34:26; Lê-vi Ký 22:19-24; và Dân số Ký 18:29. Những câu này nói đến việc dâng của lễ cho Đức Chúa Trời. Có lẽ chúng ta sẽ không đem đến những của lễ được nói đến trong các câu này, nhưng những nguyên tắc quan trọng nào chúng ta có thể học được về việc tại sao chúng ta nên dâng hiến cho Đức Chúa Trời?

Những món quà tốt nhất của chúng ta có vẻ nhỏ bé trong mắt chúng ta, nhưng chúng có giá trị rất nhiều trong mắt Đức Chúa Trời, vì bày tỏ chúng ta đặt Ngài trên hết khi chúng ta dâng lên Ngài những của lễ tốt nhất. Chúng ta không dâng hiến để nhận được ơn Chúa. Thay vào đó, chúng ta dâng hiến vì chúng ta biết ơn về món quà của Ngài là Đức Chúa Giê-su.

“Chúng ta phải dâng hiến cho Đức Chúa Trời với tấm lòng biết ơn thì những của lễ nhỏ nhất mà chúng ta dâng cho Ngài sẽ tràn đầy hương thơm của thiên đàng. Và những của lễ đó sẽ có giá trị hơn bao giờ hết. Hãy coi tất cả những gì chúng ta nợ Chúa! Tất cả những của lễ chúng ta dâng cho Ngài dường như rất nhỏ bên cạnh những ơn phước Ngài ban cho chúng ta. Nhưng thiên sứ đem những của lễ này đến cho Chúa, và Đức Chúa Trời chấp nhận chúng.” – Phỏng trích Ellen G. White, *Testimonies for the Church*, quyển 3, tr. 397.

NHỮNG ĐỘNG LỰC CỦA SỰ DÂNG HIẾN

Lu-ca kể về người đàn bà góa đã dâng một số tiền lớn cho Đức Chúa Trời (Lu-ca 21:1-4). Đúng, những người giàu dâng số tiền nhiều hơn bà ấy. Nhưng trong mắt của Chúa, số tiền của bà thật lớn, vì bày tỏ những gì trong lòng bà. Đức Chúa Giê-su phán rằng, “Quả thật, ta nói cùng các ngươi, mụ góa nghèo nầy đã bỏ vào nhiều hơn hết mọi người khác” (Lu-ca 21:3).

Chỉ có Chúa biết lý do thật của việc làm chúng ta (Gia-cơ 4:12; Châm ngôn 16:2; 1 Cô-rinh-tô 4:5). Chúng ta có thể làm điều đúng vì lý do sai. Chúng ta không cần nhiều đức tin để dâng hiến khi chúng ta đã nhận được nhiều thứ từ Đức Chúa Trời. Nhưng nếu chúng ta dâng khi phải *hy sinh* thì sao? Thì chúng ta bày tỏ tình yêu trong lòng chúng ta.

Đọc 2 Cô-rinh-tô 8:8-15. Phao-lô nói gì trong những câu này về việc dâng hiến và những lý do tại sao chúng ta dâng? Chúng ta học được nguyên tắc quan trọng nào trong những câu này về việc là những quản gia khôn ngoan về mọi thứ mà Đức Chúa Trời ban cho chúng ta?

Chúng ta dâng hiến vì nhiều lý do khác nhau. Một trong những lý do này là ích kỷ, và một lý do khác là muốn giúp đỡ người khác. Có một cuộc chiến đang diễn ra bên trong chúng ta giữa sự ích kỷ và lòng muốn dâng hiến. Cuộc chiến thiêng liêng này đang tranh đấu trong tâm trí của chúng ta hơn bất kỳ cuộc chiến thiêng liêng nào khác. Tính ích kỷ sẽ làm cho lòng người trở nên lạnh lẽo sau khi được nóng cháy cho Đức Chúa Trời. Vấn đề bắt đầu khi chúng ta để sự ích kỷ xen vào đời sống của mình. Sau đó, chúng ta cố gắng tìm lý do để biện hộ cho sự ích kỷ. Tính ích kỷ sẽ làm cho tấm lòng ấm áp của chúng ta trở nên nguội lạnh.

Những những lý do chính đáng cho việc dâng hiến được thấy trong một chữ: yêu. Chúng ta không thể bày tỏ tình yêu nếu chúng ta không sẵn sàng từ bỏ mình, và không sẵn sàng *hy sinh* để ban phát cho người khác. Đôi khi ban phát có nghĩa là chúng ta phải từ bỏ những gì mình muốn để giúp đỡ người khác.

Chúng ta phải bày tỏ tình yêu của Đức Chúa Trời trong đời sống của chúng ta. Sau đó, sự ban phát của chúng ta sẽ bày tỏ tình yêu của Ngài. Một tấm lòng ích kỷ chỉ yêu mình. Vì vậy, chúng ta phải cầu xin Chúa giúp chúng ta “trừ sự ô uế của lòng mình đi, chớ cứng cổ nữa” (Phục truyền 10:16). Sau đó, chúng ta có thể yêu người khác như Đức Chúa Trời yêu thương chúng ta.

Tình yêu là lý do thật cho việc dâng hiến và giúp đỡ người nghèo. Tình yêu của Đức Chúa Trời đối với chúng ta dẫn chúng ta đến việc đáp lại tình yêu của Ngài.

Có gì sai khi dâng tiền cho Đức Chúa Trời vì chúng ta cảm thấy đó là bổn phận chứ không phải vì yêu mến Ngài?

ĐIỀU TỐT ĐẾN TỪ SỰ DÂNG HIẾN

Đức Chúa Giê-su đã đến để cho chúng ta thấy tình yêu thương của Đức Chúa Trời. Vì vậy, bây giờ chúng ta hiểu rõ một điều: Đức Chúa Trời yêu thương chúng ta. Ngài chỉ muốn điều tốt nhất cho chúng ta. Ngài đòi hỏi chúng ta chỉ làm những điều ích lợi cho chúng ta, chứ không làm tổn thương chúng ta. Đức Chúa Trời truyền chúng ta ban phát. Ngài muốn chúng ta là những người ban phát một cách vui lòng. Vì vậy, chúng ta nên vui mừng khi dâng hiến cho Ngài những món quà về tiền bạc. Sau đó, những món quà đó sẽ ban phước cho chúng ta cũng nhiều như chúng ban phước cho những người nhận lãnh. Chỉ có những người ban phát với tấm lòng vui vẻ sẽ biết rằng ban cho thì có phước hơn là nhận lãnh.

Đọc 2 Cô-rinh-tô 9:6, 7. Những câu này cho chúng ta biết ban phát nghĩa là gì?

Dâng một số tiền lớn cho Đức Chúa Trời có thể và nên là một kinh nghiệm rất thiêng liêng. Sự dâng hiến bày tỏ đức tin của chúng ta, và món quà của chúng ta bày tỏ lòng biết ơn đối với Chúa về tất cả những gì Ngài đã ban cho chúng ta trong Đức Chúa Giê-su.

Dâng hiến khiến đức tin của chúng ta phát triển mạnh mẽ hơn. Kinh Thánh nói rằng, “đức tin không có việc làm là vô ích” (Gia-cơ 2:20). Vì vậy, chúng ta phải bày tỏ đức tin của mình bằng những việc chúng ta làm. Không có cách nào tốt hơn để làm cho đức tin phát triển mạnh mẽ hơn. Khi ban phát cách rộng rãi, chúng ta phản chiếu tình yêu thương và lòng nhân từ của Đức Chúa Trời. Bạn có biết rằng khi bạn cho đi, bạn cũng biết thêm về Đức Chúa Trời? Điều đó đúng! Chúng ta kinh nghiệm sự nhân từ của Đức Chúa Trời khi chúng ta ban phát cho người khác. Vì vậy, sự ban phát xây dựng sự tin cậy của chúng ta nơi Chúa và giúp chúng ta “ném thử xem Đức Giê-hô-va tốt lành dường bao! Phước cho người nào nương náu mình nơi Ngài” (Thi thiên 34:8).

“Khuôn mặt của Đức Chúa Giê-su tỏa sáng với vẻ đẹp tuyệt vời. Vẻ đẹp tuyệt vời đó xuất phát từ tình yêu vô vị kỷ của Ngài. Thập tự giá cho chúng ta thấy rằng luật yêu thương là luật sự sống của trời và đất. Tình yêu hy sinh, không vị kỷ bắt đầu trong lòng của Đức Chúa Trời. Trong Đức Chúa Giê-su, chúng ta thấy tình yêu đó. Đó là tình yêu đến từ Đức Chúa Cha.” – Phỏng trích Ellen G. White, *The Desire of Ages*, tr. 20.

Bằng cách nào đức tin của bạn đã trưởng thành từ việc dâng hiến cách rộng rãi mọi thứ mà Đức Chúa Trời ban cho bạn?

NGHIÊN CỨU BỔ TÚC:

“Đức Chúa Trời có một tấm lòng không ích kỷ. Sự ích kỷ là hành động của Sa-tan. Đức Chúa Giê-su bày tỏ tình yêu của Ngài đối với chúng ta khi Ngài chết trên cây thập tự. Ngài đã ban mọi thứ Ngài có để cứu chúng ta. Rồi Ngài hy sinh mạng sống của Ngài. Điều gì xảy ra khi các tín đồ của Đức Chúa Giê-su nhìn lên cây thập tự? Thì lòng họ tràn đầy sự mong muốn được ban phát. Đó là luật của thập tự giá. Chúng ta phải tuân theo luật này trong đời sống của mình bằng cách chia sẻ và làm việc tốt. Những điều này bày tỏ đời sống Cơ đốc thật sự. Luật pháp của trái đất này là nhận lãnh và vợ vét. Và những người chỉ sống để nhận lãnh cảm thấy rằng nhận lãnh sẽ làm cho họ hạnh phúc. Nhưng những người này sẽ chỉ kinh nghiệm sự đau khổ và sự chết.” – Phỏng trích Ellen G. White, trong *Advent Review and Sabbath Herald*, ngày 17 tháng 10, 1882.

ĐỀ TÀI THẢO LUẬN:

1. Tại sao lòng ích kỷ của chúng ta rất khác với lòng không ích kỷ của Đức Chúa Trời? Chúng ta có thể làm gì để ngăn chặn hành động ích kỷ?
2. “Mỗi người nên tùy theo lòng mình đã định mà quyên ra, không phải phàn nàn hay vì ép uống; vì Đức Chúa Trời yêu kẻ dâng của cách vui lòng” (2 Cô-rinh-tô 9:7). Chữ Hy Lạp “vui vẻ” chỉ xuất hiện một lần trong Tân Ước. Chữ này cũng có nghĩa là “bày tỏ rất nhiều niềm vui”. Ý nghĩa này nên nói với chúng ta gì về cách chúng ta nên cảm thấy khi chúng ta ban phát?
3. Lập danh sách mọi thứ mà Đấng Christ ban cho bạn. Danh sách này dạy bạn gì về lý do tại sao chúng ta nên ban phát? Đồng thời, danh sách này dạy chúng ta gì về những món quà tốt nhất của chúng ta dâng cho Đức Chúa Trời có thể có vẻ nhỏ so với những ơn phước mà Đức Chúa Trời ban cho chúng ta?
4. Tại sao sự ích kỷ là cách tốt nhất để làm cho chúng ta không có hạnh phúc?
5. Hãy nghĩ về một người nào đó trong hội thánh đang có nhu cầu. Bạn có thể phải sống mà không có cái mà bạn cần để có thể giúp người này. Nhưng hãy nhớ rằng Đức Chúa Giê-su đã bỏ tất cả để cứu bạn. Vậy thì, bây giờ bạn có thể làm gì để giúp người này?

BÀI HỌC 10

VAI TRÒ CỦA NGƯỜI QUẢN GIA

CÂU GÓC: “Bởi chưng Đức Chúa Trời chẳng gọi chúng ta đến sự ô uế đâu, bèn là sự nên thánh vậy” (1 Tê-sa-lô-ni-ca 4:7).

ĐỌC KINH THÁNH TUẦN NÀY: Cô-lô-se 1:16-18; Hê-bơ-rơ 4:14-16; 3 Giăng 3; Sáng thế Ký 6:13-18; Khải huyền 14:6-12.

Đức Chúa Trời đã chọn chúng ta để chăm sóc những gì Ngài ban cho chúng ta. Công việc này bao gồm chăm sóc những thứ chúng ta sở hữu và quản lý tiền bạc của chúng ta. Chức vụ quản gia thì đơn giản nhưng cũng phức tạp, và do đó rất dễ hiểu lầm. Tuy nhiên, Cơ Đốc nhân cũng như hội thánh không thể tồn tại hoặc hoạt động mà không có chức vụ này. Để trở thành một Cơ Đốc nhân cũng là một người quản gia tốt.

“Việc chăm sóc tốt đẹp tất cả những gì Đức Chúa Trời ban cho chúng ta không chỉ là một ý tưởng hay một triết lý. Thay vào đó, đây là tình yêu bằng hành động. Làm người quản gia tốt cũng là một sự lựa chọn của bạn. Sự lựa chọn này bao gồm sự đồng ý của bạn để làm việc cùng với Đức Chúa Trời và những người khác để chăm sóc các ơn phước của Ngài. Mỗi phần trong đời sống của chúng ta sẽ được thay đổi bởi sự lựa chọn của chúng ta để trở thành các nhà quản gia giỏi.” – Phỏng trích LeRoy E. Froom, *Stewardship In Its Larger Aspects* (Mountain View: CA, Pacific Press® Publishing Association, 1929), tr. 5.

Một số sự dạy dỗ quan trọng nhất về việc làm của người quản gia Cơ Đốc là gì? Tuần này chúng ta sẽ tìm hiểu thêm về chức vụ quản gia trong đời sống Cơ Đốc nhân. Chúng ta sẽ làm như vậy bằng sự so sánh thú vị: bánh xe ngựa.

ĐỨC CHÚA GIÊ-SU LÀ TRUNG TÂM

Đức Chúa Giê-su là trung tâm của Kinh Thánh (Giăng 5:39) và chúng ta cần phải thấy mình trong mối tương giao với Ngài. Là những người theo Chúa, chúng ta cần hiểu Đức Chúa Giê-su là ai và những gì Ngài đã làm cho chúng ta. Ngài đã trả giá cho tội lỗi của chúng ta trên cây thập tự. Thật vậy, Ngài đã đến để “phó sự sống mình làm giá chuộc cho nhiều người” (Mác 10:45). Ngài có toàn quyền trên trời và dưới đất (Ma-thi-ơ 28:18), và mọi thứ đều ở trong tay Ngài (Giăng 13:3). Tên của Đức Chúa Giê-su vượt xa danh hiệu của những người khác, và một ngày nào đó, mọi đầu gối sẽ quỳ xuống để thờ phượng Ngài (Phi-líp 2:9-11).

“Đức Chúa Giê-su là trung tâm sống của tất cả mọi sự.” Phỏng trích Ellen G. White, *Evangelism*, tr. 186.

Đấng Christ là trung tâm của chức vụ quản gia và nguồn sức mạnh của chúng ta. Quyền lực của chúng ta đến từ Ngài. Vì Ngài, chúng ta có một cuộc đời đáng sống, bày tỏ cho tất cả mọi người thấy Ngài là trung tâm quan trọng trong cuộc đời của chúng ta. Sứ đồ Phao-lô đã hiểu lẽ thật này. Ông có thể đã trải qua nhiều thử thách, nhưng dù ở đâu và điều gì đã xảy ra, ông vẫn có một ưu tiên để sống, “Vì Đấng Christ là sự sống của tôi, và sự chết là điều ích lợi cho tôi vậy” (Phi-líp 1:21).

Đọc Cô-lô-se 1:16-18; Rô-ma 8:21; và 2 Cô-rinh-tô 5:17. Những câu này cho thấy Đức Chúa Giê-su là trung tâm của tất cả mọi sự thế nào?

Không có người quản gia chân chính nào mà không có Đấng Christ là trung tâm (Ga-la-ti 2:20). Suy cho cùng, Đức Chúa Giê-su là lý do cho niềm tin của chúng ta vào “sự trông cậy hạnh phúc của chúng ta, và sự hiện ra của sự vinh hiển Đức Chúa Trời lớn và Cứu Chúa chúng ta, là Đức Chúa Jê-sus Christ” (Tít 2:13). Và “Ngài có trước muôn vật, và muôn vật đứng vững trong Ngài” (Cô-lô-se 1:17). Cũng như cái trục là trung tâm của bánh xe và gánh trọng lượng của cả chiếc xe, Đức Chúa Giê-su là trung tâm của đời sống người quản gia. Giống như một cái trục vững chắc cung cấp sự ổn định, cho phép bánh xe quay, Đức Chúa Giê-su cũng là trung tâm cố định và bền vững của đời sống chúng ta (Hê-bơ-rơ 13:8). Đó là lý do tại sao Đức Chúa Giê-su phán, “Vì ngoài ta, các ngươi chẳng làm chi được” (Giăng 15:5). Trung tâm của chức vụ quản gia không phải là trống rỗng mà là Đấng Christ đang sống, Ngài đang làm việc trong chúng ta để uốn nắn bản tính của chúng ta bây giờ và mãi mãi.

Làm thế nào bạn có thể chắc chắn rằng Đức Chúa Giê-su là trung tâm của đời sống bạn?

ĐỨC CHÚA GIÊ-SU ĐANG LÀM GÌ CHO CHÚNG TA BÂY GIỜ?

Người ta thường không nghĩ đến đền thánh trong chức vụ quản gia. Tuy nhiên, đền thánh trên trời rất quan trọng đối với niềm tin của chúng ta, và chức vụ quản gia là một phần của niềm tin đó. “Sự hiểu biết đúng về chức vụ của Đấng Christ trong đền thánh trên trời là nền tảng đức tin của chúng ta.” Ellen G. White, *Evangelism*, tr. 221. Vì vậy, điều quan trọng là chúng ta hiểu vai trò của người quản gia phù hợp với những gì Đức Chúa Giê-su làm cho chúng ta ở trên trời.

1 Các Vua 7:33 miêu tả một bánh xe ngựa. Chúng ta sẽ minh họa giáo lý của đền thánh là trung tâm của bánh xe. Trung tâm gắn vào cái trục và tạo sự ổn định cho bánh xe khi nó quay. Sự chết của Đức Chúa Giê-su (2 Ti-mô-thê 1:10) cho chúng ta sự hỗ trợ giống như cái trục hỗ trợ cho bánh xe. Sự chết của Ngài là nền tảng cho công việc Ngài trong đền thánh trên trời (Hê-bơ-rơ 6:19, 20) và là *sự vững vàng bền chặt cho đức tin của chúng ta*.

Bây giờ, chúng ta hãy tưởng tượng rằng phần trung tâm của bánh xe là một hình ảnh để giải thích công việc Đức Chúa Giê-su đang làm trên thiên đàng bây giờ. Phần trung tâm của bánh xe được khóa vào trục. Chúng ta đã học ngày hôm qua rằng bánh xe xoay quanh trục. Trục gắn bánh xe vào xe ngựa, và cũng làm cho chiếc xe an toàn.

Đọc 1 Giăng 2:1; Hê-bơ-rơ 4:14-16; Khải huyền 14:7. Các câu này nói gì về công việc của Đức Chúa Giê-su đang làm cho chúng ta hiện nay ở trên trời?

Công việc Đức Chúa Giê-su đang làm cho chúng ta ở trên trời giúp chúng ta hiểu sự thật về chương trình của Đức Chúa Trời để cứu chúng ta khỏi tội lỗi và lời hứa của Ngài để làm cho chúng ta trở nên mới. Đức Chúa Giê-su hiện đang làm việc cho chúng ta trong nơi Chí Thánh trong đền thánh trên trời. Trong nơi Chí Thánh, chúng ta thấy luật pháp của Đức Chúa Trời và công việc Ngài làm như Quan án của chúng ta. Trong luật pháp của Đức Chúa Trời và trong công việc của Ngài như Quan án, chúng ta thấy lời hứa của Đức Chúa Trời để cứu chúng ta bằng huyết của Đức Chúa Giê-su. Công việc của chúng ta là những người quản gia phải hướng dẫn mọi người đến lễ thật tuyệt vời này trong chương trình của Đức Chúa Trời để cứu chúng ta.

Đọc Hê-bơ-rơ 4:14-16. Chúng ta có hy vọng nào từ công việc của Đức Chúa Giê-su trên trời cho chúng ta?

ĐỨC CHÚA GIÊ-SU LÀ TRUNG TÂM NIỀM TIN CỦA CHÚNG TA

Những gì Đức Chúa Giê-su đang làm cho chúng ta trên thiên đàng bây giờ thì rất quan trọng. Công việc của Ngài trên trời cho chúng ta biết lý do cho sự chết của Ngài trên thập tự giá. Và công việc của Đức Chúa Giê-su cũng cho chúng ta thấy lẽ thật tuyệt vời trong chương trình của Đức Chúa Trời để cứu chúng ta khỏi tội lỗi và ban cho chúng ta sự sống đời đời. Vì vậy, chúng ta phải liên kết mọi sự dạy dỗ của Kinh Thánh với Tin Mừng là Đức Chúa Giê-su cứu chúng ta khỏi tội lỗi. Lẽ thật quan trọng này cũng giống như trung tâm của bánh xe, và tất cả các giáo lý của chúng ta phải gắn liền với lời hứa phúc âm và sự cứu rỗi. Giống như cây cãm (spoke) của bánh xe, các giáo lý khác xuất phát từ lẽ thật tuyệt vời của sự cứu rỗi bởi đức tin nơi Đức Chúa Giê-su.

“Đức Chúa Giê-su chết trên thập tự giá để trả cho tội lỗi chúng ta. Lẽ thật này là trung tâm của tất cả những gì chúng ta tin. Chúng ta phải nghiên cứu ơn cứu rỗi tuyệt vời này, sau đó chúng ta sẽ lớn lên trong ân điển của Đức Chúa Trời và trong sự hiểu biết Ngài.” – Phỏng trích Ellen G. White Comments, *The SDA Bible Commentary*, quyển 5, tr. 1137.

Đức Chúa Giê-su nói gì khi phán Ngài là “Lẽ Thật” (Giăng 14:6)? So sánh với Giăng 17:17? Chúng ta phải làm gì với lẽ thật? 3 Giăng 3.

Giáo lý của chúng ta ảnh hưởng tới cách chúng ta sống. Đó là vì giáo lý không chỉ là ý tưởng. Tất cả những lời dạy dỗ chân thật đều dựa vào lẽ thật về Đức Chúa Giê-su. Chúng ta là những người Cơ Đốc Phục Lâm xuất phát từ những gì chúng ta tin. Giáo lý của chúng ta đến từ Kinh Thánh.

Vai trò của người quản gia là làm theo lẽ thật của Kinh Thánh, và như vậy sẽ làm cho đời sống chúng ta tốt đẹp hơn. Sứ đồ Phao-lô nói chúng ta phải từ bỏ “Vi anh em đã nghe đạo Ngài, và được dạy dỗ trong Ngài (y theo lẽ thật trong Đức Chúa Giê-su) rằng anh em phải bỏ cách ăn nết ở ngày trước, thoát lốt người cũ là người bị hư hỏng bởi tư dục dỏ dành, mà phải làm nên mới trong tâm chí mình, và mặc lấy người mới, tức là người đã được dựng nên giống như Đức Chúa Trời, trong sự công bình và sự thánh sạch của lẽ thật” (Ê-phê-sô 4:21-24).

Câu này cho chúng ta thấy không phải chỉ biết lẽ thật nhưng phải sống theo lẽ thật. Là người quản gia tốt không phải chỉ tin tưởng vào những lời dạy đúng, mà chúng ta phải sống theo lẽ thật trong đời sống và trong sự giao tiếp với những người khác.

SỨ ĐIỆP BA THIÊN SỨ

Có bao nhiêu lần trong Kinh Thánh Đức Chúa Trời cảnh báo mọi người rằng đời sống trên trái đất này sẽ kết thúc? Chỉ có hai lần. Lần đầu tiên, Đức Chúa Trời đã cảnh báo Nô-ê (Sáng thế Ký 6:13-18, Ma-thi-ơ 24:37). Và lần thứ hai, Ngài đã cảnh báo chúng ta qua Sứ điệp Ba Thiên sứ (Khải huyền 14:6-12). Những sứ điệp này cho chúng ta thấy những gì sẽ xảy ra trong tương lai. Bây giờ chúng ta hiểu nhiều về những sứ điệp này hơn là chúng ta hiểu trong quá khứ, nhưng lẽ thật của các sứ điệp thì vẫn vậy. Đó là chúng ta được xưng công bình bởi đức tin [được làm đúng với Đức Chúa Trời] trong Đấng Christ. Đây chính là “lẽ thật của sứ điệp thiên sứ thứ ba.” – Phỏng trích Ellen G. White, *Evangelism*, tr. 190. Nói cách khác, ở trung tâm của lẽ thật hiện đại của chúng ta, sứ điệp mà chúng ta được kêu gọi để rao truyền cho thế giới, là Đức Chúa Giê-su và sự hy sinh vĩ đại của Ngài cho chúng ta trên thập tự giá.

Hãy đọc Khải huyền 14:6-12. Ý tưởng quan trọng nhất của các sứ điệp này là gì? Những sứ điệp này nói gì với thế giới? Trách nhiệm của chúng ta là gì đối với những sứ điệp này, và chức vụ quản gia phù hợp thế nào trong những sứ điệp này?

Là tín đồ Cơ Đốc Phục Lâm, sứ mạng của chúng ta là chia sẻ lẽ thật của Sứ điệp Ba Thiên sứ để chuẩn bị cho sự Tái lâm của Đức Chúa Giê-su. Người ta phải lựa chọn để quyết định về sự sống đời đời. Đó là vai trò của người quản gia làm việc cùng với Đức Chúa Trời để chia sẻ lẽ thật của Ngài với những người khác (2 Cô-rinh-tô 5:20; 2 Cô-rinh-tô 6:1-4).

“Theo một nghĩa đặc biệt, tín đồ Đốc Phục Lâm đã được đặt trên thế giới như những người lính canh và mang ánh sáng. Đức Chúa Trời đã ban cho họ lời cảnh báo cuối cùng cho một hành tinh sắp chết. Lẽ thật tuyệt vời này đang chiếu soi vào tâm trí họ. Họ được giao cho công việc nghiêm trọng nhất: rao truyền Sứ Điệp Ba Thiên sứ. Không có công việc nào có tầm quan trọng lớn như vậy. Họ không được cho phép việc gì khác thu hút sự chú ý của họ.” – Phỏng trích Ellen G. White, *Testimonies for the Church*, quyển 9, tr. 19.

Làm thế nào, khi rao truyền sứ điệp này cho thế giới, chúng ta có thể chắc chắn rằng chúng ta đặt Đức Chúa Giê-su và sự hy sinh của Ngài lên trên hết và là trung tâm của sự rao truyền?

CHỨC VỤ QUẢN GIA

Đức Chúa Giê-su muốn chúng ta sống đời thánh thiện. Đời sống của Ngài minh họa “sự thánh thiện” và chức vụ quản gia tối hậu sẽ như thế nào. Chúng ta nên sống để làm vui lòng Đức Chúa Trời, kể cả cách chúng ta quản lý tất cả những gì chúng ta được giao phó (Hê-bơ-rơ 9:14). Sau đó, chúng ta sẽ bày tỏ một đời sống thánh thiện, giống như Đức Chúa Giê-su đã làm. Chức vụ quản gia là một biểu hiện của sự thánh thiện đó.

Hãy đọc 1 Phi-e-rơ 1:15, 16 và Hê-bơ-rơ 12:14. “Phải thánh” (1 Phi-e-rơ 1:15) và “nên thánh” (Hê-bơ-rơ 12:14) có nghĩa là gì? Và những ý tưởng này có liên quan gì đến việc làm người quản gia của mọi thứ Đức Chúa Trời ban cho chúng ta?

Chúng ta hãy trở lại hình ảnh cái bánh xe. Chúng ta sẽ dùng nó để giúp chúng ta hiểu ý nghĩa của việc hành động như một người quản gia tốt. Người La Mã biết rằng bánh xe sẽ bền hơn nếu một dải sắt mỏng được đặt xung quanh vành bánh xe. Vành xe là vòng ngoài cùng của bánh xe. Người chế tạo bánh xe đã nung nóng dải sắt cho nó giãn ra vừa đủ cho vành bánh xe. Sau đó bánh xe được nhúng vào nước lạnh. Nước lạnh giúp dải sắt co lại xung quanh bánh xe. Bánh xe được đặt vào xe ngựa. Nó được dùng trong các cuộc đua và trong chiến tranh. Dải sắt xung quanh bánh xe chạm vào đường khi bánh xe quay.

Dải sắt xung quanh bánh xe là một hình ảnh giúp chúng ta hiểu công việc người quản gia cho Đức Chúa Trời. Đây là lẽ thật, khi đời sống thiêng liêng của chúng ta va chạm vào đời sống vật chất. Đó là lúc đức tin của chúng ta gặp những khúc gỗ ghề của đời sống qua sự thành công hay thất bại. Vì vậy, công việc của chúng ta như người quản gia là lớp vỏ bọc bên ngoài mà mọi người đều nhìn thấy. Người ta chú ý đến cách chúng ta chăm sóc mọi thứ mà Đức Chúa Trời ban cho chúng ta. Họ thấy chúng ta sống để làm vui lòng Ngài. Những gì chúng ta làm và nói mỗi ngày ảnh hưởng tới cuộc đời của người khác giống như dải sắt trên bánh xe chạm vào đường.

Những gì chúng ta làm có rất nhiều quyền lực. Mọi người nhớ những gì chúng ta làm. Vì vậy, hành động của chúng ta phải ở dưới sự điều khiển của Đức Chúa Giê-su. Chúng ta phải tin rằng Đức Chúa Trời giúp chúng ta sống dưới sự điều khiển của Đức Chúa Giê-su. Kinh Thánh hứa, “Tôi làm được mọi sự nhờ Đấng ban thêm sức cho tôi” (Phi-líp 4:13).

Cuộc đời bạn bày tỏ Đức Chúa Giê-su cho người khác thế nào? Làm thế nào bạn có thể để cho đời sống thánh thiện của Ngài bày tỏ trong đời sống của bạn?

NGHIÊN CỨU BỔ TÚC:

Bạn nghĩ sau một thời gian việc gì sẽ xảy ra cho bánh xe? Các bánh xe trở nên cũ kỹ khi chiếc xe được dùng nhiều lần, và các dải sắt trên bánh xe sẽ dần ra và rớt ra khỏi vành. Sau đó, chúng cần phải được sửa chữa, và đặt lại trên bánh xe.

Đặt dải sắt trở lại trên bánh xe là một chữ gọi hình. Điều đó giúp chúng ta hiểu được rằng Đức Chúa Giê-su phải cắt tội lỗi ra khỏi đời sống của chúng ta và đặt lại chúng ta trong chương trình của Ngài khi chúng ta rớt ra xa chương trình đó. Làm cho chúng ta thích hợp với chương trình của Ngài là Ngài làm cho chúng ta nên thánh. Việc đưa trở lại chương trình của Đức Chúa Trời đôi khi khó khăn và đau đớn. Đó là vì Chúa đang thay đổi chúng ta. Sự thay đổi này có thể bao gồm cách chúng ta dùng tiền của, đối xử tử tế với người khác, và cách chúng ta làm công việc của mình.

Thật không dễ dàng để đặt dải sắt lại trên vành bánh xe sau khi nó đã dần ra, và không phải lúc nào chúng ta cũng dễ dàng thay đổi. Hãy suy nghĩ về Phi-e-rơ. Môn đồ Phi-e-rơ đi khắp nơi với Đức Chúa Giê-su. Nhưng ông đã không bao giờ nghĩ rằng Đức Chúa Giê-su sẽ nói những lời này với ông, “Song ta đã cầu nguyện cho ngươi, hầu cho đức tin ngươi không thiếu thốn. Vậy, đến khi ngươi đã hối cải, hãy làm cho vững chí anh em mình” (Lu-ca 22:32). Một thời gian ngắn sau đó, Phi-e-rơ quay lưng lại với Đức Chúa Giê-su. Rồi Phi-e-rơ thay đổi và trở lại cùng Ngài. Nhưng Phi-e-rơ chỉ thay đổi sau khi trải qua một kinh nghiệm xấu. Sau đó, Phi-e-rơ có thể tiến tới trong đời sống mới. Và đời sống mới đó với Đức Chúa Giê-su. Nhưng đời sống mới này chỉ xảy ra sau khi Đức Chúa Trời đã “đánh bẹp” sự yếu đuối trong cuộc đời của Phi-e-rơ.

ĐỀ TÀI THẢO LUẬN:

1. Làm thế nào sự nên thánh kết hợp với sự dạy dỗ của Đức Chúa Giê-su, “Nếu ai muốn theo ta, phải tự bỏ mình đi, mỗi ngày vác thập tự giá mình mà theo ta” (Lu-ca 9:23)? Đức Chúa Giê-su có ý gì khi Ngài phán rằng chúng ta phải sẵn lòng để chết trên cây thập tự? (Đọc Ga-la-ti 6:14 để gọi ý.) Hình ảnh “đóng đinh trên cây thập tự” giúp giải thích ý nghĩa của việc trở nên thánh? Như bày tỏ trong 1 Cô-rinh-tô 2:16, làm thế nào nên thánh giúp chúng ta suy nghĩ giống như Đức Chúa Giê-su?
2. Làm thế nào những kinh nghiệm xấu có thể dạy chúng ta những bài học hùng hồn về đời sống Cơ Đốc nhân và sự đi theo Chúa?

BÀI HỌC 11

MẮC NỢ

CÂU GỐC: “Phải trả cho mọi người điều mình đã mắc: nộp thuế cho kẻ mình phải nộp thuế; đóng góp cho kẻ mình phải đóng góp; sợ kẻ mình đáng sợ; kính kẻ mình đáng kính. Đừng mắc nợ ai chi hết, chỉ mắc nợ về sự yêu thương nhau mà thôi, vì ai yêu kẻ lân cận mình, ấy là đã làm trọn luật pháp” (Rô-ma 13:7, 8).

ĐỌC KINH THÁNH TUẦN NÀY: Thi thiên 37:21; Ma-thi-ơ 4:3-10; Ma-thi-ơ 6:33; Phục truyền 28:12; Châm ngôn 13:11.

Bạn có thể biết một người nào đó đủ tốt để cho bạn vay tiền khi bạn cần. Nhưng hầu hết mọi người không cho bạn vay vì muốn giúp bạn. Thay vào đó, họ cho bạn vay vì muốn kiếm tiền nhiều hơn khi bạn trả nợ.

Chúng ta nên làm hết sức mình để tránh nợ nần. Tất nhiên, đôi khi chúng ta cần vay. Chúng ta có thể cần vay tiền khi mua nhà hoặc xe hơi, xây nhà thờ, hoặc đi học. Nhưng chúng ta phải mượn rất cẩn thận, và phải mượn với ý định trả lại càng sớm càng tốt.

Vì thế, chúng ta phải rất cẩn thận. Tiêu tiền mà chúng ta không có là cái bẫy cho dân sự của Đức Chúa Trời để “cho sự tham lam và lòng yêu mến của cải thế gian cai trị lòng của họ. Khi những điều này cai trị, thì sự cứu rỗi và ân điển của Chúa sẽ lìa xa họ.” – Phỏng trích Ellen G. White, *Early Writings*, tr. 267.

Chúng ta phải cải tiến kỹ năng và khả năng của mình để có kỷ luật và cố gắng hết sức để tránh nợ nần. Tuần này chúng ta sẽ nghiên cứu những gì Kinh Thánh nói về nợ nần.

VAY NỢ VÀ TIÊU TIỀN

Kinh Thánh kể câu chuyện về Ê-li-sê và các môn đồ đến sông Giô-đanh để đốn cây cất nhà. Có một người đang đốn cây thì lưỡi rìu văng xuống nước. Người đó la lên, “Ồ chúa tôi! Than ôi! Tôi đã mượn nợ” (2 Các Vua 6: 5). Động từ “mượn” nghĩa là người ta được phép dùng thứ gì đó thuộc về người khác. Chúng ta phải cẩn thận không làm bể hoặc làm mất cái gì chúng ta mượn. Chúng ta phải giữ gìn nó cẩn thận. Việc mượn tiền thì cũng không khác gì mượn cái rìu và lưỡi rìu văng xuống nước. Nhưng tiền vay mượn có thể gây ra những vấn đề tệ hơn khi không dùng đúng cách.

Lý do duy nhất chúng ta mượn tiền là để mua sắm. Nhưng chúng ta có nguy cơ khi mượn tiền là chúng ta có thể không đủ khả năng để trả lại. Ngoài ra, có thể có những điều bất ngờ xảy ra trong tương lai ngăn cản chúng ta trả nợ. Chúng ta không biết tương lai (Truyền đạo 8:7), vì vậy, việc vay tiền có nghĩa là chúng ta chấp nhận rủi ro.

Thi thiên 37:21; Truyền đạo 5: 5; và Phục truyền 28:44, 45 nói gì về việc dùng mắc nợ ai?

Chúng ta có thể mượn tiền và hy vọng dùng nó một cách khôn ngoan, nhưng thật dễ dàng để tiêu xài bừa bãi số tiền chúng ta mượn. Và điều đó có thể dẫn đến nhiều vấn đề khó khăn. Vay tiền cho phép chúng ta sống cuộc đời thoải mái hơn. Hầu hết người ta mượn và chi tiêu nhiều hơn họ có thể vì họ cảm thấy rằng sở hữu nhiều thứ là điều quan trọng nhất trong cuộc đời. Vì vậy, chúng ta nên làm gì khi muốn mượn tiền để mua những thứ chúng ta không cần và không có khả năng? Chúng ta nên cầu xin Chúa giúp đỡ. Đức Chúa Trời hứa rằng Ngài sẽ “mở đường cho ra khỏi” tội lỗi (1 Cô-rinh-tô 10:13).

Vay tiền có thể gây ra cho chúng ta đau khổ nếu không cẩn thận (Phục truyền 28:43-45); vì vậy, đừng bắt đầu thói quen xấu này. Điều gì sẽ xảy ra nếu bạn đã mượn tiền? Thì bạn cần tìm cách để trả lại ngay khi có thể. Chúng ta phải học tiêu tiền một cách khôn ngoan, và đừng để tiền điều khiển chúng ta. Đúng, sẽ có lúc chúng ta cần mượn tiền, nhưng phải mượn một cách cẩn thận, và phải trả lại số tiền đó càng sớm càng tốt.

Có những nguy hiểm thiêng liêng nào khi một người nợ nần quá nhiều?

CHỨC QUẢN GIA VÀ SỰ THỎA MÃN TỨC THÌ

“Rồi, Gia-cốp cho Ê-sau ăn bánh và canh phạt đậu; ăn uống xong, người bèn đứng dậy đi. Vậy, Ê-sau khinh quyền trưởng nam là thế” (Sáng thế Ký 25:34). Ê-sau là một người mạnh mẽ và cứng rắn. Anh ta thích ở ngoài trời, và làm những gì mình muốn. Và anh ta muốn món canh của Gia-cốp ngay khi ngửi thấy mùi. Ê-sau đói, nhưng chưa đến nỗi chết đói. Thay vào đó, anh ta bị điều khiển bởi những cảm xúc mạnh của mình. Anh ta để cho sự đói bụng điều khiển ý thức. Vì vậy, Ê-sau đã đánh đổi những ơn phước đặc biệt và quyền trưởng nam của mình. Anh ta đã đánh đổi chúng để có được những gì anh ta muốn ngay lập tức. Về sau, anh ta muốn những thứ này lại, và cũng muốn Y-sác, cha mình, chúc phước. Sự chúc phước này của Y-sác đi đôi với những ơn phước đặc biệt và quyền trưởng nam. Xin nhớ rằng, Ê-sau đã bán cho Gia-cốp quyền này để lấy một chén canh. “Thật vậy, anh em biết rằng đến sau, người muốn cha mình chúc phước cho, thì lại bị bỏ; vì dầu người khóc lóc cầu xin, cũng chẳng đổi được ý cha mình đã định rồi” (Hê-bơ-rơ 12:17).

Có sự khác biệt lớn giữa Ê-sau và Đức Chúa Giê-su! Sau khi Chúa Giê-su đã không ăn trong 40 ngày và gần như chết đói; thì Sa-tan xuất hiện. Ba lần nó cố gắng cám dỗ Đức Chúa Giê-su (Ma-thi-ơ 4:3-10). Nhưng Chúa thấy rõ ràng là Sa-tan cố gắng lừa gạt Ngài. Ngay khi yếu đi vì đói, nhưng Ngài không phạm tội. Ngài đã sống cả một cuộc đời từ chối những thú vui tội lỗi và sự thỏa mãn. Làm như vậy, Ngài cũng cho thấy chúng ta có quyền năng hơn tội lỗi. Đức Chúa Giê-su khác với Ê-sau. Ngài đã không bán hoặc làm mất quyền làm Con Một của Đức Chúa Trời. Và bây giờ, Ngài mời tất cả mọi người chia sẻ những ơn phước đặc biệt này với Ngài (Rô-ma 8:17; Tít 3:7). Sa-tan sẽ cố ăn cắp những món quà đó từ chúng ta. Vì vậy, chúng ta phải làm điều tương tự mà Đức Chúa Giê-su đã làm khi Sa-tan cố gắng cám dỗ Ngài (1 Cô-rinh-tô 10:13). Chúng ta phải tin cậy Chúa để giúp chúng ta thoát khỏi cái bẫy.

Đọc 2 Sa-mu-ên 11:2-4; Sáng thế Ký 3:6; Phi-líp 3:19; 1 Giăng 2:16; và Rô-ma 8:8. Những câu này dạy gì về những sự nguy hiểm khi được những gì bạn muốn bất cứ khi nào bạn muốn? Sự nguy hiểm này có thật như thế nào, ngay cả đối với những người trung thành với Đức Chúa Trời?

TRƯỚC HẾT HÃY TÌM KIẾM NƯỚC CHÚA

“Có bừa vật và dầu trong nhà người khôn ngoan; nhưng kẻ ngu muội nuốt nó đi” (Châm ngôn 21:20). Câu này cho thấy các quản gia khôn ngoan khác với những quản gia ngu dại, là những người phí phạm mọi thứ. Những người ngu dại không dùng tiền một cách khôn ngoan. Họ tham lam và chi tiêu tất cả số tiền họ có. Họ cũng tiêu tiền mà họ không có. Họ không cẩn thận với tiền bạc. Tại sao? Họ cảm thấy sự khôn ngoan về tài chánh hay tiết kiệm thì giống như đang theo chế độ “ăn kiêng” mà họ không muốn. Họ cảm thấy “lúc nào cũng đói” và muốn nhiều hơn nữa. Chúng ta có thể cần mượn tiền để mua nhà, nhưng chúng ta phải cẩn thận không mượn nhiều hơn chúng ta có thể trả lại.

Kinh Thánh cho chúng ta những lời khuyên khôn ngoan về việc không tiêu nhiều tiền hơn chúng ta có và chỉ mua những gì có thể. Sứ đồ Phao-lô nói rằng chúng ta nên sống giản dị. Chúng ta không nên sở hữu nhiều hơn những gì chúng ta cần, “Nhu vậy, miễn mà đủ ăn đủ mặc thì phải thỏa lòng” (1 Ti-mô-thê 6:8). Phao-lô không cảm thấy những gì ông có rất quan trọng. Ông hiểu rằng sự sống thật là có Đức Chúa Giê-su, và đó là đủ rồi (Phi-líp 1:21).

Hãy đọc Ma-thi-ơ 6:33. Câu này dạy nguyên tắc quan trọng nào? Điều gì chúng ta phải tìm kiếm trước hết? Làm thế nào chúng ta có thể chắc chắn là mình đang làm điều đó?

Chúng ta không nên nghĩ tiền lương là do chúng ta làm ra. Thay vào đó, chúng ta nên quản lý tiền lương như là ơn phước Chúa ban cho. Một ngân sách sẽ giúp chúng ta quản lý tiền bạc. Lập ngân sách là một tài năng đặc biệt, chúng ta cần phải dành thời gian để tìm hiểu kỹ lưỡng về việc chi tiêu tiền của mình. Kỹ luật và cố gắng là hai điều cần thiết để thành công trong việc có một ngân sách quản binh (Châm ngôn 14:15). Nếu chúng ta quyết định thành công trong kế hoạch quản lý tài chính, thì chúng ta sẽ tránh được những sai lầm nặng nề với tiền của chúng ta.

Bạn có gặp khó khăn trong việc quản lý tiền bạc của mình không? Nếu có, hãy lập một ngân sách, và điều này không khó. Trước hết, hãy cộng lại tất cả các chi phí trong vài tháng và sau đó tính trung bình chi phí hằng tháng của bạn, trừ khoản tiền này từ những gì bạn kiếm được mỗi tháng. Ngân sách này sẽ giúp bạn sống trên những gì bạn làm ra, và sẽ giúp bạn tránh được mượn và nợ tiền.

Đọc câu chuyện trong Lu-ca 14:27-30. Câu chuyện này dạy chúng ta gì về chức vụ quản gia?

KHÔNG MẮC NỢ

Đọc Phục truyền 28:12. Câu này dạy chúng ta điều gì về những nguy hiểm vì mắc nợ quá nhiều?

Kiến thức thông thường là tránh mắc nợ càng nhiều càng tốt. Kinh Thánh cũng cảnh báo chúng ta là không bảo lãnh nợ của người khác (Châm ngôn 17:18; Châm ngôn 22:26). Mắc nợ làm chúng ta thành nô lệ. Chúng ta không thể được tự do cho đến khi trả số tiền mắc nợ. Nhưng thường thường, Cơ Đốc nhân gặp rắc rối khi vay tiền, sau đó, họ gặp khó khăn khi quản lý số tiền họ vay. Nợ tiền không phải là tội lỗi, nhưng chắc chắn không làm cho đời sống tinh thần của chúng ta mạnh mẽ hơn.

“Chúng ta phải có những thói quen nghiêm ngặt khi tiêu tiền, nếu không chúng ta sẽ mắc nợ rất nhiều. Vì vậy, đừng tiêu tiền mình không có. Chúng ta phải tránh mắc nợ tương tự như tránh mắc một bệnh khủng khiếp.” – Phỏng trích Ellen G. White, *Counsels on Stewardship*, tr. 272.

Chúng ta nói nợ tiền có thể làm chúng ta thành nô lệ. Điều đó đúng: “Kẻ nào mượn là tôi tớ của kẻ cho mượn” (Châm ngôn 22:7). Nợ tiền là một phần lớn trong xã hội chúng ta; vì vậy, chúng ta bắt đầu nghĩ mắc nợ là việc bình thường. Suy cho cùng, nhiều nước vay và nợ rất nhiều, vậy, tại sao cá nhân không làm được? Nhưng sự suy nghĩ này là sai.

“Hãy làm một giao ước với Đức Chúa Trời rằng với sự giúp đỡ của Ngài, bạn sẽ trả tất cả những gì bạn nợ cho đến khi trả xong. Có nghĩa là đồng ý làm điều đó ngay cả khi bạn phải ăn cháo và bánh mì cho đến khi trả hết mọi thứ. Thật dễ dàng khi bạn chuẩn bị thức ăn để tiêu nhiều hơn một chút chỗ này, một chút chỗ kia. Thay vào đó, hãy để dành từng đồng xu, và sau đó là những đồng đô-la sẽ được để dành. Khi tiêu vài xu chỗ này và vài xu chỗ kia, cộng lại thành nhiều đô-la. Nói ‘Không’ đối với bất cứ điều gì bạn muốn trong khi bạn nợ tiền... Đừng ngân ngại, đừng nản lòng, hoặc quay lưng lại. Đừng sống theo khẩu vị, đừng nuông chiều khẩu thích; hãy tiết kiệm từng xu và trả nợ càng sớm càng tốt. Khi bạn có thể đứng thẳng lên như một người tự do, không nợ ai điều gì, bạn sẽ đạt được chiến thắng tuyệt vời.

Bạn có những lựa chọn gì ngay bây giờ để giúp bạn không chi tiền cho những thứ bạn không cần?

ĐỂ DÀNH VÀ ĐẦU TƯ

Loài kiến làm việc siêng năng để dành thức ăn cho mùa đông (Châm ngôn 6:6-8). Chúng ta nên suy nghĩ về sự khôn ngoan của chúng. Điều đó sẽ giúp chúng ta tiết kiệm tiền cho nhu cầu trong tương lai. Sau đó, chúng ta sẽ có tiền sẵn sàng khi cần. Biết quản lý tiền bạc cần sự khôn ngoan, có ngân sách, và kỷ luật. Chúng ta phải để dành nhiều hơn nhu cầu của mình. Chúng ta phải dùng tiền bạc để giúp hoàn thành công việc của Đức Chúa Trời trên đất. Nếu chỉ để dành tiền cho mình thì cũng giống như ăn cắp của Đức Chúa Trời.

“Chúng ta không nên tiêu tiền cho những thứ không cần. Chúng ta mất gấp đôi khi mua những thứ không cần. Thứ nhất, đồng tiền đã bay đi mất. Thứ hai, tiềm lực của số tiền đó để làm thêm tiền cũng đã bay mất. Nhưng nếu chúng ta để dành tiền thay vì chi tiêu thì sao? Thì tiền của chúng ta có thể lớn hơn bằng cách đầu tư vào quỹ tiết kiệm. Và tiền của chúng ta có thể có giá trị lớn hơn trên thiên đường bằng cách dâng hiến cho Đức Chúa Trời... Để dành tiền là một tài năng đặc biệt. Để dành tiền giúp chúng ta điều khiển được tiền bạc thay vì để tiền điều khiển chúng ta.” – Phỏng trích Randy C. Alcorn, *Money, Possessions and Eternity* (Carol Stream: IL, Tyndale House Publishers, 2003), tr. 328.

Đọc Châm ngôn 13:11; Châm ngôn 21:5; và Châm ngôn 13:18. Có những lời khuyên hữu ích nào trong những câu này có thể giúp chúng ta quản lý tiền bạc của mình tốt hơn?

Người quản gia khôn ngoan để dành tiền cho nhu cầu của gia đình và đầu tư trên thiên đàng khi quản lý tài sản của Đức Chúa Trời. Cách bạn quản lý số tiền bạn có thì quan trọng hơn là bạn có bao nhiêu tiền. Quản lý tiền của bạn một cách khôn ngoan có nghĩa là có một kế hoạch tốt theo những lời dạy của Kinh Thánh. Để dành tiền cho nhu cầu của gia đình nên được thực hiện một cách khôn ngoan. Quả thực, Kinh Thánh dạy rằng, “Hãy phân phát nó cho bảy hoặc cho tám người; vì người không biết tai nạn nào sẽ xảy ra trên đất” (Truyền đạo 11:2). Tại sao? Bởi vì bạn có nguy cơ mất tất cả tiền của mình nếu bạn đầu tư tất cả vào cùng một chỗ. Đồng thời, hãy tìm hỏi các chuyên gia về tiền bạc (Châm ngôn 15:22). Khi nhu cầu của bạn được thỏa đáp và sự giàu có tăng lên, thì “Hãy nhớ lại Giê-hô-va Đức Chúa Trời người, vì ấy là Ngài ban cho người sức lực đoạt được những sản nghiệp!” (Phục truyền 8:18).

Đọc 2 Cô-rinh-tô 4:18. Lễ thật nào được bày tỏ trong những câu này? Tại sao quan trọng để nhớ lễ thật này trong khi chúng ta cố gắng trở thành những người quản gia có trách nhiệm đối với Đức Chúa Trời?

NGHIÊN CỨU BỔ TÚC:

Mọi tài năng hay món quà mà chúng ta có đều đến từ Đức Chúa Trời. Phần quan trọng là chúng ta làm gì với những tài năng Đức Chúa Trời ban cho chúng ta? Đức Chúa Trời muốn các quản gia của Ngài học cách dùng các tài năng Ngài ban cho qua sự giáo dục, huấn luyện và kinh nghiệm. Những điều này giúp các tài năng của chúng ta phát triển và tiến bộ (Truyền đạo 10:10).

Đúng, chúng ta sống trên một trái đất đầy những người dường như đánh giá cao sự giàu có thể gian hơn là những điều thuộc linh. Nhưng chúng ta có thể trở thành những người quản gia giỏi và cho mọi người thấy một lối sống tốt hơn. Vì vậy, chúng ta luôn luôn phải phát triển tài năng của mình bằng cách đọc sách, dự các lớp đặc biệt và hội thảo, đi học, và thực hành những gì chúng ta học. Phát triển tài năng cho phép chúng ta làm hết sức đối với Đức Chúa Trời và trở thành những người quản gia giỏi cho Ngài.

Câu chuyện về ta-làng cho thấy mỗi đay tơ được giao cho một số của cải “tùy theo tài mỗi người” (Ma-thi-ơ 25:15). Hai đay tơ đã làm lợi gấp đôi số tiền của họ, nhưng người thứ ba giấu tiền của chủ dưới đất. Câu chuyện này dạy một bài học quan trọng: chúng ta phải luôn luôn làm việc siêng năng để cải tiến mọi thứ mà Đức Chúa Trời ban cho. Chúng ta không phát triển tài năng khi “giấu ta-làng dưới đất”. Vì vậy, chúng ta nên học cách quản lý tiền bạc và trả lại những gì chúng ta nợ. Chúng ta nên thực hành sự tự chủ, và phải cẩn thận sống theo ngân sách. Đây là những tài năng Đức Chúa Trời có thể ban phước. Hãy nhớ rằng, chúng ta thành công khi thực hành điều gì đó nhiều lần.

“Khi những bài học của Kinh Thánh được áp dụng mỗi ngày, chúng sẽ có những ảnh hưởng sâu đậm và lâu dài, và sẽ thay đổi chúng ta. Đây là những bài học mà Ti-mô-thê đã học và thực hành. Ti-mô-thê không có tài năng đặc biệt, nhưng công việc của anh ta có giá trị. Tại sao? Bởi vì Ti-mô-thê đã dùng những tài năng Đức Chúa Trời ban cho để phục vụ Ngài.”
– Phỏng trích Ellen G. White, *The Acts of the Apostles*, tr. 205.

ĐỀ TÀI THẢO LUẬN:

1. Sự tự chủ rất quan trọng. Không có sự tự chủ sẽ dẫn chúng ta đến sự hủy hoại. Vì vậy, chúng ta có thể làm gì để giúp đỡ những người có sự nguy hiểm này?
2. Đọc Rô-ma 13:7, 8. Những câu này cho chúng ta thấy lẽ thật nào? Làm thế nào chúng ta có thể thực hành lẽ thật này trong đời sống hằng ngày và trong hành vi của chúng ta đối với những người khác?
3. Có người nói, “Đừng lo lắng vì bạn nợ nhiều tiền. Khi Đức Chúa Giê-su đến, bạn sẽ không phải trả những nợ đó nữa.” Bạn sẽ nói gì với người nghĩ như vậy?

BÀI HỌC 12

CÁC THÓI QUEN CỦA NGƯỜI QUẢN GIA

CÂU GỐC: “Người trẻ tuổi phải làm sao cho đường lối mình được trong sạch? Phải cẩn thận theo lời Chúa. Tôi hết lòng tìm cầu Chúa, chớ để tôi lạc các điều răn Chúa. Tôi đã giấu lời Chúa trong lòng tôi, để tôi không phạm tội cùng Chúa” (Thi thiên 119:9-11).

ĐỌC KINH THÁNH TUẦN NÀY: Ê-phê-sô 5:15-17; Cô-lô-se 3:23; Lu-ca 12:35-48; Gia-cơ 4:14; Công vụ 3:21; 1 Cô-rinh-tô 9:24-27.

Các thói quen của bạn bày tỏ mục đích và hướng đi của cuộc đời bạn. Những người quản gia có những thói quen tốt là những người quản gia trung thành nhất. Tiên tri Đa-ni-ên có thói quen cầu nguyện mỗi ngày (Đa-ni-ên 6:10). Thói quen của sứ đồ Phao-lô là ở trong nhà hội mỗi ngày Sa-bát (Công vụ 17:1, 2). Phao-lô cũng viết, “Anh em chớ mắc lừa: bạn bè xấu làm hư thói nết tốt” (1 Cô-rinh-tô 15:33). Vì vậy, chúng ta phải thực hành thói quen tốt để thay thế những thói quen xấu.

“Chúng ta sẽ là những cá nhân, bây giờ và trong cõi đời đời, do những thói quen của chúng ta. Vì vậy, chúng ta phải có những thói quen tốt. Và chúng ta phải trung thành làm mọi công việc Đức Chúa Trời giao cho chúng ta để làm. Sau đó, chúng ta sẽ giống như ngọn đèn rực rỡ, chiếu sáng trên con đường của người khác.” – Phỏng trích Ellen G. White, *Testimonies for the Church*, quyển 4, tr. 452.

Có thói quen tốt là cách nhanh nhất để được phần thưởng bạn muốn. Thói quen là một quyết định đã ăn sâu. Nói cách khác, bạn không phải suy nghĩ mà tự động làm điều đó. Một thói quen có thể rất tốt hoặc rất xấu. Tuần này chúng ta sẽ nghiên cứu những thói quen tốt giúp một người quản gia khôn ngoan thành công trong công việc của Đức Chúa Trời.

THÓI QUEN TỐT: TRƯỚC HẾT HÃY TÌM KIẾM CHÚA

Tất cả chúng ta đều có những thói quen để làm việc. Câu hỏi là: Thói quen nào? Tốt hay xấu? Đối với Cơ Đốc nhân, tìm kiếm Đức Chúa Trời trước hết hằng ngày là thói quen trọng nhất.

“Mỗi buổi sáng hãy dâng hiến mình cho Đức Chúa Trời. Dâng linh hồn, thân thể và tinh thần để phục vụ Ngài. Tập thói quen bày tỏ tình yêu sâu xa và tin cậy hơn vào Cứu Chúa của bạn.” – Phòng trích Ellen G. White, *Mind, Character, and Personality*, quyển 1, tr. 15. Dâng hiến mình lên Chúa mỗi buổi sáng là thói quen tốt, sẽ giúp chúng ta đi vào cửa rất nhỏ “dẫn đến sự sống đời đời” (Ma-thi-ơ 7:14).

Đức Chúa Trời phán, “Trước mặt ta, người chớ có các thần khác” (Xuất Ê-díp-tô Ký 20:3). Đức Chúa Giê-su phán, “Trước hết, hãy tìm kiếm nước Đức Chúa Trời và sự công bình của Ngài” (Ma-thi-ơ 6:33). Chúng ta cũng đã được dạy, “Các người sẽ tìm ta, và gặp được khi các người tìm kiếm ta hết lòng” (Giê-rê-mi 29:13).

Đọc Ma-thi-ơ 22:37, 38; Công vụ 17:28; Ê-phê-sô 5:15-17; và Cô-lô-se 3:23. Những câu này giúp chúng ta thế nào để đặt Đức Chúa Trời trước hết trong đời sống chúng ta?

Đức Chúa Giê-su là tấm gương tốt nhất để đặt Đức Chúa Trời trước hết. Ngài đã đặt Cha của Ngài trước hết mọi sự. Lu-ca viết Đức Chúa Giê-su đã đặt Cha trước hết trong chuyến đi Giê-ru-sa-lem khi Ngài còn nhỏ. Mẹ của Đức Chúa Giê-su đi tìm và gặp Ngài trong đền thờ. Ngài nói với bà, “Cha mẹ kiếm tôi làm chi? Há chẳng biết tôi phải lo việc Cha tôi sao?” (Lu-ca 2:49).

Trong suốt cuộc đời, Đức Chúa Giê-su khao khát ở gần Cha Ngài. Đời sống cầu nguyện của Đức Chúa Giê-su là bằng chứng cho thấy Ngài muốn gần gũi với Cha mình. Ngài đã có một thói quen là giữ liên lạc hoàn toàn với Cha. Ngài làm điều đó thế nào? Bằng sự cầu nguyện. Và như vậy, quyền lực tối tăm đã không thể phân rẽ Ngài ra khỏi Đức Chúa Trời.

Chúng ta có thể làm những gì Đức Chúa Giê-su đã làm. Chúng ta có thể chọn để kính yêu Đức Chúa Trời hết lòng, hết trí và hết linh hồn mình (Ma-thi-ơ 23:37). Và chúng ta có thể cầu nguyện, nghiên cứu Kinh Thánh và cố gắng giống như Đức Chúa Giê-su trong tất cả những gì chúng ta làm. Các điều này sẽ giúp chúng ta tạo thói quen đặt Đức Chúa Trời trước hết vào cuộc đời chúng ta.

Bạn đã đặt Đức Chúa Trời trước hết trong đời mình chưa? Làm thế nào bạn biết được điều đó?

THÓI QUEN TỐT: TRÔNG ĐỢI SỰ TRỞ LẠI CỦA ĐỨC CHÚA GIÊ-SU

Hãy đọc thí dụ trong Lu-ca 12:35-48. Thí dụ này dạy gì về cách chúng ta phải suy nghĩ và chuẩn bị cho sự tái lâm của Đức Chúa Giê-su? Tại sao cách chúng ta sống luôn luôn bày tỏ chúng ta tin sự Tái lâm là có thật?

Chúng ta phải là những người quản gia tốt của Đức Chúa Trời bởi vì Đức Chúa Giê-su sắp trở lại. Mọi người sẽ biết ai là quản gia xấu vì hành vi gian ác của họ. Nhưng các quản gia trung thành sẽ làm những điều Đức Chúa Trời muốn, như thể chính Đức Chúa Giê-su đang ở bên cạnh họ. Những quản gia tốt sống cho cuộc đời tương lai trên thiên đàng. Mỗi ngày họ làm việc siêng năng và bày tỏ lòng trung thành với Đức Chúa Trời. “Nhưng chúng ta là công dân trên trời; ấy là từ nơi đó mà chúng ta trông đợi Cứu Chúa mình là Đức Chúa Jêsus Christ” (Phi-líp 3:20).

Áp-ra-ham đã tìm kiếm một thành có nền vững chắc (Hê-bơ-rơ 11:10). Sứ đồ Phao-lô trông đợi Đức Chúa Giê-su trở lại (Hê-bơ-rơ 10:25). Những người này luôn luôn suy nghĩ, hy vọng và lập chương trình để gặp Đức Chúa Giê-su vào bất cứ lúc nào. Chúng ta cũng phải tạo thói quen luôn mong đợi để gặp Đức Chúa Giê-su (Tít 2:13). Đồng thời, chúng ta phải tránh những ý tưởng sai lầm về những gì sẽ xảy ra vào thời kỳ cuối cùng. Lời hứa của Đức Chúa Trời về Sự Tái lâm chỉ cho chúng ta thấy con đường đúng cho cuộc đời của mình. Con đường này dẫn chúng ta lên thiên đàng. Lời hứa của Chúa về Sự Tái lâm cho chúng ta sự hiểu biết sâu xa hơn về những gì đang xảy ra trên trái đất ngay bây giờ, và giúp chúng ta nhớ điều gì quan trọng trong cuộc đời. Vì vậy, chúng ta phải tạo thói quen trông đợi sự Tái lâm của Đức Chúa Giê-su. Điều đó cho chúng ta mục đích để sống và giúp chúng ta làm những quản gia tốt hơn.

Thập tự giá đã dọn đường cho chúng ta để gặp Đức Chúa Giê-su khi Ngài trở lại. Kinh Thánh cho chúng ta những dấu hiệu trước khi Đấng Christ trở lại trong sự vinh hiển của Cha và các thiên sứ (Mác 8:38). Rồi mọi sự sẽ được làm mới. “Bởi chúng ta chẳng chăm sự thấy được, nhưng chăm sự không thấy được; vì những sự thấy được chỉ là tạm thời, mà sự không thấy được là đời đời không cùng vậy” (2 Cô-rinh-tô 4:18).

Sự chết là có thật và luôn luôn xảy ra chung quanh chúng ta. Sự chết giúp chúng ta nhớ rằng thời gian trên đất rất ngắn ngủi. Nhưng lời hứa của Đức Chúa Trời về sự tái lâm cho thấy rằng sự chết sẽ không kéo dài mãi mãi. Lẽ thật về Sự Tái lâm sẽ giúp thay đổi đời sống của chúng ta; vì vậy, hãy tạo thói quen trông đợi sự tái lâm của Đức Chúa Giê-su.

THÓI QUEN TỐT: DÙNG THÌ GIỜ CÁCH KHÔN NGOAN

“Bởi các ngày chúng ta trên đất khác nào một cái bóng” (Gióp 8:9).

Bạn có thể làm cho đồng hồ ngừng chạy, nhưng bạn không thể làm thời gian ngừng lại. Thời gian không chờ đợi ai; và luôn di chuyển về phía trước. Nếu chúng ta không di chuyển và không làm gì cả thì sao? Thời gian vẫn tiếp tục trôi.

Hãy đọc Gia-cơ 4:14; Thi thiên 90:10, 12; Thi thiên 39:4, 5; và Truyền đạo 3:6-8. Những câu này có sứ điệp căn bản nào? Sứ điệp này giúp chúng ta hiểu thế nào thời gian trên đất là một món quà quý báu?

Thời gian của chúng ta trên đất bị giới hạn vì chúng ta phải chết. Chúng ta không thể kéo dài hoặc tái tạo thời gian. Vì vậy, Cơ Đốc nhân phải là những người quản gia tốt về thời gian. Chúng ta phải có thói quen dùng thời gian một cách khôn ngoan, chú ý vào làm những điều quan trọng cho đời này và đời sau. Chúng ta phải biết dùng thời gian dựa trên những gì Lời Chúa bày tỏ cho chúng ta là quan trọng, bởi vì một khi thời gian đã mất thì không thể lấy lại được. Chúng ta có thể mất tiền đầu tư và sau đó lấy lại, có khi còn có thể kiếm được nhiều hơn so với những gì chúng ta đã mất. Đối với thời gian thì không như vậy.

Một phút bị mất là mất mãi mãi. Chúng ta không thể lấy lại ngay cả một giây từ quá khứ. Chúng ta có thể dễ dàng mất một quả trứng vỡ và đổ lại trong vỏ hơn là chúng ta có thể lấy lại một khoảnh khắc. Vì vậy, thời gian là một trong những món quà quý báu nhất từ Đức Chúa Trời. Điều rất quan trọng là chúng ta tạo ra một thói quen tốt để dùng một cách khôn ngoan mỗi giây phút mà Đức Chúa Trời ban cho chúng ta.

“Thì giờ của chúng ta thuộc về Đức Chúa Trời. Mỗi khoảnh khắc đều là của Ngài, và chúng ta có bốn phạm cải tiến thì giờ vì sự vinh hiển của Đức Chúa Trời. Ngài đã ban cho chúng ta nhiều tài năng, nhưng không có tài năng nào mà Ngài đòi hỏi sự tính toán một cách chặt chẽ hơn thì giờ của chúng ta. Ngài muốn biết lý do tại sao chúng ta dùng thời gian của mình như chúng ta đã làm.

“Chúng ta không thể hiểu đầy đủ thời gian có giá trị như thế nào. Đức Chúa Giê-su cảm thấy mỗi phút là quý giá, và chúng ta cũng nên cảm thấy như vậy. Đời sống quá ngắn ngủi để lãng phí cho những thứ không quan trọng. Chúng ta chỉ có một thời gian ngắn trên trái đất này để chuẩn bị cho thiên đàng. Vì vậy, chúng ta không có thì giờ để phí phạm. Chúng ta không có thì giờ cho lạc thú ích kỷ. Chúng ta không có thì giờ để phạm tội.”

– Phỏng trích Ellen G. White, *Christ's Object Lessons*, tr. 342.

Sứ đồ Phao-lô dạy chúng ta gì trong Ê-phê-sô 5:15, 16?

THÓI QUEN TỐT: CHĂM SÓC THÂN THỂ, TRÍ ÓC VÀ TÂM THẦN

Ngay từ đầu, Đức Chúa Trời đã tạo con người với tinh thần, thân thể, và tâm thần lành mạnh và hoàn hảo. Sau đó, tội lỗi đã hủy hoại tất cả. Phúc âm về Đức Chúa Giê-su cũng bao gồm lẽ thật là Đức Chúa Trời đang làm việc để phục hồi chúng ta trở lại với những gì Ngài đã tạo nên lúc ban đầu.

Đọc Công vụ 3:21 và Khải huyền 21:1-5. Chúng ta tìm thấy hy vọng gì trong những câu này? Chúng ta nên sống thế nào trong khi chờ đợi Đức Chúa Trời làm cho mọi sự trở nên mới?

Đức Chúa Giê-su không bao giờ ngừng làm việc để cải tiến phần thuộc thể và thuộc linh của những người chung quanh Ngài. Đức Chúa Giê-su chữa lành nhiều người chứng tỏ chương trình vĩ đại của Đức Chúa Trời là muốn chúng ta trở nên lành mạnh bây giờ cho tới thời kỳ cuối cùng. Phép lạ của Ngài cho thấy Đức Chúa Trời muốn chúng ta được khỏe mạnh tới khi Ngài đến. Vì vậy, những người quản gia khôn ngoan sẽ tạo thói quen cải tiến trí óc, thân thể và tâm thần. Họ sẽ sống lành mạnh. Bây giờ chúng ta hãy nhìn vào những lý do để tạo ra những thói quen lành mạnh.

Thứ nhất, trí óc càng phát triển mạnh mẽ hơn khi chúng ta càng dùng nó. Làm thành một thói quen để “phạm điều chi chân thật, điều chi đáng tôn, điều chi công bình, điều chi thanh sạch, điều chi đáng yêu chuộng, điều chi có tiếng tốt, điều chi có nhân đức đáng khen, thì anh em phải nghĩ đến” (Phi-líp 4:8). Những tư tưởng này đem lại sự hòa bình (Ê-sai 26:3). “Lòng bình tĩnh là sự sống của thân thể” (Châm ngôn 14:30). Vì vậy, hãy suy nghĩ những tư tưởng tốt. Những tư tưởng tốt giúp trí óc hoạt động trong sự bình an và mạnh khỏe.

Thứ hai, những thói quen để có sức khỏe tốt cho thấy chúng ta quan tâm đến bản thân. Hai thói quen lành mạnh là ăn uống bổ dưỡng và tập thể dục. Tập thể dục làm giảm sự căng thẳng và huyết áp, và cũng cải tiến tâm trạng chúng ta. Thật ra, tập thể dục sẽ giúp cho diện mạo và thân thể của bạn cảm thấy trẻ hơn bất cứ điều gì bạn có thể mua.

Thứ ba, những thói quen tốt sẽ đem lại sự sống cho tâm hồn chúng ta. Vì vậy, nâng linh hồn của bạn lên Đức Chúa Trời (Thi thiên 86:4, 5). Hãy chờ đợi Ngài cho bạn hy vọng (Thi thiên 62:5). Bạn sẽ thành công trong việc làm khi bạn “làm theo lẽ thật” (3 Giăng 3). Linh hồn của bạn sẽ “được giữ trọn vẹn, không chỗ trách được, khi Đức Chúa Giê-su Christ chúng ta đến” (1 Tê-sa-lô-ni-ca 5:23).

Một số thói quen của bạn bây giờ là gì? Bạn có thể cải tiến những thói quen này thế nào trong khi chờ đợi Đức Chúa Giê-su làm cho mọi sự trở nên mới?

THÓI QUEN TỐT: TỰ KỶ LUẬT

Tự kỷ luật (self-discipline) là một trong những thói quen quan trọng nhất mà một người quản gia tốt cần có. “Vì Đức Chúa Trời chẳng ban cho chúng ta tâm thần nhút nhát, bèn là tâm thần mạnh mẽ, có tình thương yêu và giề giữ” (2 Ti-mô-thê 1:7). Tiếng Hy Lạp cho sự kỷ luật là *sophronismos*. Chữ này chỉ được thấy trong Kinh Thánh một lần duy nhất, đó là trong 2 Ti-mô-thê 1:7. Chữ này có nghĩa là “làm những điều cần phải làm với một tâm trí mạnh mẽ và lành mạnh mà sẽ không quay lưng lại với các nguyên tắc của Đức Chúa Trời”. Sự tự kỷ luật giúp chúng ta “biết phân biệt điều lành và dữ” (Hê-bơ-rơ 5:14), hiểu những tình trạng trước mặt, bình tĩnh và khiêm tốn chịu áp lực và phiền hà dù hậu quả ra sao. Hãy coi Đa-ni-ên, tuy bị liệng vào hang sư tử, nhưng ông không để cho sự sợ hãi ngăn cản ông làm những gì là đúng. Sam-sôn rất khác với Đa-ni-ên. Sam-sôn làm những điều anh ta muốn. Sam-sôn đã không bày tỏ sự tự chủ hoặc ý thức tốt. Còn Giô-sép làm những gì đúng trong nhà của Phô-ti-pha. Sa-lô-môn rất khác với Giô-sép, là đi theo các thần khác (1 Các Vua 11:4, 5).

Đọc 1 Cô-rinh-tô 9:24-27. Sứ đồ Phao-lô nói gì trong những câu này về sự tự kỷ luật? Sự tự kỷ luật có vai trò gì với việc chia sẻ Phúc âm? Tại sao những người chia sẻ Phúc âm phải bày tỏ sự tự kỷ luật trong đời sống của họ?

“Những người không biết Đức Chúa Trời làm bất cứ điều gì họ muốn. Tư tưởng sai lầm và những câu chuyện sai lầm tràn lan khắp nơi. Sa-tan tiếp tục phát minh thêm nhiều bẫy để hủy hoại tâm trí người ta. Những ai muốn nên thánh phải vâng lời Đức Chúa Trời. Họ phải học sự tiết độ và tự chủ. Những ham muốn của xác thịt phải ở dưới sự kiểm soát của các quyền lực cao hơn của tâm trí. Sự tự kỷ luật (self-discipline) là điều cốt yếu cho sức mạnh tinh thần và hiểu biết thiêng liêng, sẽ cho phép chúng ta hiểu và thực hành các lễ thật của Kinh Thánh.” – Phòng trích Ellen G. White, *The Desire of Ages*, tr. 101.

Đức Chúa Trời đã chọn bạn để “phải thánh sạch trong mọi cách ăn ở mình” (1 Phi-e-rơ 1:15). Ngài truyền cho chúng ta phải “tập tành sự tin kính” (1 Ti-mô-thê 4:7). Những người quản gia phải tự huấn luyện để bày tỏ sự tự kỷ luật trong mọi việc họ làm, cũng giống như các vận động viên hay các nhạc công giỏi nhất đều luyện tập siêng năng. Chúng ta phải, qua quyền năng của Đức Chúa Trời và sự nỗ lực chăm chỉ của chúng ta, có kỷ luật trong những điều thật sự quan trọng.

Làm thế nào chúng ta có thể học cách đấu phục quyền năng của Đức Chúa Trời, Đấng duy nhất có thể cho chúng ta sự tự kỷ luật chúng ta cần để sống như những người quản gia trung thành và tin kính trong một thế giới sa ngã và bại hoại?

NGHIÊN CỨU BỔ TÚC:

Hê-nóc và Nô-ê có thói quen đi cùng Đức Chúa Trời. Họ trung thành với Ngài trong khi có ít người trung thành. Thay vào đó, trái đất tràn ngập những người hung ác, yêu vật chất nhiều hơn là kính mến Chúa (Sáng thế Ký 5:24, Sáng thế Ký 6:9). Nhưng Hê-nóc và Nô-ê hiểu sự yêu thương của Đức Chúa Trời. Họ chấp nhận ân điển của Ngài. Vì vậy, Hê-nóc và Nô-ê là những người quản gia tốt của tất cả những gì mà Chúa giao cho họ chăm sóc.

“Trong mọi thời của quá khứ, đã có những người nam và nữ trung thành với Đức Chúa Trời. Họ đi cùng với Đức Chúa Trời như Hê-nóc, Nô-ê, Đa-ni-ên và các bạn của ông. Họ “biết rằng cách duy nhất có thể chia sẻ lẽ thật là có tâm trí trong sáng và cuộc đời thánh thiện. Họ là nhân chứng của tôn giáo thật trong số các tôn giáo giả. Chính Đức Chúa Trời đã dạy cho Đa-ni-ên và các bạn của ông. Ngài là Thầy của họ. Đa-ni-ên và những người bạn của ông luôn cầu nguyện, học tập, và hầu chuyện với Đấng duy nhất mà họ không thể nhìn thấy. Và theo cách này, họ đã cùng đi với Chúa như Hê-nóc đã làm.” – Phỏng trích Ellen G. White, *Prophets and Kings*, tr. 486.

“Cùng đi với Chúa” là một hình ảnh để giải thích hành động của một người quản gia khôn ngoan. “Cùng đi với Chúa” có nghĩa là sống với Đức Chúa Trời mỗi ngày trong cuộc đời của chúng ta. Một người quản gia khôn ngoan sẽ có thói quen đi cùng Đức Chúa Trời trên trái đất xấu xa này. Một mối liên hệ hàng ngày với Ngài bảo vệ chúng ta khỏi quyền lực của tội lỗi.

Làm thế nào để trở thành những quản gia trung thành? Chúng ta phải bắt đầu bằng cách đồng ý với Đức Chúa Trời và đồng đi với Ngài (A-mốt 3:3). Hành động của người quản gia trung thành bao gồm mọi phần của cuộc đời. Vì vậy, chúng ta phải sống trong Đức Chúa Giê-su (Cô-lô-se 2:6), có đời sống mới trong Ngài (Rô-ma 6:4), sống với tình yêu thương (Ê-phê-sô 5:2). Chúng ta phải khôn ngoan (Cô-lô-se 4:5), và sống trong ánh sáng lẽ thật (Thi thiên 86:11; 1 Giăng 1:7). Chúng ta phải có danh dự (Châm ngôn 19:1), và giữ luật pháp Chúa (Xuất Ê-díp-tô Ký 16:4). Chúng ta phải làm việc thiện (Ê-phê-sô 2:10), và luôn luôn phải chọn làm điều đúng (Châm ngôn 4:26).

ĐỀ TÀI THẢO LUẬN:

1. Đọc Ma-thi-ơ 11:29; Ê-phê-sô 4:2; Phi-líp 2:3. Tại sao những câu này nói rằng sự kiêu ngạo là sai?
2. Làm thế nào chúng ta có thể giúp những người đang chiến đấu với những thói quen xấu?
3. Các thói quen khác mà các quản gia tốt nên có là gì? (Xin hãy đọc Tít 2:7 và Ma-thi-ơ 5:8.)

BÀI HỌC 13

NHỮNG KẾT QUẢ CỦA CHỨC QUẢN GIA

CÂU GỐC: “*Nhưng chúng nó cũng như con vật không biết chi, sanh ra chỉ làm thú vật để bị bắt mà làm thịt, hay chệ bai điều mình không biết, rồi chết đi như con vật, dường ấy chúng nó lãnh lấy tiền công về tội ác mình*” (2 Phi-e-rơ 2:12).

ĐỌC KINH THÁNH TUẦN NÀY: 2 Ti-mô-thê 3:1-9; Ê-xê-chi-ên 14:14; Phi-líp 4:4-13; Châm ngôn 3:5; 1 Phi-e-rơ 2:11, 12.

Chúng ta là dây tở của Đức Chúa Trời. Vì vậy, chúng ta nên là nhân chứng tốt của Đấng chúng ta phục vụ, nghĩa là chúng ta có ảnh hưởng mạnh đến đời sống của những người chung quanh chúng ta, một ảnh hưởng giúp cho họ tốt hơn. Chúng ta làm việc đó thế nào?

Thứ nhất, chúng ta không được sống cô lập khỏi những người chung quanh. Thay vào đó, chúng ta nên cho họ thấy một cách sống tốt hơn. Thứ hai, chúng ta phải là những quản gia khôn ngoan về những ơn phước Đức Chúa Trời ban cho. Suy cho cùng, Đức Chúa Trời đã chọn chúng ta để sống một cuộc đời thánh thiện trong khi chúng ta chăm sóc các ơn phước của Ngài. Thứ ba, Đức Chúa Trời đã ban cho chúng ta quyền lực để sống khác với đời sống của những người theo thế gian (2 Cô-rinh-tô 6:17); người ta sẽ nhận thấy và hỏi chúng ta về điều đó. Đây là lý do tại sao Kinh Thánh nói, “*Hãy tôn Đấng Christ, là Chúa, làm thánh trong lòng mình. Hãy thường thường sẵn sàng để trả lời mọi kẻ hỏi về sự trông cậy trong anh em, song phải hiền hòa và kính sợ*” (1 Phi-e-rơ 3:15).

Bài học cuối cùng này sẽ nghiên cứu các lợi ích cá nhân, kết quả tâm linh, sự thành công, ảnh hưởng của chúng ta, và chìa khóa để thỏa lòng trong đời sống của người quản gia. Chúng ta cũng sẽ học về quyền lực Chúa ban cho để thay đổi đời sống của người khác cho tốt đẹp hơn. Bí quyết của sự thành công và quyền lực này là gì? Đó là, “*Đấng Christ ở trong anh em, là sự trông cậy về vinh hiển*” (Cô-lô-se 1:27).

CHỨC QUẢN GIA VÀ SỰ THÁNH THIỆN

Nền thánh nghĩa là gì? Chủ đề này rất rộng lớn. Kinh Thánh cho thấy rằng những người thánh sống cuộc đời thánh thiện (Tít 1:1). Đức Chúa Trời chọn họ làm những người đặc biệt của Ngài (Thi thiên 4:3). Sự thánh thiện là bằng chứng của tôn giáo thật, và sẽ nhận được lời hứa của sự sống đời đời. Sống thánh thiện cũng có nghĩa là nên giống như Đức Chúa Giê-su trong những gì chúng ta làm (Tít 2:12).

Đọc 2 Ti-mô-thê 3:1-9. Sứ đồ Phao-lô cảnh báo chúng ta gì trong những câu này? Lời cảnh báo của ông có liên quan gì đến đời sống của người quản gia trung tín?

Sách Gióp miêu tả bản tính và hành động của Gióp. Sách đó cho thấy đời sống thánh thiện như thế nào, dù trong sự đau khổ. Nhưng ông vẫn trung tín với Đức Chúa Trời. Sách Gióp cũng cho thấy rằng Sa-tan ghét những người sống thánh thiện, và nó ghét những người đang lúc họ đau khổ mà vẫn trung tín với Đức Chúa Trời. Gióp là một thí dụ hoàn hảo của một người sống một cuộc sống thánh thiện trong thời gian khó khăn. Ngay cả Đức Chúa Trời cũng nhìn nhận rằng không có ai giống như Gióp, có cùng đức tin và lòng trung thành (Gióp 2:3).

“Tại trong xứ Ứt-xơ có một người tên là Gióp; người ấy vốn trọn vẹn và ngay thẳng, kính sợ Đức Chúa Trời và lánh khỏi điều ác” (Gióp 1:1). Câu này cho thấy đức tin của Gióp không phải chỉ là những chữ trống rỗng hoặc những hành động thờ phượng vô ý nghĩa. Sự thờ phượng thật là một phần của đời sống Gióp (Gióp 1:5). Sự kính sợ Đức Chúa Trời đã được bày tỏ trong cả cuộc đời ông. Sự thánh thiện không có nghĩa là chúng ta hoàn hảo, mà chỉ có nghĩa là chúng ta làm hết sức trong mọi sự chúng ta làm trong đời sống.

Đọc Ê-xê-chi-ên 14:14. Câu này nói gì về cuộc đời của những người này? Họ có những điều gì mà chúng ta nên thấy trong tất cả chúng ta?

Là người quản gia trung tín của Đức Chúa Trời nghĩa là chúng ta phải sống đời thánh thiện. Người quản gia trung thành không chỉ hành động thánh thiện, mà họ cũng thánh trong lòng họ. Và lòng thánh thiện của họ được bày tỏ trong cách họ sống bằng cách chăm sóc những gì Đức Chúa Trời giao cho họ. Đức tin của họ được bày tỏ không chỉ trong những gì họ làm, mà cũng thấy trong những gì họ chọn *không* làm.

SỰ THỎA LÒNG

“Không phải là tôi muốn nói đến sự cần dùng của tôi; vì tôi đã tập hễ gặp cảnh ngộ nào, cũng thỏa lòng ở vậy” (Phi-líp 4:11). Hạnh phúc này đến từ đâu?

Sứ đồ Phao-lô miêu tả một nhóm người gian ác trong một bức thư gửi cho Ti-mô-thê. Họ “coi sự tin kính như là nguồn lợi vậy” (1 Ti-mô-thê 6:5). Câu này là một hình ảnh hoàn hảo về nhiều giảng sư giả trên truyền hình ngày nay. Họ kiếm được rất nhiều tiền từ những người coi chương trình của họ. Các giảng sư này nói với khán giả rằng sự trung thành với Đức Chúa Trời là gửi tiền cho họ, rồi các khán giả này cũng sẽ giàu có nữa. Các giảng sư giả này coi sự giàu có ngang hàng với lòng trung thành, và đó là một biểu hiện khác của chủ nghĩa duy vật dưới hình thức tôn giáo.

Sự thật là sự thánh thiện không liên quan gì đến việc làm giàu. Hãy suy nghĩ về những gì các giảng sư này thật sự nói. Nếu thánh thiện làm một người giàu có, thì trên thế gian này có một số người rất xấu cũng rất giàu có. Những người xấu này thánh thiện chỉ vì họ có nhiều tiền không? Ý tưởng đó là rất điên rồ! Sứ đồ Phao-lô nói, “Sự tin kính cùng sự thỏa lòng, ấy là một lợi lớn” (1 Ti-mô-thê 6:6). Hãy thỏa lòng với những gì bạn có là kho báu tốt nhất. Ân điển của Đức Chúa Trời có giá trị hơn rất nhiều so với sự giàu có. Vì vậy, “đủ ăn đủ mặc thì phải thỏa lòng” (1 Ti-mô-thê 6:8). Chúng ta có thể có ít hoặc rất nhiều, nhưng chúng ta có thể dễ dàng bị mắc bẫy là muốn càng ngày càng nhiều. Vì vậy, chúng ta nên thỏa lòng với những gì mình có.

“Chúng ta nên vui vẻ trong mọi nơi và mọi lúc. Vui vẻ theo cách này là một tài năng quan trọng. Đó là điều chúng ta nên học... Niềm vui của Cơ Đốc nhân đến từ việc có một tinh thần ngọt ngào và yên lặng, sẵn sàng vâng theo sự khôn ngoan của Đức Chúa Trời bất cứ lúc nào... Tinh thần này trong chúng ta giống như dầu thơm quý giá. Nó an ủi một tấm lòng đau khổ, và hữu ích trong lúc bị đau khổ và gặp khó khăn.” – Phỏng trích Jeremiah Burroughs, *The Rare Jewel of Christian Contentment*, (London: do W. Bentley in, 1651), tr. 1, 3.

Đọc Rô-ma 8:28; Hê-bơ-rơ 13:5; và Phi-líp 4:4-13. Làm thế nào để những câu này dạy chúng ta thỏa lòng với những gì chúng ta có?

TIN CẬY

Đọc Châm ngôn 3:5. Có sứ điệp quan trọng nào cho chúng ta trong câu này? Hãy đọc kỹ phần cuối. “Chớ nương cậy nơi sự thông sáng của con” nghĩa là gì? Cũng hãy đọc Ê-sai 55:9; 1 Cô-rinh-tô 4:5; và 1 Cô-rinh-tô 13:12).

Châm ngôn 3:5 là những lời mà mỗi người quản gia khôn ngoan của Đức Chúa Trời nên sống theo. “Hãy hết lòng tin cậy Đức Giê-hô-va, chớ nương cậy nơi sự thông sáng của con.”

Đĩ nhiên, lời khuyên đó dễ nói hơn là làm. Thông thường, chúng ta chỉ tin vào Đức Chúa Trời với trí óc. Chúng ta tin vào tình yêu và sự chăm sóc của Ngài cho chúng ta. Nhưng sau đó chúng ta lo lắng trong lúc khó khăn hoặc gặp rắc rối. Đôi khi tương lai có thể rất đáng sợ. Lo lắng khiến chúng ta nghĩ rằng những điều xấu sẽ xảy ra.

Vậy chúng ta là các quản gia học tin cậy Đức Chúa Trời thế nào? Bằng cách bước đi trong đức tin và tuân theo Đức Chúa Trời trong mọi việc chúng ta làm. Tin cậy là hành động của trí óc. Càng tin cậy vào Chúa, đức tin của chúng ta không cạn, mà trái lại, càng ngày càng lớn hơn. Sống như những quản gia trung thành là cách để bày tỏ sự tin cậy của chúng ta nơi Đức Chúa Trời. Sau đó những người khác sẽ thấy sự tin cậy của chúng ta, và đó là sự khởi đầu của tất cả mọi thứ chúng ta làm là người quản gia.

“Hãy hết lòng tin cậy Đức Giê-hô-va (Châm ngôn 3:5). Chữ “lòng” luôn được dùng như một hình bóng trong Kinh Thánh, có nghĩa là những quyết định của chúng ta đến từ trí óc để lựa chọn giữa việc thiện hay ác. Những lựa chọn này đến từ nội tâm, bao gồm bản tính, động lực và ý định của chúng ta (Ma-thi-ơ 22:37), điểm chính yếu của mỗi con người.

Thật dễ dàng để tin Đức Chúa Trời hơn với những điều chúng ta không thể kiểm soát được, vì chúng ta không còn lựa chọn nào khác ngoài việc tin cậy vào Ngài. Nhưng sự tin cậy thật đến từ trong lòng khi chúng ta cần phải lựa chọn về một điều gì mà chúng ta có thể kiểm soát được.

Chúng ta có thể hiểu được ý nghĩa của việc hết lòng tin cậy Đức Chúa Trời bằng cách nhìn vào hành vi của các sứ đồ. Đức Chúa Giê-su đã chọn mười hai sứ đồ để hướng dẫn Hội thánh sau khi Ngài trở về trời. Ellen G. White nói: “Các sứ đồ yếu đuối và bất lực như bất cứ ai đang làm công việc của Đức Chúa Trời. Nhưng họ đã hết lòng tin cậy vào Đức Chúa Trời. Họ giàu có nhưng không phải của cải vật chất, mà là sự giàu có của trí óc và linh hồn. Và điều này mọi người cũng có thể có nếu họ đặt Đức Chúa Trời trước hết và trên hết mọi sự.” – *Phòng Gospel Workers* tr. 25.

ẢNH HƯỞNG CỦA CHÚNG TA

“Và, lúc trước anh em đương còn tối tăm, nhưng bây giờ đã nên người sáng láng trong Chúa” (Ê-phê-sô 5:8). Trong câu này, Phao-lô nói rằng thay đổi hoàn toàn tâm trí là điều mà người khác có thể nhìn thấy. Vì vậy, “chúng ta đi trong sự sáng cũng như chính Ngài ở trong sự sáng (1 Giăng 1:7). Sau đó, công việc của chúng ta với tư cách là người quản gia của Chúa sẽ như ngọn đèn sáng ảnh hưởng trong thế gian tối tăm.

Đức Chúa Giê-su phán, “Ta là sự sáng của thế gian” (Giăng 8:12). Chúng ta phản chiếu sự sáng của Đức Chúa Trời để bày tỏ chúng ta là ai và những gì chúng ta làm mỗi ngày.

Đọc Ma-thi-ơ 5:16; Tít 2:7; và 1 Phi-e-rơ 2:11, 12. Làm thế nào chức quản gia của chúng ta được trưng bày bằng những cách đem lại sự vinh hiển cho Đức Chúa Trời? Công việc chúng ta làm có ảnh hưởng đối với những người khác thế nào?

Người quản gia khôn ngoan chăm sóc những gì thuộc về Đức Chúa Trời, nhưng trách nhiệm này còn bao gồm nhiều hơn thế nữa. Chức vụ quản gia phô bày trước gia đình, cộng đồng, thế gian, và vũ trụ. (1 Cô-rinh-tô 4:9)! Chúng ta bày tỏ trong nghề nghiệp mình ảnh hưởng của các nguyên tắc của nước Đức Chúa Trời. Và như thế, chúng ta ảnh hưởng tới đời sống của những người khác. Chúng ta bày tỏ Đức Chúa Giê-su khi tử tế với họ và khi chúng ta có những lựa chọn tốt. Chúa ban phước khi chúng ta làm tất cả những điều này.

Cách chúng ta làm việc cũng bày tỏ niềm tin của mình. Chúng ta có thể bày tỏ trong nghề nghiệp là chúng ta muốn sống thánh thiện và tốt lành (Thi thiên 37:6). Chúng ta không cố gắng che giấu điều tốt lành mà chúng ta làm trong nghề nghiệp (Lu-ca 11:33). Thay vào đó, mọi người đều thấy quyền lực làm điều tốt của chúng ta (Ma-thi-ơ 5:14). Nhưng chúng ta phải cố gắng mỗi ngày để sống theo cách này ở nhà và tại sở làm. Sau đó, chúng ta sẽ có ảnh hưởng trên tâm trí của những người chung quanh.

Đức Chúa Trời giao cho mỗi người một số ân tứ của Ngài. Một ngày nào đó, Ngài sẽ đòi hỏi tất cả chúng ta phải giải thích đã làm gì với những điều Ngài đã ban... Đức Chúa Giê-su có mọi lý do để đòi hỏi chúng ta phục vụ Ngài, vì vậy, chúng ta hãy vui lòng đầu phục Ngài.” – Phỏng trích Ellen G. White, *This Day With God*, tr. 243.

Bạn bày tỏ quyền lực nào để làm điều tốt tại sở làm và ở nhà?

NHỮNG LỜI CHÚNG TA MUỐN NGHE VÀ KHÔNG MUỐN NGHE

“Chúng ta là khách lạ trên đất, và thiên đàng đẹp đẽ, bình an là nhà của chúng ta (Hê-bơ-rơ 11:13, 14). Nhưng bây giờ chúng ta phải sống trên trái đất này. Ở đây, chúng ta phải lựa chọn sống cho ai: Đức Chúa Trời hay Sa-tan. “Ai không ở với ta, thì nghịch cùng ta; ai không thấu hiệp với ta, thì tan ra” (Ma-thi-ơ 12:30). Mọi người sẽ thấy chúng ta ở vào phe nào khi Đức Chúa Giê-su trở lại.

Khi Đức Chúa Giê-su trở lại trái đất này, những người nói là theo Ngài sẽ được nghe một trong hai câu. Hai câu đó là gì và ý nghĩa thế nào? Ma-thi-ơ 25:21 và Ma-thi-ơ 7:23.

Những lời của Đức Chúa Giê-su, “Được lắm” (Ma-thi-ơ 25:21) là những lời tốt lành nhất mà một người quản gia tốt sẽ nghe. Để nghe Chúa phán Ngài chấp nhận công việc của chúng ta như những người quản gia của Ngài sẽ khiến chúng ta rất vui. Ngài sẽ nói những lời này với những người theo Ngài, những người đã cố gắng hết sức để quản lý những ơn phước của Ngài bằng những tài năng họ có. Những người quản gia khôn ngoan nghe những lời này từ Đức Chúa Giê-su biết rõ rằng được cứu không đến từ những việc lành của họ, nhưng từ Đức Chúa Giê-su và những gì Ngài đã làm cho chúng ta trên thập tự giá (Rô-ma 3:21, Rô-ma 4:6).

Đời sống của người quản gia trung thành là phản ánh đức tin của họ. Sự cố gắng được cứu bởi việc làm bày tỏ trong những lời của người tìm cách biện minh trước mặt Đức Chúa Trời bằng các công việc của họ (Ma-thi-ơ 7:21, 22). Ma-thi-ơ 7:23 cho thấy sự tự bào chữa đó thật vô ý nghĩa.

“Khi những người theo Đức Chúa Giê-su dâng lại cho Ngài những thứ thuộc về Ngài, là họ dâng lại những thứ này bằng cách dùng chúng cho Chúa Giê-su. Sau đó, chúng sẽ được lưu giữ trong kho trên thiên đàng. Kho báu này sẽ được trao lại cho họ khi họ nghe thấy câu, “Hỡi đầy tớ ngay lành trung tín kia, được lắm; ngươi đã trung tín trong việc nhỏ, ta sẽ lập ngươi coi sóc nhiều; hãy đến hưởng sự vui mừng của chúa ngươi” [Ma-thi-ơ 25:21] – Phỏng trích Ellen G. White, *The Desire of Ages*, tr. 523.

Cuối cùng, một người quản gia khôn ngoan thì phải sống trước hết theo hai điều răn lớn nhất của Đức Chúa Trời, (1) Yêu Chúa và (2) Yêu người. Tình yêu này nên là lý do tại sao chúng ta làm những việc tốt.

Đời sống và công việc của bạn như một người quản gia phản chiếu thế nào tình yêu của bạn đối với Chúa và đối với người khác?

NGHIÊN CỨU BỔ TÚC:

Đức Chúa Giê-su đến thế gian để bày tỏ tình yêu của Đức Chúa Trời. Những người theo Ngài tiếp tục làm công việc Ngài đã bắt đầu. Chúng ta hãy giúp đỡ và bổ sung cho nhau. Chúng ta tìm thấy hạnh phúc thật bằng cách giúp đỡ người khác. Khi yêu thương Đức Chúa Trời và người đồng loại, người ta không phải làm điều bất lợi cho chính mình đâu. Người nào càng cho đi nhiều, thì người đó càng thấy hạnh phúc hơn. Tại sao? Vì họ sống trọn vẹn mục đích của Đức Chúa Trời cho cuộc đời mình.” – Phỏng trích Ellen G. White, *Counsels on Stewardship*, tr. 24, 25.

“Đức Chúa Trời ban cho chúng ta nhiều tài năng. Và chúng ta dâng lại cho Chúa những điều thuộc về Ngài. Sự trao đổi và chia sẻ này diễn ra liên tục trong một hội thánh lành mạnh. Đức Chúa Trời ban sự sáng và ân điển của Ngài cho những người tin thật lòng. Họ trao cho người khác những ơn phước và công việc mà Đức Chúa Trời ban cho. Họ càng cho đi thì càng nhận lãnh sự thương xót và lễ thật của Ngài. Đức Chúa Trời cũng cho người tín đồ ánh sáng rõ ràng hơn và nhiều kiến thức hơn. Đời sống của hội thánh phụ thuộc vào việc cho đi và nhận lãnh này. Nhưng nếu có ai đó nhận lãnh những không bao giờ ban cho? Thì người đó sẽ sớm không nhận được ơn phước từ Đức Chúa Trời. Lễ thật phải chảy từ người đó tới người khác, nếu không người đó sẽ mất cơ hội để nhận được nhiều hơn. Chúng ta phải tặng cho người khác ơn phước của trời, thì Đức Chúa Trời sẽ ban cho chúng ta nhiều ơn phước hơn.” – Phỏng trích Ellen G. White, *Counsels on Stewardship*, tr. 36.

ĐỀ TÀI THẢO LUẬN:

1. Làm thế nào tin cậy vào Chúa cho chúng ta hạnh phúc? Như được trình bày trong 2 Cô-rinh-tô 10:5, làm sao chúng ta hết lòng tin cậy Đức Chúa Trời? Thật dễ dàng để nói, “Mọi sự hiệp lại làm ích cho kẻ yêu mến Đức Chúa Trời (Rô-ma 8:28). Nhưng tại sao lại khó tin điều này? Chúng ta nói rằng chúng ta tin cậy Chúa, vậy tại sao chúng ta lại lo sợ cho tương lai?
2. Nói một cách ngắn gọn bạn nghĩ người quản gia tốt là gì? Tại sao làm người quản gia tốt là một phần quan trọng trong đời sống Cơ Đốc nhân?
3. Tại sao những người trong Ma-thi-ơ 7:21-23 nói những điều họ nói? Những lời nói của họ cho thấy họ thật sự là ai? Làm thế nào chúng ta có thể chắc chắn rằng mình không rơi vào cái bẫy này?
4. Hội thánh của bạn đã có ảnh hưởng gì tới cộng đồng?

**DANH SÁCH CÁC HỘI THÁNH/ ĐIỂM NHÓM
CƠ ĐỐC PHỤC LÂM VIỆT NAM
TẠI HOA KỲ**

Hội Thánh Cơ Đốc Phục Lâm El Monte

4114 Peck Road, El Monte, CA 91732

Mục sư Nguyễn Khắc Vinh - (626) 422-6841

Hội Thánh Cơ Đốc Phục Lâm Garden Grove

12702 Ninth Street, Garden Grove, CA 92840

Mục sư Dương Quốc Tùng - (714) 557-7999

Hội Thánh Cơ Đốc Phục Lâm Houston

13885 Beechnut Street, Houston, TX 77083

Mục sư Nguyễn Thế Phong - (832) 490-7319

Hội Thánh Cơ Đốc Phục Lâm Loma Linda

711 W. C Street, Colton, CA 92324

Mục sư Dương Quốc Tùng - (909) 825-6886

Hội Thánh Cơ Đốc Phục Lâm Milpitas

121 Sinnott Lane, Milpitas, CA 95035

Trưởng lão Huỳnh Chí - (408) 221-5071

Trưởng lão Nguyễn Trung Hậu - (925) 413-6775

Hội Thánh Cơ Đốc Phục Lâm Oakland

655 International Blvd., Oakland, CA 94606

Mục sư Thạch Long Hạnh - (510) 967-0582

Hội Thánh Cơ Đốc Phục Lâm Orange County

2101 W. Edinger Avenue, Santa Ana, CA 92704

Mục sư Dương Quốc Tùng - (714) 557-7999

Hội Thánh Cơ Đốc Phục Lâm Orlando

4417 N. Powers Dr, Orlando, FL 32818

Mục sư Phạm Xuân Nghĩa - (407) 339-4974

Hội Thánh Cơ Đốc Phục Lâm Portland

7604 SE Clinton Street, Portland, OR 97206

Mục sư Ngô Duy Cường - (971) 322-3211

Hội Thánh Cơ Đốc Phục Lâm Riverside

8778 Magnolia Avenue, Riverside, CA 92503

Trưởng nhóm Hoàng Ngọc Trân - (951) 500-8767

Hội Thánh Cơ Đốc Phục Lâm San Diego
4185 Home Avenue, San Diego, CA 92105
Mục sư Dương Quốc Tùng - (760) 599-4747

Hội Thánh Cơ Đốc Phục Lâm San Jose
1066 S. Second Street, San Jose, CA 95112
Mục sư Quách Trọng Toàn - (503) 935-9373

Hội Thánh Cơ Đốc Phục Lâm Seattle
6020 Beacon Ave. S. , Seattle, WA 98108
Truyền đạo Hoàng Minh Trung - (713) 922-6758

Điểm nhóm Cơ Đốc Phục Lâm Greensboro
1320 Fleming Road, Greensboro, NC 27410
Trưởng nhóm Hà Phương - (336) 455-4907

Điểm nhóm Cơ Đốc Phục Lâm Oakland
2410 E. 15th Street, Oakland, CA 94601
Trưởng nhóm Nguyễn Nhật Tuấn - (408) 892-8652

Điểm nhóm Cơ Đốc Phục Lâm Portland
3707 SE 162nd Ave., Portland, OR 97236
Trưởng lão Văn Văn Tông - (503) 775-5664

Điểm nhóm Cơ Đốc Phục Lâm Shoreline
18354 8th Ave. NW, Shoreline, WA 98177
Trưởng nhóm Huỳnh Kim Anh - (425) 772-4418